

Đêm Vô Minh

Contents

Đêm Vô Minh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	32
6. Chương 6	40
7. Chương 7	47
8. Chương 8	54
9. Chương 9	61
10. Chương 10	69
11. Chương 11	77
12. Chương 12	85
13. Chương 13	92
14. Chương 14	98
15. Chương 15	104
16. Chương 16	111
17. Chương 17	119
18. Chương 18	127
19. Chương 19	133
20. Chương 20	142

Đêm Vô Minh

Giới thiệu

Cô có dị năng, có thể nhìn thấy và trao đổi với linh hồn, xinh đẹp, cô đơn, xuất thân thấp hèn nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-vo-minh>

1. Chương 1

Thẩm Linh Tố vừa quẹo vào đầu ngõ thì lập tức đứng lại.

Đèn đường trong ngõ đã sớm bị trẻ con đường phố đập vỡ, nhưng đêm nay trăng rất sáng, khiến con đường nhỏ hẹp dài tỏ rõ tựa như ban ngày. Dưới lầu nhà cô có một chiếc xe hơi màu đen đỗ ở đó, bên trong có bóng người mơ hồ, một người đàn ông mặc bộ quần áo màu đen đứng bên cạnh xe, trên tay là đầu mẫu thuốc le lói ánh đỏ.

Thẩm Linh Tố không nói gì, đứng lặng ở góc đường.

Vẫn là đối phương phát hiện ra cô trước. Người đàn ông mặc đồ đen tắt điều thuốc trên tay, bước nhanh tới.

“Là Thẩm Linh Tố tiểu thư đúng không?” Người đàn ông hạ giọng hỏi.

Thẩm Linh Tố gật đầu.

Người đàn ông thở ra một hơi: “Ông chủ của tôi chờ đã lâu.”

Một thanh niên tuổi còn trẻ đỡ một phụ nữ trung niên bước xuống xe, hai người đều mặc y phục màu đen.

Linh Tố chỉ liếc nhìn một cái, rồi đi qua.

“Vương phu nhân.” Cô xưng hô gọi người phụ nữ trung niên kia.

Vị phu nhân kia không kiềm chế được mà giật mình. Bà chưa mở miệng, cô gái này đã biết thân thế của bà. Huống chi, bà không biết pháp sư mà bạn bè giới thiệu lại là một cô gái xinh đẹp như thế. Bọn họ vẫn nghĩ rằng kẻ gọi thần đuổi quỷ không phải là lão già ăn mặc quái dị, thì cũng phải là người trưởng thành có cử chỉ kỳ quái. Huống chi ở vùng này đều là hộ nghèo, dơ bẩn đơn sơ, là nơi người qua lại phức tạp. Nhưng cô gái đứng trước mắt này có khí chất thanh cao, như hoa sen lấm trong bùn.

Thẩm Linh Tố hỏi thẳng vào vấn đề: “Lần này bà vì con trai mà đến đúng không?”

Hai mắt Vương phu nhân tỏa sáng, vội vàng gật đầu: “Thẩm tiểu thư, đứa con cả của tôi nửa năm trước bị tai nạn xe cộ qua đời, một tháng qua mỗi ngày tôi đều mơ thấy nó. Ở trong mộng nó vẫn ôm mặt rơi lệ, giống như có oan khuất không nói nên lời. Tôi khẩn cầu cô giúp tôi, cô xem xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Ánh mắt Thẩm Linh Tố liếc nhìn qua một chỗ rồi nói: “Là đua xe xảy ra chuyện ngoài ý muốn phải không?”

Hai người đều giật mình một cái.

Người thanh niên trẻ tuổi không nhịn được gật đầu: “Đúng vậy! Anh trai của tôi chính là đua xe xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà qua đời. Lúc đó trạng thái của anh ấy có chút không tốt, lại không dự đoán được xe đột nhiên không thể khống chế, va vào một bên, đâm lửa nổ mạnh.”

Nước mắt của Vương phu nhân rơi lã chã như vòng hạt châu bị chặt đứt: “Chờ hỏa hoạn được dập tắt, nó cũng đã không còn hình dạng.”

Sắc mặt của Thẩm Linh Tố ở dưới ánh trăng hết sức tái nhợt, cô cau mày, quyết đoán nói: “Vậy không phải là chuyện ngoài ý muốn.”

“Làm sao có thể?” Vương phu nhân biến sắc: “Kết quả kiểm tra nói là bởi vì thao tác sai lầm.”

“Không.” Thẩm Linh Tố lắc đầu: “Mắt của anh ta có vấn đề.”

Người trẻ tuổi đột nhiên nhớ tới cái gì, kêu to lên: “Tôi nhớ rồi, trước khi anh trai tôi lên đường đua còn dùng thuốc nhỏ mắt!”

Cả người Vương phu nhân run rẩy, phải dựa vào con trai mới có thể đứng thẳng.

Thẩm Linh Tố thương cảm nhìn bọn họ, trên mặt lộ ra thần sắc mệt mỏi: “Nếu thuốc nhỏ mắt kia còn giữ lại thì đưa đi kiểm nghiệm đi. Lời của tôi chỉ có thể mà thôi.”

Vương phu nhân cúi đầu lau nước mắt. Người đàn ông đứng một bên lập tức đưa lên một phong bì.

Thẩm Linh Tố nhận lấy, mở ra nhìn. Tập tiền khá dày tựa hồ làm cho cô rất vừa lòng, cô cười nhẹ, gật gật đầu, xoay người đi vào trong khu tầng lầu tối đen. Tiếng bước chân rất nhanh đã biến mất, cô giống như tiến vào không gian dị độ nào đó.

Thanh niên trẻ tuổi cảm thấy hơi thất vọng. Nhìn cô gái thanh cao thoát tục như thế, rốt cuộc vẫn giống những pháp sư khác, chỉ coi trọng tiền bạc.

Vị phu nhân kia vẫn còn đang khóc nức nở: “Không biết cái này có thể giúp anh trai con hay không.”

Người thanh niên vội vàng giúp đỡ mẹ lên xe. Vùng này trị an không ổn, hiện tại đêm dài vắng người, không nên ở lâu.

Thẩm Linh Tố về nhà, chuyện thứ nhất là lấy ra một hộp giấy trong ngăn kéo bàn học, đặt số tiền vừa thu được vào đó.

Phía sau truyền đến một giọng nói: “Còn thiếu bao nhiêu?”

Linh Tố không quay đầu lại: “Cũng gần đủ rồi, em gái sẽ được mổ sớm thôi.”

Người đứng sau lưng trầm một lúc lâu, rồi hỏi: “Con có đói bụng không? Mẹ đi nấu mì trứng.”

Linh Tố vội vàng nói: “Không cần, mì chay là được rồi, hiện tại con không muốn thấy màu đỏ.”

Người phụ nữ trung niên dựa vào cửa thản nhiên nở nụ cười: “Đã dọa con sợ rồi sao?”

Cô gái ngồi ở trên giường, mệt mỏi gật đầu.

“Anh ta đứng ở phía sau mẹ và em trai, trên y phục đua xe loang lổ vết máu, gương mặt và thân hình đều đã cháy đen, duy chỉ có đôi mắt là còn nguyên vẹn. Nhưng trong tròng mắt lại là màu xám hỗn loạn.”

Cô vùi mặt vào giữa hai tay, khiến mái tóc mềm mại trượt xuống qua vai.

Về mặt người phụ nữ trù mệnh cùng tiếc hận: “Con cũng có thể ngấm lại, có lẽ lúc sống anh ta rất đẹp trai.”

Linh Tố thở dài: “Linh Tịnh không nhìn thấy gì, nó là người thường.”

“Đó là do nó chưa bộc lộ di truyền của gia tộc mà thôi.”

Linh Tố ngẩng đầu: “Mẹ, có phải vận mệnh bi thảm của phái nữ nhà chúng ta cũng sẽ bị di truyền hay không?”

Mẹ chập hai tay vào nhau: “Tuy rằng bà ngoại vẫn cho rằng nữ nhi Thẩm gia bạc mệnh, nhưng mẹ lại cảm thấy ở thời hiện đại có lẽ sẽ thay đổi được định luật này.”

“Nhưng mà mẹ đã thất bại.”

“Con có thể tiếp tục thử.” Mẹ cười ôn nhu.

“Từ nhỏ sức khỏe của Linh Tịnh đã không tốt.”

Mẹ nói tiếp: “Nếu thật sự không được thì con có thể đi tìm cha các con, bắt ông ấy bỏ ra tiền.”

Về mặt Linh Tố chán ghét: “Lúc trước ông ấy cho rằng mẹ là vu nữ, coi con và Linh Tịnh là tiểu ác ma, chỉ sợ ông ấy sẽ không tin yêu ma quỷ quái cũng sẽ sinh lão bệnh tử đâu.”

Mẹ thở dài: “Ông ấy đối đãi cũng khá tốt. Là người trong nhà phản đối. Tình huống rất phức tạp.”

“Tóm lại ông ấy cũng không đấu tranh vì mẹ.” Linh Tố nói.

Mẹ cười cười, xoay người đi về phía phòng bếp.

Linh Tố thở một hơi thật dài, nằm ở trên giường.

Trong nhà cũng không lớn, chỉ có một gian phòng, trước khi em gái Linh Tịnh nằm viện, hai chị em nàng đều nằm chung một cái giường.

Tim của Linh Tịnh không tốt, bởi vì bị sinh non nên phát dục không kiện toàn. Một mạch máu nhỏ nhỏ làm hại em gái nằm trên giường bệnh quanh năm, từ lúc thơ ấu đến tuổi thiếu niên, không thể đến trường, cũng không có bạn bè cùng tuổi.

Hai chị em đều sống nương tựa lẫn nhau.

Linh Tổ hắt xì 1 cái, cảm thấy buồn ngủ, nhưng nghĩ đến mẹ đang nấu nướng ừm, vì vậy vẫn cố gắng ngồi dậy.

Chỗ cửa sổ bỗng nhiên phát ra tiếng vang ong ong, Linh Tổ chỉ cảm thấy bên cạnh có gió lạnh thổi tới, lông tơ dựng đứng.

Cô chậm rãi quay đầu lại.

Ngoài cửa sổ ánh trăng sáng tỏ, bóng cây lay động, một bóng người xuất hiện qua cửa sổ.

Đó rõ ràng là một đứa bé, mặc y phục thủy thủ, trong lòng ôm một con búp bê, tóc nhỏ nước, quần áo dính sát vào người.

Nhưng Thẩm gia là ở lầu 3.

Đứa nhỏ lảng lảng nhìn Linh Tổ chăm chú, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, môi thâm tím, một đôi mắt to chỉ có con ngươi tối đen lấp lánh một cách quỷ dị.

Giằng co một lát, Linh Tổ hít sâu một hơi đứng lên. Cô đi đến bên cửa sổ, nói với đứa nhỏ kia: “Đi đi, đi tìm người phụ nữ bên cạnh ba em. Là cô ta dìm em chết đuối.”

Đứa nhỏ mở to mắt nhìn cô, bỗng nhiên dần dần biến mất.

Ngoài cửa sổ lại là ánh trăng sáng tỏ.

Đêm còn rất dài.

Ngày hôm sau tỉnh lại, trời mới tảng sáng, sương mù lượn lờ, tiếng người đưa sữa vang vang trong con ngõ nhỏ. Phòng ở đơn sơ san sát nối tiếp nhau, tiếng gà gáy khi có khi không.

Hai chị em được sinh ra tại tiểu khu này, trước kia nơi này là vùng phụ cận thành thị, rất nhiều công nhân từ những thành phố khác đều đến đây làm công, hiện giờ tiểu khu này cần phải xây dựng lại nên những người dân bản địa cũng đã dời đi gần hết. Bà ngoại nói nơi này có mạch máu của Thẩm gia các cô, phải giữ, không thể chuyển đi đâu.

Nghĩ lại, từ lúc Linh Tịnh sinh hạ đến lúc chưa đủ tháng, cả người luôn yếu ớt, giống như một con khỉ nhỏ, chỉ là cổ gãy dựa còn sống mà thôi.

Nữ tử Thẩm gia giống như lục bình trôi giạt vậy.

Linh Tổ cầm theo túi xách ra cửa.

Dưới lầu có bà lão bán hàng chào hỏi nằng: “Linh Tổ, dậy sớm vậy cháu?”

Linh Tổ mỉm cười đáp lại.

Bà lão đưa cho cô hai cái bánh quẩy: “Còn hai tháng nữa sẽ tới cuộc thi đúng không?”

“Vâng.” Linh Tổ gật đầu.

“Sức khỏe của Linh Tịnh thế nào rồi?”

“Sắp được phẫu thuật rồi ạ.”

Ở chung một khu, chăm sóc lẫn nhau, không khí hài hòa.

Linh Tổ lên tuyến xe buýt đến trường học.

Trường học là trường trung học công lập tốt nhất, thành tích của Linh Tổ nổi trội xuất sắc nên học phí được miễn. Đương nhiên, một số đồng học khác lại có limousine đón đưa. Giữa người với người luôn luôn có sự khác biệt.

“Thẩm Linh Tố.”

Linh Tố đối với giọng nói này không hề xa lạ, đó là bạn học ba năm kèm bạn tốt của nàng, Hứa Minh Chính.

Hứa Minh Chính đã chạy tới nói: “Hồ lão sư muốn bạn đọc sách xong thì tới văn phòng gặp thầy ấy một chút, có lẽ là vì chuyện thi cử lần trước.”

Linh Tố hơi hơi nghiêng đầu tự hỏi một lát: “A? Phần lịch sử bạn lại chọn mục trình bày và phân tích đề, đúng là không nên mà.”

Hứa Minh Chính không hề phản bác dự đoán của cô, chỉ ha ha cười nói: “Đúng, lần này lại để cho bạn giành vị trí thứ nhất rồi. Phải mời mình uống nước có ga đó nha.”

Linh Tố rất có cảm tình với thiếu niên tuần tú này, đối thoại giữa hai người mơ hồ có chút mờ ám.

Cô cười nhẹ, vươn tay ra, nhẹ nhàng phất qua vai Hứa Minh Chính một cái, như là giúp cậu phải đi tro bụi.

Có điều Hứa Minh Chính lại phát hiện ra đau nhức ở vai trái từ lúc rời giường sáng nay chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Đây cũng là một nguyên nhân cậu không thể kiềm chế tình cảm mê luyến với Linh Tố, cậu thật sự cảm thấy cô có thiên phú dị bẩm, không giống với người thường.

Hứa Minh Chính hỏi Linh Tố: “Cuối tuần là sinh nhật của mình, bạn sẽ đến chứ?”

Nụ cười bên môi Linh Tố chợt tắt, vẻ mặt lộ ra ngưng nghịu.

Không phải cô chưa từng đến Hứa gia, nhưng lần đó thật sự không hề vui vẻ.

Khi đó mới vào năm nhất, Hứa Minh Chính chơi bóng ngã bị thương ở chân, được Linh Tố đưa về nhà.

Hứa gia là giai cấp tư sản, biệt thự rộng rãi sáng ngời, có bảo mẫu và giúp việc. Hứa phu nhân mặc âu phục màu ngà voi, trẻ trung lại xinh đẹp.

Linh Tố giúp đỡ Hứa Minh Chính đi vào nhà, mệt mỏi đến mức trên mặt trên đầu đổ mồ hôi, có chút chật vật. Hứa phu nhân tự mình bưng nước tới, nhân cơ hội đánh giá cô, ánh mắt mang theo dò xét, làm cho Linh Tố không được tự nhiên.

Hứa phu nhân nói: “Thường nghe Minh Chính nhắc tới cháu, nói thành tích của cháu rất tốt. Bình thường là ai phụ đạo cho cháu vậy?”

Linh Tố nói: “Không có ai phụ đạo. Cháu chỉ đọc sách nhiều hơn người khác gấp mấy lần mà thôi.”

“Ha ha, cháu thật sự xinh đẹp, là giống mẹ chăng? Thẩm gia là làm cái gì?”

Linh Tố đáp: “Mẹ cháu đã qua đời, trong nhà chỉ có cháu và em gái.”

Hứa phu nhân giật mình, bà tựa hồ không biết thế giới này còn có đứa nhỏ chưa đủ tuổi vị thành niên đã phải sống độc lập.

“Vậy sao? Thế ba cháu đâu?”

Linh Tố nâng mắt lạnh lùng nhìn bà: “Chúng cháu không có cha.”

Không có cha chỉ có hai đứa nhỏ, một nguyên nhân là cha bọn nó đã chết, còn có nguyên nhân khác, là mẹ của bọn nó có hành vi không đàng hoàng.

Dù cho thế nào cũng khiến Hứa phu nhân không vừa lòng.

Linh Tố tựa hồ không sợ chết còn bổ sung thêm: “Dì à, lão thái thái nhà dì lúc sống có trồng một gốc cây quân tử lan đúng không, hoa này phải chiều chuộng, không thể tưới quá nhiều nước.”

Trên mặt Hứa phu nhân trở nên trắng bệch, sợ tới mức cả người run rẩy.

Lão thái thái của Hứa gia đã tạ thế hai tháng, mấy ngày gần đây bỗng nhiên liên tiếp đi vào giấc mộng, càng không ngừng nói: “Đủ! Nhiều quá rồi!”

Bà trăm tư không thể lý giải, dù thế nào cũng không nghĩ tới là cây quân tử lan mà lão thái thái âu yếm kia xảy ra vấn đề.

Mà cô bé này đến tột cùng là loại người nào? Làm sao nó lại biết nhiều chuyện của Hứa gia như vậy?

Trong mắt Hứa phu nhân, tươi cười của Thẩm Linh Tố tràn ngập chế nhạo, mang theo tà khí.

Linh Tố không ngồi bao lâu liền cáo từ. Đi ra cửa của Hứa gia, bên tai cô bỗng nhiên vang lên giọng nói của Hứa phu nhân, rõ ràng là đang chất vấn con trai: “Con kể về bạn học nữ chính là cô bé đó sao, sao trên người lại có mùi tà khí như thế?”

Linh Tố chưa từng thống hận dị năng của mình giống như lúc đó đến thế. Tuy rằng biết người ta nhất định sẽ ghét bỏ mình, nhưng mà tai không nghe thấy thì còn có thể cảm thấy thanh tịnh.

Cô lập tức trở về ký túc xá, đổ một chậu nước lạnh, dùng sức gội vào người, lại lấy khăn mặt dùng sức chà xát thân thể. Cọ rửa hồi lâu, đến tận khi cả người đỏ bừng, làn da đau đớn mới dừng lại.

Về nhà liền hỏi mẹ: “Mẹ, trên người con có phải có mùi tà khí cổ quái không?”

Mẹ vui đầu thái thật, đáp: “Mỗi người đều hiểu rõ, cái đó và xuất thân không liên quan đến nhau.”

Bà biết con gái ở trường học gặp phải chuyện gì.

Thẩm Linh Tố đến thật lâu về sau mới hiểu được, ý của Hứa phu nhân là trên người cô có mùi hồ ly.

Khi bọn họ chán ghét người nào đó đều thích so sánh đối phương với động vật; mà khi bọn họ yêu thích người nào đó, cũng thích so sánh đối phương với động vật.

Buổi chiều không có tiết học, giữa trưa tan học xong, Linh Tố trực tiếp bắt xe đến bệnh viện.

Nhà, trường học, bệnh viện, lộ trình có hình tam giác này là lộ trình quen thuộc hai năm nay của cô.

Y tá đã quen mặt Linh Tố, mỉm cười nói với cô: “Linh Tố, xe có đông lắm không? Nhìn người em đầy mồ hôi rồi.”

Tháng 4, đã là cuối xuân, anh đào đỏ hồng, quả dâu tím tím.

Quần áo mỏng manh của Linh Tố bị mồ hôi thấm ướt nhẹp, dán lên da thịt, mơ hồ có thể thấy được áo lót màu trắng. Làn da mềm mại của thiếu nữ, khuôn mặt ôn nhu, hơi ửng hồng sau khi vận động sau, đôi mắt đen láy, lung linh, trong trẻo nhưng lạnh lùng động lòng người.

Trong bệnh viện bác sỹ, y tá đều rất thích cô.

Linh Tịnh không giống với chị, nhỏ gầy tái nhợt, giống như đóa hoa không được ánh mặt trời chiếu rọi.

Linh Tố lấy cặp lồng cơm ra, nói liên miên: “Hôm nay có canh gà nấm hương, được hầm rất nhừ, chị biết em không chịu nổi mùi này, nhưng rất tốt đối với sức khỏe của em.”

Linh Tịnh cười dịu ngoan: “Nấu canh phiền toái như vậy, chị có thời gian nấu sao?”

“Mẹ nấu mà.” Linh Tố thuận miệng nói.

Ánh mắt Linh Tịnh nhìn chị bao hàm ưu thương cùng thương hại, em gái ôn nhu nói: “Chị, mẹ đã qua đời hơn một năm rồi.”

Linh Tố không nói lời nào.

“Mấy năm nay, chị chăm sóc em thật không dễ dàng, chắc hẳn trong lòng luôn khát cầu mẹ có thể đến giúp chị phân ưu giải lao. Nhưng em không muốn nhìn chị suốt ngày sa vào ảo tưởng của chính mình, chị phải đối mặt với sự thật.”

Linh Tố mím miệng.

Linh Tịnh cầm tay chị: “Chị, nếu lỡ em đi trước chị, em không hy vọng chị luôn luôn nhìn thấy em.”

Móng tay của Linh Tịnh tím tái, cánh tay gầy gò như bệnh nhân hít thuốc phiện.

Cô bé vốn không tin chị có thể nhìn thấy ma quỷ.

Trong lòng Linh Tổ có biết bao lời muốn nói, nhưng đành phải dùng tiếng thở dài oan ức cho qua.

Cô thay đổi một đề tài khác: “Chị đã chuẩn bị sắp đủ tiền rồi, đã liên hệ với bác sỹ về chuyện giải phẫu.”

Linh Tịnh bất an: “Việc này cần rất nhiều tiền, chị còn phải học đại học thì làm sao bây giờ?”

“Về điều này thì không cần phải lo lắng đâu.”

“Mạo hiểm trong giải phẫu có lớn không?”

“Bác sỹ nói, tình huống của em không nghiêm trọng.” Linh Tổ nắm chặt tay em gái, kiên nhẫn an ủi.

Linh Tịnh tự trách: “Là em liên lụy chị.”

Linh Tổ vội vàng chuyển đề tài: “Thư viện của trường học toàn là sách cũ, chắc em cũng đọc chán rồi đúng không? Hứa Minh Chính cho chị mượn thẻ thuê sách báo ở trường đại học của anh bạn ấy, chị đi tìm mấy quyển hay cho em xem.”

Thời điểm rời khỏi bệnh viện đúng là lúc chiều tà.

Trời không một gợn mây, gió thổi qua mang theo mùi đất ẩm như trời sắp mưa.

Kiến trúc của thư viện đại học rất đẹp, cảnh trí u nhã, là do vài công ty quyên tiền riêng xây dựng nên. Bên trong đã mở điều hòa, không có nhiều người lắm, thật sự im lặng, bên ngoài tiếng gió thổi khiến cây cối ào ào xào xạc không dứt bên tai.

Đây là lần đầu tiên Linh Tổ đến nơi này, mới vừa đi vào liền mơ hồ cảm giác được không thích hợp, trong không khí có một chút lay động rất nhỏ, lại tựa hồ như là ảo giác.

Cô tìm thấy mấy quyển sách thú vị, nhin không được ngồi đọc ngay tại thư viện. Bên ngoài sắc trời càng ngày càng ảm đạm, gió càng ngày càng lớn. Xem ra, trời sắp mưa to rồi.

Bỗng nhiên “bộp” một tiếng, một nhánh cây bị gió thổi mạnh, đập vào cửa sổ bằng thủy tinh. Trong thư viện mọi người bị thời tiết thay đổi này mà hoảng hốt, rất nhiều người đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, tính rời đi.

Linh Tổ đi được vài bước, bỗng nhiên đứng lại. Cô nghiêng tai lắng nghe, cảm thấy phía trên thư viện tựa hồ có tiếng động nào đó vang vọng.

Ngay lúc này, chân trời đột nhiên xuất hiện một tia chớp, lập tức tiếng sấm ầm ầm, mưa rất nhanh liền ào ào rơi xuống.

Đây là mưa mùa hè, chỉ có mưa hè mới có thể to như vậy.

Không ít người đều ngồi trở lại thư viện. Linh Tổ đứng ở trong đám người nhìn mưa to bên ngoài, bất an trong lòng dần dần lan rộng.

Tâm thần không yên, hơi thở di động chung quanh. Đến tốt cùng đã xảy ra vấn đề gì?

Từng tia chớp nối tiếp nhau, giống như muốn xé rách tầng không. Tiếng sấm ầm ầm, đình tai nhức óc. Trên bầu trời mây đen quay cuồng, khí lạnh ập vào mặt.

Ngay cả những người khác cũng đều cảm giác được không khí quỷ dị. Mọi người bắt đầu nôn nóng.

Cũng không biết là do gió lạnh, hay là do tác dụng tâm lý, nhiệt độ ở đại sảnh rõ ràng giảm xuống. Mọi người châu đầu ghé tai, trên mặt tràn ngập bất an.

Bên cạnh một người lăm bầm lầu bầu: “Thật kỳ quái, quả thực giống như có điều dị thường vậy!”

Vừa dứt lời, một tiếng sấm rơi trên đỉnh đầu, oanh một tiếng, chấn đắc khiến sàn nhà dưới chân đều rung lên, thiên địa dường như tại thời khắc kia bị đánh rách tả tơi, tiếng võ vụn cùng tiếng vật nặng rơi xuống đất ùn ùn kéo đến.

“A — “

Một tiếng thét thê lương chói tai chợt vang lên, vô cùng hoảng hốt, như là trải qua sợ hãi rất lớn. Mọi ngọn đèn xung quanh chợt lóe, rồi tắt ngúm.

Trời đất u ám, đám người sôi trào.

Linh Tố lúc này ngẩng đầu quan sát phía trước. Tiếng thét to này vọng lại từ đỉnh đầu, nhưng tựa hồ chỉ có một mình cô nghe thấy.

Cô sờ tay vào ven tường tìm cầu thang rồi nhanh chóng dọc theo thang lầu chạy lên phía trên.

Lại là một tiếng sấm đánh bên tai.

Trên lầu vốn là một loạt cửa sổ tới tận sát mặt đất, giờ phút này cũng tối đen. Mấy cánh cửa sổ không đóng, gió và mưa ầm ập tiến vào, khiến sách vở phân tán hỗn độn. Trên sàn đọng nước chiết xạ ánh sáng màu lam nhạt.

Linh Tố dẫm lên vũng nước đi qua tìm kiếm. Trong cảnh tranh tối tranh sáng, trực giác chỉ dẫn cô bước đi.

Ở cánh cửa sổ thủy tinh nơi góc khuất nhất, rèm cửa sổ màu trắng bị thổi tung phần phật trong mưa gió như đang nhảy múa. Sau rèm cửa sổ, có một bóng màu trắng lạnh run lui ở trong góc.

Thảm Linh Tố đứng lại một lát, rồi nhẹ nhàng đi qua.

Bóng dáng kia vẫn cúi đầu khóc nức nở.

“Bạn có khỏe không?” Linh Tố ôn nhu hỏi.

Bóng dáng đó run rẩy. Trong ánh lập lờ, Linh Tố nhìn thấy một mái tóc đen dài.

Tiếng sấm như kỳ tích dần dần đi xa, duy chỉ có tia chớp như trước vẫn không ngừng. Gió dần dần yếu bớt, rèm cửa sổ chậm rãi hạ xuống.

Linh Tố rốt cục đã thấy rõ ràng.

Là một cô gái, tuổi xấp xỉ với Linh Tố, dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, ngũ quan lại xinh đẹp động lòng người. Cô gái xõa tóc, tóc thật dài bay trong gió, trên mặt có loại bi thương sợ hãi, khiến người khác kinh sợ.

Linh Tố bỗng nhiên phát hiện có chỗ khác thường: cô không thấy rõ lai lịch của cô gái này. Lúc trước chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, hiện tại như là bị bao phủ trong một màn sương khói mơ hồ.

“Có phải bạn bị lạc đường hay không?” Linh Tố nhẹ nhàng hỏi: “Có cần mình giúp bạn không?”

Cô gái vẻ mặt mờ mịt nhìn nàng: “Bạn thấy được mình sao?”

Linh Tố gật đầu.

Ánh mắt mất đi tiêu cự của cô gái nháy mắt trở nên sắc bén, ngũ khí mờ mịt ngược lại kiên định, khuôn mặt trắng bệch nổi bật trong tia chớp, khiến người ta có chút sợ hãi.

Cô gái rõ ràng nói từng chữ: “Vây... Mang mình rời khỏi nơi này!”

2. Chương 2

Một chiếc xe xuyên qua màn mưa đổ ở dưới mái hiên của thư viện, cửa kính hạ xuống, Hứa Minh Chính nhô đầu ra.

Linh Tố đội mưa chạy tới, chui vào trong xe.

“Sao bạn lại đến đây?” Cô hỏi.

Hứa Minh Chính nói: “Mình biết bạn ở thư viện, nhớ ra có lẽ bạn không mang ô.”

Sấn sóc như thế, làm cho trong lòng Linh Tố tràn đầy cảm kích, tươi cười với cậu bạn. Mặt cậu thiếu niên trở nên nóng ran, vội vàng quay mặt đi, thúc giục tài xế lái xe rời khỏi đây.

Xe chạy đến bên ngoài tiểu khu thì dừng lại. Hứa Minh Chính giúp Linh Tố cầm theo túi sách, đưa cô về nhà. Cậu cũng không xa lạ đối với nơi này. Hai năm nay, không biết cậu đã đi trên con đường hẹp nhỏ không tính là sạch sẽ này bao nhiêu lần rồi. Mỗi lần đều đưa Linh Tố đến dưới lầu, trả túi sách lại cho cô, sau đó nhìn cô xoay người biến mất ở hàng hiên âm u.

Thắm Linh Tố chưa từng mời cậu vào nhà ngồi chơi.

Cậu từng tò mò hỏi qua: “Trong nhà của bạn có những gì?”

Linh Tố cười đáp: “Nhện, chuột, rắn và mạng nhện, còn có ngọn nến cùng thủy tinh cầu. Vong hồn của gia mẫu lưu luyến không đi, bỗng nhiên sẽ bay ra từ vách tường.”

Hứa Minh Chính chỉ cảm thấy cô rất hài hước.

Mẹ đi ra từ phòng bếp, cười như không cười hỏi Linh Tố: “Lại là tiểu Hứa đưa con về sao?”

“Bạn ấy đón con từ thư viện.” Linh Tố nói.

“Em con thế nào rồi?”

Linh Tố thở dài, đặt cặp lồng cơm trên bàn: “Con lỡ miệng, lại bị nó giáo huấn một lúc.”

“Nó không nhìn thấy, con cần gì so đo?”

“Lúc trước sau khi bà ngoại qua đời, bà lưu lại bao lâu?”

“Khi đó mẹ đã trưởng thành, bà ra đi không hề vướng bận.”

“Sau đó mẹ có nhìn thấy bà nữa không?”

“A, bà có trở về, nói với mẹ là mẹ sẽ gặp phải khắc tinh của đời mình.” Mẹ cười rộ lên.

“Thực hiển nhiên là mẹ đã không nghe lời bà.”

“Nếu là khắc tinh trong số mệnh, tất nhiên không thể trốn tránh, chỉ có thần nhiên đối mặt thôi.” Giọng nói của mẹ tràn ngập từ ái.

Linh Tố cau mày: “Có đôi khi con suy nghĩ, có phải con sai lầm rồi hay không. Có lẽ vài thứ kia vốn không hề tồn tại, những gì con thấy đều xuất phát từ phán đoán của mình. Con vẫn sinh hoạt trong thế giới tự tạo dựng, ảo tưởng bản thân có thiên phú dị bẩm, năng lực vượt xa người thường, lấy điều này để bù lại sự cô đơn tịch mịch.”

Mẹ nhìn cô chăm chú, bà biết con gái mình đang rất cô đơn.

Mẹ nói: “Mẹ còn nhớ rõ lúc con còn rất nhỏ, luôn kiên trì nói con có một bạn nhỏ mặc áo len màu lam có hình gấu mèo. Con gọi nó là Tiểu Kiệt, các con có thể ở công viên chơi trọn một buổi chiều, đắp tòa thành bằng cát. Nó còn giúp con lấy lại đồ trong văn phòng mà lão sư đã tịch thu.”

Linh Tố có chút cảm khái nở nụ cười.

Đó là người bạn đầu tiên của cô, tuy rằng ngoài cô và mẹ ra, không có ai thấy được bạn ấy. Tiểu Kiệt giúp cô trộm lấy lại đồ mà cô định đưa ột bạn học trong giờ học, lúc cô trả cho bạn học kia thì bị lão sư bắt gặp. Đương nhiên lão sư không hề tin lời của cô, mọi người đều không nhìn thấy bé trai mà cô miêu tả đâu cả. Lúc đó Linh Tố gấp đến độ òa khóc, chỉ vào góc nói rõ, bạn ấy là ở chỗ này, là ở chỗ này! Lại khiến các thầy cô bị dọa đổ mồ hôi lạnh, lập tức gọi mẹ đến đón cô trở về.

Từ đó về sau lão sư không quý mến cô nữa, nhóm bạn bè cũng được người lớn dẫn dắt, không hề chơi đùa với cô nữa.

Đó là lần đầu tiên Linh Tố ý thức được dị năng của mình sẽ mang đến sự phản đối, có lẽ là từ khi đó cô trở thành người cô đơn bị mọi người tránh xa.

Đến lúc học tiểu học, Linh Tố quen biết một cô bé ở kho đựng dụng cụ thể dục của trường. Đương nhiên, cũng chỉ có một mình cô thấy được cô bé đó. Cô nói với người lớn rằng cô bé này bị một ông chú bắt nạt sau đó bóp chết, chôn ở dưới gốc cây trúc đào. Vì thế cảnh sát đến đây, phóng viên đến đây... Sau đó lúc

tan học cô đang đi trên đường thì rơi vào tay người mà tên tội phạm phái tới đe dọa, lập tức mẹ lại giúp cô chuyển trường.

Một lần đó giúp Linh Tổ học khôn ngoan, không đến lúc khẩn yếu quan trọng sẽ giữ miệng kín như bưng.

Mẹ thở dài: “Đến bây giờ, con vẫn muốn trở thành người thường sao?”

Linh Tổ không nói lời nào. Trong phòng thật sự oi bức, cô đứng dậy mở cửa sổ, một cơn gió lạnh mang theo mưa bụi lay rây ủa vào phòng.

Gần đó có người đang quở trách đứa nhỏ, tiếng khóc lóc truyền đến.

Linh Tổ nói với mẹ: “Hôm nay ở thư viện con gặp được một cô gái, là một linh hồn trôi giạt. Bạn ấy đã mất đi trí nhớ, lại không thể siêu sinh. Con muốn giúp bạn ấy.”

Mẹ hừ lạnh một tiếng: “Làm sao mà làm hết chuyện tốt trên đời này được?”

“Mọi người đều là phụ nữ mà.” Ngữ khí Linh Tổ có chút già đời.

Mẹ bắt đầu dĩ: “Mẹ có dự cảm không tốt, con gái à.”

“Mẹ nói, nếu là mệnh thì muốn trốn cũng không thoát, không bằng thân nhiên đối mặt.”

“Tâm địa của con thiện lương, sẽ luôn chịu thiệt.”

Linh Tổ nói: “Bạn ấy quanh quẩn ở nơi đó đã vài năm, con là người đầu tiên có thể nhìn thấy, bạn ấy cần sự giúp đỡ của con. Con có thể làm được, vì sao lại không làm?”

“Không phải, mẹ cảm thấy con sẽ liên lụy vào một ít thị phi thôi.”

Linh Tổ nhún vai: “Mẹ đã sớm nói qua, chỗ nào có người chỗ đó có thị phi mà.”

Mẹ bắt đầu dĩ xoay người đi về phía phòng bếp, vừa đi vừa nói: “Là mệnh, tránh không khỏi.”

“Mẹ.”

“Cô bé có tâm nguyện chưa hoàn thành.”

“Con cũng biết. Nhưng chính bạn ấy cũng không biết mình có tâm nguyện gì.”

“Tìm được người cô bé yêu nhất, mang đến cho cô bé gặp mặt.”

Linh Tổ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Qua mấy ngày, Linh Tổ bận rộn học tập cuối cùng cũng có thời gian rảnh để chạy tới thư viện kia.

Đang trong thời gian đi học nên ở thư viện không có nhiều người lắm, trên lầu hai chỉ có một mình cô. Cô tìm kiếm quanh giá sách nhưng vẫn không thấy cô gái kia đâu.

Đang lúc buồn bực, phía sau truyền đến một giọng nói nhẹ như gió thoảng: “Còn tưởng rằng bạn sẽ không tới.”

Cô gái kia đi ra từ phía sau giá sách, gương mặt vẫn là trắng bệch, nhưng mà có lẽ bởi vì hôm nay ánh mặt trời sáng lạn, nhìn qua không còn cảm thấy âm trầm giống như lần trước nữa.

Linh Tổ nói: “Mình là học sinh, phải học tập mà.”

Cô gái lộ ra biểu tình nhớ lại: “Học sinh? Thật lâu trước kia, mình cũng như vậy.”

Linh Tổ hỏi: “Trường của bạn ở đâu?”

Cô gái lắc đầu: “Chuyện này không quan trọng, đã sớm quên rồi.”

“Tên thì sao? Hiện tại nghĩ ra chưa?”

Cô gái lại là lắc đầu.

Linh Tổ thất vọng: “Vậy bạn có nhớ rõ nhà mình ở đâu không?”

Cô gái cố gắng nhớ lại nói: “Chỉ nhớ là một căn nhà lớn riêng biệt, có bể bơi, mùa thu sân rụng đầy lá đỏ. A, còn có, tường dán giấy hình hoa bách hợp.”

Vậy khẳng định là nhà giàu có.

Linh Tố nói: “Mình hỏi mẹ mình, bà nói mình mang người mà bạn yêu nhất đến gặp bạn một lần, có lẽ có thể giải quyết được chuyện này.”

Khuôn mặt tái nhợt của cô gái xinh đẹp vì những lời này bỗng nhiên sáng bừng.

“Người mình yêu nhất?” Cô gái kích động lại bàng hoàng: “Mình có người yêu nhất sao, là ai đây? Là ai?”

“Mẹ bạn?” Linh Tố thử hỏi.

“Hẳn là vậy...” Cô gái vẫn mê mang như trước: “Mình nhớ rõ bà rất yêu mình, nhưng mà mình không nhớ rõ bà ở đâu. Mình... Mình ở trong này ngây ngốc đã lâu lắm rồi.”

“Bạn bị trói buộc ở trong này, chẳng lẽ không phải bạn chết ở chỗ này sao?”

Lần này cô gái nhớ rõ rất rõ ràng, nói: “Không, không phải mình chết ở chỗ này. Tim của mình suy kiệt mà qua đời ở bệnh viện.”

“Có lẽ lúc còn sống bạn thích đọc sách.”

Cô gái cười nhạo: “Điều này mình lại nhớ rất rõ, mình thích vận động ở ngoài trời, chưa bao giờ ngồi yên đọc sách vở. Vì điều này, Khôn Nguyên còn giấu cọt mình...”

Linh Tố vội vàng hỏi: “Khôn Nguyên là ai?”

Cô gái cả kinh: “Ai? Ai là ai?”

“Khôn Nguyên là ai?”

Về mặt cô gái không hiểu ra sao: “Mình không biết!”

“Bạn mới nhắc tới cái tên này!”

Giọng của Linh Tố hơi lớn, có người lên lầu nhìn xung quanh. Cô vội vàng ngậm miệng lại.

Cô gái hết đường xoay sở nhìn Linh Tố.

Đã thật lâu Linh Tố không trao đổi với vong linh trong khoảng thời gian dài. Đại đa số thời điểm, chúng nó tìm đến cô, cô chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu chân tướng, đưa ra đề nghị, chúng nó sẽ rất nhanh rời đi. Cô sẽ không để vong linh quấy rầy cuộc sống bình thường của mình.

Nhưng vong linh của cô gái này thì đặc thù, tư duy của bạn ấy vẫn rõ ràng lý trí, trí nhớ lại vỡ thành từng mảnh nhỏ. Thân thể thần bí của bạn ấy kích thích tâm lý tò mò hiếu kỳ của Linh Tố.

Linh Tố hỏi quản lý thư viện: “Thư viện được xây dựng bao lâu rồi?”

“Đã hơn năm năm rồi.”

“Sách báo đều là do người nào quyên tặng?”

“Đều là một số kẻ có tiền, Hoa Kiều, rồi thương nhân đầu tư gì đó.”

“Có người nào tên là Khôn Nguyên không?”

“Họ Khôn?”

“Không, hình như là tên thôi.”

Quản lý lực bắt tông tâm: “Chúng tôi chỉ có thể tra được theo họ thôi.”

Linh Tố tìm được Hứa Minh Chính, hỏi: “Quanh đây có vùng nào có nhà riêng, sân vườn lại hay rụng đầy lá đỏ hay không?”

Hứa Minh Chính không cần tự hỏi, lập tức trả lời: “Tất nhiên là vùng Phong Đan Lộ kia. Đi qua đó chính là ngoại ô, là khu biệt thự tư gia.”

Lại hỏi: “Trong thành kẻ có tiền có ai gọi là Khôn Nguyên không?”

Vấn đề này khó mà trả lời, Hứa Minh Chính nghĩ nghĩ, không xác định nói: “Hình như Bạch gia Nhị thiếu gia gọi bằng tên này.”

“Bạch gia?” Tất nhiên Linh Tổ không rõ ràng mấy danh gia vọng tộc.

Hứa Minh Chính giải thích: “Người Hồng Kông, hơn mười năm nay luôn luôn buôn bán trong nội địa. Trước kia kinh doanh vật liệu xây dựng, sau đó chuyển sang bất động sản, nhà của mình có lui tới với bọn họ.”

Linh Tổ lớn mật đoán: “Bạch gia ở Phong Đan Lộ có biệt thự không?”

Hứa Minh Chính không xác định lắm: “Hình như là có.”

Linh Tổ nở nụ cười, đứng lên cầm tay Hứa Minh Chính. Bọn họ quen biết nhiều năm, Linh Tổ còn chưa từng kích động như vậy, càng chưa từng chủ động tiếp xúc với Hứa Minh Chính. Tiểu Hứa khiếp sợ, khuôn mặt tuần tú trở nên đỏ bừng.

Ngay cả Linh Tổ cũng cảm thấy kinh ngạc. Cô từ nhỏ cô đơn tịch mịch, tính cách trầm tĩnh, mẹ vẫn dạy cô nên dịu dàng mềm tính, từ lúc cô đi học luôn cố gắng khống chế cảm xúc của bản thân, hi vọng không bộc lộ. Nhưng lần này vì có một chút thu hoạch nhỏ mà hân hoan nhảy nhót, điều này thật sự không giống cô.

Linh Tổ nhân dịp nửa ngày cuối tuần đến Phong Đan Lộ nhìn xem.

Tuyến xe buýt chỉ tới chân núi, xuống còn phải đi bộ lên núi. Thời tiết tháng tư, trong núi hoa đào đang nở rộ, núi non trùng điệp, từng đàn bướm trắng hoặc phấn hồng bay lượn. Lại đi vào bên trong, gió nhẹ phơ phất thay thế oi bức đầu hạ ở đô thị, tiếng chim chót hót vang liên tiếp.

Lúc trước Linh Tổ đổ một thân mồ hôi, được gió mát thổi qua, sau gáy nổi lên một tầng da gà, nhưng toàn thân lại thư sướng.

Trong khe núi còn có dòng suối, hai bờ sông có vài mẫu ruộng trồng hoa cải, hiện tại đúng là thời kỳ nở hoa, từng khoảng vàng nhạt kiêu diễm. Con bướm màu trắng múa lượn quanh đó.

Người như thế nào mới có thể ở một nơi đẹp đến thế này?

Linh Tổ ngẩng nhìn phong cảnh, đi được một giờ mới tìm thấy Bạch gia phủ đệ.

Tường đá trồng cây thanh đằng vây quanh, trên cánh cửa chỉ có một chữ “Bạch” đơn giản. Trong viện bụi cây rậm rạp, cây xanh thấp thoáng, chỉ lộ ra một góc mái hiên của biệt thự.

Linh Tổ đứng ở cửa, bỗng nhiên trở nên do dự, bản thân xúc động chạy đến cửa nhà người khác, chẳng lẽ mở miệng nói: “Tôi được người nhà của ông đã chết nhiều năm nhờ vả, đến tìm kiếm giúp bạn ấy siêu sinh gì đó.”

Người ta không chừng lập tức lôi chó ra đuổi đi mất thôi.

Trong viện bỗng nhiên xuất hiện tiếng người, có người kích động la lên: “Là nó! Nó đã trở lại! Lâm Lang đã trở lại!”

Chỉ trong chớp mắt Linh Tổ đã hiểu ra.

Trong viện tiếng động xôn xao, một người phụ nữ còn mặc áo ngủ vội vã chạy ra từ bên trong, phía sau còn có vài người đi theo. Người phụ nữ vừa thấy Linh Tổ đứng ngoài cửa, sắc mặt thay đổi, mạnh mẽ dùng sức mở cửa ra.

Linh Tổ vội vàng cúi đầu, thất lưng còn chưa đứng thẳng, đã bị người phụ nữ kia kéo vào trong lòng.

Giọng nói của phụ nhân này thật thê thảm: “Lâm Lang, con của mẹ, con đã trở lại rồi sao? Con đã đi ba năm rồi, sao hiện tại mới trở về thăm mẹ?”

Nói xong, lại khóc òa.

Linh Tố hơi hơi kinh ngạc, sau đó lập tức khôi phục trấn định. Cô không nói lời nào, cũng không đẩy người phụ nữ này ra, chỉ vươn một bàn tay, nhẹ nhàng mà khoát lên vai đối phương, ôn nhu vỗ về lưng của bà.

Một chút vuốt ve nhìn như bình thường kia hình như có ma lực, vị phu nhân chỉ cảm thấy buồn rầu cùng bi thương, phiền chán cùng hối hận tích ở trong lòng nháy mắt liền biến mất, tâm bình khí hòa, khôi phục lý trí.

Lúc này bà mới chậm rãi buông Linh Tố ra. Nhìn kỹ, rõ ràng là một cô gái xa lạ, liền ngây ngẩn cả người.

Linh Tố hỏi: “Là Bạch phu nhân sao?”

Bạch phu nhân gật đầu: “Cô là?”

Trong lòng Linh Tố đã có tính toán, nói: “Cháu gọi là Thẩm Linh Tố, cháu...”

Bạch phu nhân đột nhiên ngắt lời của nàng: “Đan Mai, lâu rồi không đến nhà chúng ta chơi. Ba cháu có khỏe không?”

Cái này đổi lại khiến Linh Tố giật mình. Đan Mai là người ở đâu?

Lúc này một cô gái tuổi còn trẻ vội vàng chạy ra, đuổi tới bên cạnh Bạch phu nhân cầm cánh tay của bà, nói: “Dì, sao dì lại chạy đến đây. Lý tẩu, các cô trông chừng thế nào vậy!”

Người giúp việc kia bị cô ta trách cứ, run rẩy, vội vàng nói: “Không phải! Không phải! Phu nhân đột nhiên tỉnh lại, nói Nhị tiểu thư đã trở lại, vội vã chạy ra bên ngoài. Chúng tôi không ngăn được mà!”

Bạch phu nhân lôi kéo cô gái trẻ tuổi kia, chỉ về phía Linh Tố, nói: “Bội Hoa con xem, là Vân Anh, nó tới rủ con đi học.”

Cô gái này mới chuyển mắt lại đây, nhìn thấy Linh Tố đứng ở một bên. Cô ta mới tầm 20 tuổi, dung mạo tú lệ, ánh mắt sắc bén, vừa liếc nhìn, làm cho Linh Tố không khỏi có chút khấn trương.

Cô gái kia nhìn Linh Tố vài lần, nói: “Bạn học là tới quyền tiền chăng?”

Lý do ban đầu Linh Tố chuẩn bị đã lâu nhất thời đều bị cuốn vào trong bụng.

Mà cô gái kia đã khách khí tiếp đón nàng: “Vây mời vào trước.” Sau đó giúp đỡ Bạch phu nhân đi vào bên trong.

Linh Tố thấy thế, trước tiên đành đi theo hai người vào cửa rồi nói sau.

Bạch trạch chiếm diện tích rộng lớn, kết cấu thoáng đãng, phòng khách rộng rãi sáng ngời, cửa sổ thủy tinh kéo dài tận xuống mặt đất đối diện với rừng cây phong phía sau viện. Trong phòng có đốt hương, một mùi hương ngọt ngào tràn ngập trong không khí.

Nơi này có thể nói là giàu hơn nhà Hứa Minh Chính rất nhiều. Linh Tố cúi đầu, có thể nhìn thấy bóng của mình trên sàn nhà trơn bóng như gương.

Cô gái đưa Bạch phu nhân tới phòng bếp, kiên nhẫn ôn hòa khuyên bà: “Dì, đến đây, mau uống thuốc đi.”

Bạch phu nhân uống thuốc vào, nói: “Dì không sao, con cùng Lâm Lang đến trường đi thôi.”

Trên mặt cô gái xuất hiện thần sắc bi thương, cúi người ôm lấy Bạch phu nhân, thấp giọng nói: “Được được, chúng con đến trường đây.”

Cô gái đứng thẳng người lên, thở dài một hơi, ra hiệu với quản gia, quản gia lập tức nâng Bạch phu nhân dậy, mang bà đi lên lầu.

Lúc này cô gái mới đi tới, mỉm cười với Linh Tố, mời nàng ngồi xuống.

“Thật có lỗi, vừa rồi nhất định đã làm cô sợ. Thần trí của dì tôi không được tốt, từ lúc em họ của tôi qua đời là cứ như vậy.”

Linh Tố không khỏi hỏi: “Là Lâm Lang?”

“Cô quen nó sao?” Cô gái kia hơi hơi kinh ngạc, có điều nghĩ lại rồi cười: “Đúng vậy, ai mà không biết Lâm Lang. Xinh đẹp như vậy, vĩ đại như vậy, bạc mệnh như vậy...”

Linh Tố thấy gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của cô gái phủ đầy mây đen, liền vươn tay nhẹ nhàng nắm tay cô gái.

Cô gái ngẩng đầu nở nụ cười: “Tôi còn chưa tự giới thiệu, tôi họ Đồng, Đồng Bội Hoa.”

“Tôi họ Thẩm, Thẩm Linh Tố.”

“Thẩm tiểu thư là lần đầu tiên đến quyền tiền chăng?”

Giờ phút này Linh Tố cũng không thể không kiên trì nói: “Đúng vậy.”

Khó trách người ta nói một lời nói dối cần phải vô số lời nói dối khác trợ giúp.

Đồng Bội Hoa cười tủm tỉm lại đánh giá nàng một lúc, tựa hồ không nghi ngờ, đưa chi phiếu qua.

Linh Tố bị dọa sợ, diễn có thể diễn, tiền thì vụn vụn lần không thể thu nhận. Cô vội nói: “Chúng tôi... Chỉ là muốn mấy quyển sách thôi.”

Đồng Bội Hoa sững sốt một chút: “Cũng được. Sau khi em họ tôi qua đời có để lại một ít sách vở, cô đi theo tôi.”

Đây thật hợp ý Linh Tố.

Phòng của Lâm Lang vô cùng rộng mở, có phòng tắm độc lập, ban công đối diện với một góc đình viện. Gia cụ làm bằng gỗ tử đàn, ga trải giường trắng trong thuần khiết, còn có, tường dán giấy hình hoa bách hợp.

Linh Tố thắm hít sâu một hơi, cảm giác nơi này còn có một hơi thở mỏng manh của Lâm Lang.

Trong phòng không có nhiều đồ của con gái lắm, có mấy bộ mô hình chiến hạm, trên nóc tủ quần áo còn có một vài cuốn cuộn gọn lại.

Đồng Bội Hoa đứng đó khoanh tay trước ngực, nhìn chung quanh một vòng, nói: “Sau khi nó qua đời, phòng vẫn giữ nguyên như thế. Đã hơn ba năm, mỗi ngày di đều đến tự mình quét tước. Từ nhỏ Lâm Lang đã thích vận động, thích đi du lịch khắp nơi. Đây đều là dụng cụ của nó ở bên ngoài.”

Linh Tố còn phải giả bộ, đi đến trước giá sách. Bên trong đều được sắp xếp chỉnh tề, không nhiễm một hạt bụi. Cô không khỏi hỏi: “Tôi cầm mấy quyển, Bạch phu nhân sẽ không phản đối chứ?”

“Dì ư? Bà không nhớ rõ cái gì đâu.” Đồng Bội Hoa cười nhún vai: “Lâm Lang qua đời, bà liền bị bệnh, trí nhớ luôn hỗn loạn. Cô cũng thấy đấy, bà còn coi chúng tôi là đứa nhỏ, cứ cho rằng chúng tôi vẫn chỉ hơn mười tuổi.”

“Chăm sóc bệnh nhân thực vất vả mà.”

Đồng Bội Hoa không nghĩ tới cô gái xa lạ này sẽ nói như vậy, cõi lòng cảm kích cười với Linh Tố: “Cha mẹ của tôi ly dị đã lâu, có thể nói là tôi được dì nuôi lớn, hẳn nên hiếu thuận với bà.”

Kỳ thật cô cũng biết không nên nói nhiều việc riêng đối người lạ mới gặp mặt lần đầu tiên, nhưng đối phương là một cô gái dịu dàng, làm cho cô có cảm giác thân thiết, không biết vì sao rất muốn mở lòng tâm sự.

Lúc này người giúp việc tiến vào: “Đồng tiểu thư, bác sỹ Lý đã đến.”

Đồng Bội Hoa nói với Linh Tố: “Cô cứ xem đi, tôi sẽ trở lại.”

Linh Tố thở ra một hơi, trong lòng nói một tiếng thật có lỗi, nhìn theo bóng dáng yếu điệu của cô gái đi xa. Cảm giác nói dối thật sự không tốt, mặc dù là vì thiện ý.

Trên bàn trang điểm có một khung ảnh bằng bạc, bên trong là một cô gái mặc quần áo màu nhạt, đứng ở đỉnh núi, một chân đạp lên một tảng đá, tư thế oai hùng hiên ngang. Gương mặt xinh đẹp kia cùng với cô gái vô danh trong thư viện thật sự giống nhau như đúc.

Trong ngăn kéo có một ít đồ trang điểm, cũng không đa dạng. Nhưng thuốc thì lại không ít, đủ loại vitamin, cảm mạo, thuốc kháng sinh, còn có một bình aspirin. Xem ra sức khỏe của Lâm Lang vốn không tốt lắm.

Còn có các thiệp mời, ngày giờ đã là ba năm trước đây, người được mời có tên là “Quan Lâm Lang” .

Linh Tố nghi hoặc, không phải bạn ấy họ Bạch sao? Không phải bạn ấy là người họ Bạch sao?

Ánh mắt của cô vô ý thức quét tới quét lui trên giá sách được sắp xếp một loạt kia. Cô vốn tưởng rằng, lần này tìm đến Bạch phu nhân, nói rõ ràng với bà, dẫn bà đến thư viện, mặc kệ Bạch phu nhân có phải là người Lâm Lang yêu nhất hay không, nhưng mẹ luôn là người rất quan trọng. Nhưng đến đây rồi mới thấy, thần trí của Bạch phu nhân không tỉnh táo, căn bản không thể tự chăm sóc bản thân, đừng nói tới việc mời bà đi một chuyến, muốn nói chuyện với bà cũng là vấn đề.

Nếu không thì cùng vị Đồng Bội Hoa tiểu thư kia ngả bài, nói rõ ý đồ đến đây?

Cô lắc đầu. Người trẻ tuổi, hiện tại có ai lại tin chuyện quái lực loạn thần? Chỉ sợ Đồng tiểu thư sẽ lập tức mời cô ra khỏi cửa lớn của Bạch gia.

Làm sao bây giờ?

Có chút hối hận mình lúc trước nhất thời bốc đồng xung phong nhận việc. Bản thân chỉ là một cô gái, không phải là đấng cứu thế có thể giúp đỡ mọi âm hồn không tiêu tan trong thiên hạ.

“Lâm... Lang?”

Linh Tố chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Một bóng người cao lớn từ sau ban công cửa sổ sát đất đi đến.

Ánh tịch dương chiều tà, trong phòng bắt đầu trở nên ảm đạm, người con trai kia đứng ngược sáng, khuôn mặt mờ hồ. Linh Tố chỉ nhìn thấy đôi mắt sáng như đuốc.

Linh Tố kìm lòng không được chậm rãi hít sâu một hơi.

Người thanh niên cũng mới nhìn rõ thiếu nữ này. Tuổi còn rất nhỏ, mặc đồng phục trung học, khuôn mặt trắng nõn thanh tú, đôi mắt sáng trong sâu lắng nặng nề, tựa hồ bao hàm vô số tâm sự.

Hắn nghi hoặc, lại cảm thấy không hiểu vì sao có chút quen thuộc.

“Cô là ai?” Giọng nói của người thanh niên trầm thấp tựa như hòa vào không khí xung quanh.

“Tôi...” Linh Tố nghẹn lời, cô là ai?

Người thanh niên thấy cô do dự, híp mắt lại, trong giọng nói mang theo nghi ngờ: “Cô là ai? Sao cô lại ở chỗ này?”

“Tôi...” Linh Tố cảm giác trên mặt nóng lên. Cái cơ kia ngay tại bên miệng, dù thế nào cũng nói không nên lời. Không biết vì sao, cô không thể nhẫn tâm lừa gạt người này.

Có lẽ là nhìn thấy sự kích động của cô, giọng nói của người thanh niên cũng trở nên ôn hòa hơn: “Cô là bạn của Lâm Lang sao?”

Tiếng nói của hắn rất êm tai, trong giọng nói có sự ôn nhu khó có thể nói rõ, làm cho Linh Tố kìm lòng không được gật gật đầu.

Đột nhiên phục hồi tinh thần lại đã không còn kịp, trên mặt nóng lên.

Người thanh niên cũng cười nhẹ, nói: “Cám ơn cô tới thăm em ấy.” Sau đó nghiêng đầu đi.

Hắn quay đầu đi, bên ngoài ánh nắng nháy mắt chiếu sáng nửa bên mặt của hắn. Linh Tố rốt cục đã thấy rõ, lông mày dày đậm cùng vầng thái dương rộng, mũi cao thẳng, còn có làn môi mỏng.

Về mặt kia không che giấu được tịch liêu cùng tiêu tụy, làm cho người ta xót xa.

Linh Tố bỗng nhiên cười yếu ớt mở miệng: “Cần gì phải vương bận như vậy? Nhân các hữu mệnh, tự tán từ duyên (Con người có số mạng của mình, lý hợp là tùy duyên). Kiếp này vô duyên, kiếp sau lại tiếp tục.”

Người thanh niên cả người chấn động, mạnh mẽ xoay qua mở to mắt nhìn cô.

Hắn có quen biết một cô gái khác cũng dùng loại ngữ điệu thoải mái sang sảng này để nói chuyện, có điều ba năm trước đây cô gái ấy đã không còn ở nhân thế.

Hiện tại đứng ở trước mặt hắn là một cô gái xa lạ, đây là ai?

Đồng Bội Hoa vừa mới đẩy cửa tiến vào, đánh vỡ không khí xấu hổ trong phòng.

“Khôn Nguyên, anh đã trở lại?”

Linh Tố mở to mắt nhìn, hóa ra anh ta chính là Khôn Nguyên!

3. Chương 3

Bạch Khôn Nguyên mặc một quần áo hàng ngày, tùy ý mà lại phong độ. Đây là phong vận mà chỉ có người con trai trưởng thành mới có, hiển nhiên Linh Tố có vẻ xa lạ. Cô quen biết các nam sinh, người tốt nhất cũng chỉ giống như Hứa Minh Chính, sạch sẽ nhẹ nhàng mà thôi.

Bạch Khôn Nguyên hỏi Đồng Bội Hoa: “Bội Hoa, vị này là?”

“Đây là Thẩm tiểu thư, đến để quyên tiền.”

Duy trì lời nói dối không đến 1 phút, liền khinh địch mà bị đánh vỡ. Linh Tố không thể khống chế cảm giác thiêu đốt trên mặt. Cô sống mười bảy năm, đây là lần đầu tiên cảm giác được quần bách kích động như thế, hận không thể lập tức biến mất ở trước mặt người khác.

Bạch Khôn Nguyên chú ý tới, hỏi một cách ý vị: “Quyên tiền? Cô muốn quyên cái gì?”

Đồng Bội Hoa nói: “Trước kia dì đã nói qua, tính đem một ít sách và quần áo của Lâm Lang quyên góp...”

“Không được!” Thần sắc buồn bực của Bạch Khôn Nguyên trở thành hư không, quyết đoán phủ định: “Di vật của Lâm Lang ai cũng không được động vào, muốn quyên thì ký chi phiếu đi!”

Linh Tố cùng Đồng Bội Hoa đều kinh ngạc. Linh Tố chỉ cảm thấy nhiệt độ trên mặt đã đủ cao để có thể luộc trứng gà, mồ hôi đã rịn trên lưng. Cô cảm thấy hồi hận trước đó chưa từng có vì hôm nay mình tới đây.

Sắc mặt Đồng Bội Hoa cũng không tốt, cô ta uyển chuyển nói: “Khôn Nguyên, đó là ý tứ của dì. Anh cũng không muốn thấy bà nhìn vật mà nhớ người chứ?”

Ngữ khí của Bạch Khôn Nguyên bình thản lại có sự kiên định không cho cự tuyệt: “Dì Diệu không muốn nhìn thấy, vậy thu dọn vào là được rồi. Đồ Lâm Lang để lại vốn không nhiều lắm, anh không muốn mất đi một thứ gì.”

Đồng Bội Hoa khẽ giật mình, cúi đầu xuống.

Tầm mắt Bạch Khôn Nguyên chuyển tới trên người Linh Tố: “Vị tiểu thư này, thực xin lỗi. Tôi hy vọng cô có thể thông cảm.” Nói xong, từ trong lòng lấy ra chi phiếu, ký xoẹt một cái, đưa tới trước mặt Linh Tố.

Suy nghĩ trong đầu Linh Tố trở nên hỗn loạn, lui lại một bước, bối rối xua tay: “Tôi không thể lấy, không thể lấy!”

Bạch Khôn Nguyên nghĩ giọng điệu vừa rồi của mình dọa cô, đành ôn hòa nói: “Không cần khách khí như thế. Cô đến đây một chuyến không dễ dàng, cũng không thể để cô tay không trở về.”

Mặt Linh Tố đã đỏ hồng. Bạch Khôn Nguyên còn nói: “Sắc trời đã không còn sớm, đường núi không an toàn, để tôi gọi lái xe đưa cô ra ngoài.”

Đây quả thực chính là đuổi người.

Nhưng hắn đứng rất gần Linh Tố, cô ngửi thấy một mùi hương đặc thù từ trên người hắn, nói không rõ là mùi hoa cỏ hay là mùi mồ hôi, cũng không phải là hương thơm, nhưng lại khiến cho cô cảm thấy thoải mái, tim đập cuồng loạn dần dần trở nên vững vàng.

Thật kỳ diệu, cùng là khác phái, Hứa Minh Chính lại chưa từng gây cho Linh Tố bất cứ kích thích cảm quan nào.

Cô không biết vì sao đã tiếp nhận tờ chi phiếu kia.

Xe chở Linh Tố chạy ra khỏi đại viện Bạch gia. Lúc này Bạch Khôn Nguyên mới hỏi Đồng Bội Hoa: “Thiếu nữ này có chút quái dị, có biết lai lịch của cô ta không?”

Đồng Bội Hoa cười nói: “Không phải là một cô gái đến quyền tiền thôi sao. Hôm nay thực khiến người ta mở rộng tầm mắt, một cô bé cũng có thể khiến anh sợ hãi nhỉ...”

Bạch Khôn Nguyên ngắt lời cô ta: “Anh đã sớm nói qua, không nên động vào vật gì của Lâm Lang.”

Đồng Bội Hoa vài phần ủy khuất, vài phần bất đắc dĩ: “Chẳng lẽ anh muốn giữ gìn phòng này cả đời sao?”
“Sao lại nói vậy?”

“Anh.. Anh còn hỏi tại sao? Anh đã từng đáp ứng với em, một lần nữa bắt đầu đối mặt với cuộc sống mà. Nhưng anh vẫn dây dưa không rõ đối với chuyện này.”

Bạch Khôn Nguyên không kiên nhẫn: “Rốt cuộc là ai vẫn dây dưa không rõ với chuyện này chứ?”

Đồng Bội Hoa kêu lên: “Nó đã chết ba năm, anh cứ giữ các đồ đạc của nó lại thì cho rằng nó sẽ sống lại sao.”

“Đủ rồi!”

Sắc mặt Đồng Bội Hoa tái nhợt, ngậm chặt miệng.

Bạch Khôn Nguyên khụ một cái, thay đổi đề tài: “Sùng Quang nói ngày kia trở về.”

Đồng Bội Hoa thở liền mấy hơi, chậm rãi nói: “Vậy sao? Anh ấy sắp trở lại, em sẽ dặn người hầu thu dọn phòng dành cho khách.”

Bạch Khôn Nguyên gọi cô ta lại: “Em có biết chú ấy trở về là vì cái gì không.”

Đồng Bội Hoa quay đầu, cười lạnh: “Đương nhiên em biết. Anh yên tâm đi. Em cũng không phải là Lâm Lang.”

Lúc này Linh Tố đang ngồi trong xe, từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi. Không biết vì sao, trong đầu bỗng nhiên hiện ra gương mặt của Bạch Khôn Nguyên. Hình dáng gương mặt rõ ràng dưới ánh tịch dương màu vàng sậm vô cùng anh tuấn phi phàm, giống như vị thần tây phương.

Cô bỗng nhiên nở nụ cười, mang theo sự ngây thơ.

Hứa Minh Chính được người trong lòng nhờ vả, rất nhanh đã sưu tập chỉnh tề tư liệu về Bạch gia, đặt vào tay của Thẩm Linh Tố.

Linh Tố kinh ngạc: “Hóa ra Bạch phu nhân là tái giá sao?”

Hứa Minh Chính nói: “Chồng trước của bà họ Quan, là một vị sinh vật học nổi danh, lúc đã ngoại khảo sát thì gặp nạn qua đời. Sau đó bà mang theo con gái tái giá đến Bạch gia. Bạch gia vốn là người Thượng Hải, khi giải phóng thì đến Hongkong. Nhà bọn họ nhánh hệ phức tạp, Bạch Sùng Đức cùng vợ trước đã có một đứa con, chính là Bạch Khôn Nguyên. Nhưng mà Bạch Sùng Đức còn có một đứa em cùng cha khác mẹ nữa, tuổi cũng xấp xỉ với Bạch Khôn Nguyên.”

“Lúc Bạch phu nhân tái giá thì con gái bao nhiêu tuổi?”

“Tính ra đại khái tầm 4, 5 tuổi gì đó. Bạch Khôn Nguyên lớn hơn cô gái đó bốn tuổi.”

Hai người bọn họ là thanh mai trúc mã.

Nghĩ đến đây, không biết vì sao, Linh Tố cảm thấy ngực trái buồn bực đau nhức. Mấy ngày nay cô thường xuyên có loại cảm giác này, cô biết cái đó và thời tiết vốn không hề liên quan, có lẽ bản thân cũng giống như em gái có trái tim tật bệnh, bằng không, sao có thể giải thích hiện tượng dị thường này đây?

“...” Hứa Minh Chính vỗ vỗ vai cô: “...”

“Cái gì?” Linh Tố lúc này mới hồi phục tinh thần.

Hứa Minh Chính thở dài: “Bạn điều tra Bạch gia làm cái gì?”

Linh Tố nói: “Chỉ là tò mò thôi.”

Hứa Minh Chính không ngu ngốc: “Bạn cần phải cẩn thận.”

Thẩm Linh Tố yên lặng, cô biết trong lời nói của tiểu Hứa hoàn toàn là quan tâm từ đáy lòng. Chỉ nhìn qua tư liệu đơn giản này đã biết quan hệ Bạch gia rất phức tạp.

“Thẩm Linh Tố.” Một bạn học nữ lớn tiếng gọi: “Đến văn phòng đi, Hồ lão sư tìm bạn.”

Ngữ khí tràn ngập vui sướng khi người gặp họa, nhưng Linh Tố đã quen. Ngoài Tiểu Hứa ra cô vốn không có nhiều bạn bè, nữ sinh trong lớp học bởi vì tính cách của cô quái gở lại xinh đẹp, mà tập thể cô lập cô, thời thời khắc khắc luôn muốn chê cười cô.

Hứa Minh Chính có chút bất an: “Các bạn ấy cười rất quái đản, xảy ra chuyện gì sao?”

“Không biết.” Linh Tố nói.

“Bạn không biết?” Hứa Minh Chính càng kinh ngạc.

Đúng, Linh Tố không biết. Lúc trước đủ loại tín hiệu sẽ tự động hiện lên ở trong não hiện tại biến mất không còn chút gì, cô không thể cảm nhận được chút cảm thụ ám chỉ nào.

Hứa Minh Chính lại có chút lo lắng: “Thật sự không cảm giác được gì sao? Bạn cố gắng ngẫm lại xem!”

Linh Tố nhập định một lát, mở mắt cười cười: “Ngày hôm qua phần trắc nghiệm toán học đáp sai một đề.”

Hứa Minh Chính thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy yên lòng.

Chỉ có Linh Tố tự mình rõ ràng, đó là cô lung tung nói ra để an ủi Tiểu Hứa.

Trên thực tế, Hồ lão sư tìm cô cũng không phải vì học tập, Hồ lão sư hỏi Thẩm Linh Tố: “Có bạn học cử báo, nói em lợi dụng mê tín phong kiến kiếm tiền, có phải thật hay không?”

Linh Tố nheo mắt. Rốt cục vẫn xuất hiện rồi.

Phủ nhận? Cô thật sự khinh thường nói dối.

Thừa nhận? Tất nhiên sẽ khiến cho sóng to gió lớn.

Hồ lão sư thấy cô không nói lời nào, nghĩ rằng cô là kinh sợ, liền nói: “Thẩm Linh Tố, thành tích của em luôn luôn tốt như vậy, nếu có người đổ kỵ mà nhắm vào em, em cứ việc nói ra, đừng để ở trong lòng.”

Nhưng Thẩm Linh Tố càng không thể mượn cơ hội phỉ báng người khác. Cô chỉ giữ yên lặng.

Hồ lão sư cảm thấy không ổn: “Linh Tố, em là học sinh có thiên phú nhất mà tôi gặp được trong khoảng thời gian dạy học hai mươi năm qua, ba năm nay em vừa chăm sóc người nhà vừa kiên trì hoàn thành sự nghiệp học hành, khiến thầy và các lão sư khác đều vô cùng kính nể em. Nhưng mà, quân tử có câu, tuyên dương mê tín phong kiến dù thế nào vẫn là không đúng.”

Linh Tố liếc mi cúi mục, lẳng lặng đứng, ôm hai tay. Tư thế này, rõ ràng là cam chịu lên án.

Hồ lão sư tràn ngập đau lòng: “Còn có hai tháng sẽ thi vào đại học, mười lăm năm gian khổ học tập, thành hay bại ngay tại một khắc kia. Em là người thông minh, hiểu được nên nắm chắc tiền đồ cùng vận mệnh của chính mình chứ.”

Linh Tố cắn răng, vẫn ngậm miệng.

“Còn có, trong một hai tuần lễ này, tinh thần của em rõ ràng không tập trung như ngày thường. Nếu nhà em thật sự khó khăn, chúng ta có phát động quyên tiền trong trường học.”

Linh Tố lắc đầu.

Hồ lão sư cũng không muốn quá mức khó xử học trò cưng, thấy thời gian đã trôi qua được một lúc, vẫy tay để Linh Tố đi ra ngoài.

Hứa Minh Chính đứng ngoài cửa phòng học lo lắng chờ đợi, nhìn thấy Linh Tố, chạy lên phía trước hỏi: “Thế nào rồi? Nói với bạn cái gì vậy? Sao sắc mặt của bạn lại khó coi như thế?”

Linh Tố hiểu được, lúc này hẳn cậu ấy đã biết nguyên nhân lão sư gọi cô đi gặp rồi.

Hứa Minh Chính hướng Linh Tố cam đoan: “Mình không nói lung tung. Mình chỉ là nói có người bịa đặt, muốn đả kích bạn.”

Linh Tố không nói được một lời, liền đem một bàn tay khoát lên trên vai Hứa Minh Chính. Hứa Minh Chính cảm giác bên kia bả vai nặng trĩu, giống như Linh Tố tạm thời đem mọi gánh nặng chuyển giao để mình đỡ hộ.

Một khắc kia cậu nguyện ý cứ như vậy có thể đỡ Linh Tố đi cả đời.

Bên này ngữ khí Linh Tố buông lỏng, nói: “Minh Chính, giúp mình xin phép, mình đi ra ngoài một chút.”

Linh Tố đến thư viện.

Lâm Lang thấy cô đến đây, vô cùng cao hứng: “Bạn tìm được người nọ chưa? Mình có thể rời khỏi đây không?”

Linh Tố cười: “Đầu tiên, bạn gọi là Lâm Lang, Quan Lâm Lang. Bạn còn nhỏ đã mất cha, mẹ bạn tái giá, mang theo bạn vào Bạch gia. Bạch gia là người làm ăn, vô cùng giàu có. Mình đã đến nhà bạn một chuyến, mỗi người đều rất yêu thương bạn, mình không biết người bạn yêu nhất là ai, nhất thời cũng không có cách nào dẫn người đó đến. Mình thật sự có lỗi.”

Lâm Lang ngơ ngác lắng nghe.

“Bạn nhắc tới Khôn Nguyên, anh ta là con của cha dưỡng bạn, xem như là anh trai của bạn. Cha đẻ và cha dưỡng của bạn đều đã qua đời. Hiện tại trong nhà bạn chỉ có mẹ bạn cùng anh trai, cùng với một người chú. Mẹ bạn vô cùng thương nhớ bạn.”

Lâm Lang hoang mang: “Vì sao bạn nói nhiều chuyện như vậy, mình đều không thể nhớ rõ?”

Linh Tố nói: “Quên đi, chỉ có hai loại tình huống. Một loại, là ngoại giới ảnh hưởng. Có điều mình cũng không cảm giác có lực lượng nào khác trời buộc bạn.”

“Vậy loại thứ hai thì sao?”

“Loại thứ hai, là chính bạn lựa chọn quên đi.”

Lâm Lang giật mình, ngồi ở góc tường, thì thào tự nói: “Vì sao mình lại muốn quên đi chứ?”

“Có lẽ xảy ra chuyện gì đó khiến bạn thương tâm.”

Tâm can đau đớn, thế cho nên sau khi chết cũng không muốn hồi tưởng nữa.

Lâm Lang đặt tay lên ngực: “Khó trách, mình không cảm giác nơi này nhảy lên, tim của mình đã chết rồi.”

Linh Tố khó mà nói rõ. Vong linh làm sao có thể có tim đập?

Nhưng Lâm Lang bị trời buộc ở trong này năm này qua năm khác cũng không phải điều tốt. Bạn ấy đã vô cùng suy yếu, rất nhanh sẽ tan thành mây khói. Nên giúp bạn ấy sớm ngày chuyển thể đầu thai.

Linh Tố ngồi xổm bên người cô gái, ôn nhu nói: “Mình sẽ tìm cơ hội mang người nhà của bạn đến đây. Có lẽ bạn thấy bọn họ thì sẽ nhớ ra.”

Lâm Lang ngẩng đầu lên, cõi lòng đầy cảm kích: “Bạn thật sự là người tốt.”

Linh Tố cười cười.

Lâm Lang hỏi: “Lúc trước mình là người thế nào.”

Linh Tố nghĩ nghĩ: “Nhiệt tình sáng sủa, khiến người yêu thích.”

“Có bạn trai hay không?”

Trước mắt Linh Tố lập tức hiện ra gương mặt tiều tụy thương cảm kia của Bạch Khôn Nguyên.

Nhiều năm qua làm người giải quyết sự kiện thần quái, cô đã gặp vô số người mất đi người thân mà bị thống, nhưng chưa bao giờ có ai giống như Bạch Khôn Nguyên, một cái nhũ mày nhẹ nhàng khiến cho Linh Tố không thân cũng chẳng quen gì với bọn họ lại cảm giác được thống khổ xuyên tim.

Sao anh trai lại hoài niệm em gái đã tạ thế của mình đến thế?

Linh Tố rời khỏi thư viện, không trở về trường học. Cô đến bệnh viện thăm em gái mình.

Linh Tịnh nhìn thấy chị gái, giống như nhìn thấy thần tượng ngôi sao đến đây mà giật mình: “Chị trốn học sao?”

“Vô tâm dốc lòng cầu học.” Linh Tố ngồi ở bên giường.

Em gái cẩn thận đánh giá chị: “Kỳ quái, sao lại cảm thấy chị thay đổi rồi?”

Linh Tố bĩu môi, quay đầu nói với góc tường: “Tránh ra! Đến chỗ khác khóc đi!”

Linh Tịnh vội vàng lôi kéo Linh Tố. Linh Tố giơ hai tay lên, liên thanh nói: “Được rồi! Không thành vấn đề! Chị không nhìn thấy! Tinh thần của chị đang hỗn loạn thôi!”

“Không.” Linh Tịnh nói: “Khó trách sáng sớm em đã cảm thấy tâm tình phiền chán.”

Linh Tố cầm đôi tay gầy gò của em gái: “Sao lại gầy thế này, bao giờ em mới chịu ăn uống đây?”

“Em không có khẩu vị mà.”

Linh Tố hung hăng trừng mắt nhìn em gái một cái.

“Em muốn ăn kem.” Linh Tịnh lắc tay chị.

“Bác sỹ nói như thế nào?”

“Có lẽ em sẽ không sống đến mùa thu, nhưng chuyện trong bụng thì đâu có quản được nhiều.” Linh Tịnh chớp mắt cầu xin.

Linh Tố chạy đến cửa hàng đối diện bệnh viện mua hộp kem cho em. Cô nhớ tới lúc trước hai chị em cùng ăn một hộp kem, còn vì tranh ăn mà cãi nhau nữa.

Lúc đó mẹ nói với Linh Tố: “Con cần gì phải tranh với em, em cũng không ăn được thứ này bao lâu.”

Linh Tố sợ tới mức từ đó về sau đem mọi thứ tốt ra cho em. Nhưng lời nói của mẹ vẫn ứng nghiệm như cũ.

Thời điểm đi ngang qua quầy sách báo thì cô ngừng lại.

Trên giá sách bày rất nhiều báo chí đều có cùng một tiêu đề ấn tượng: “Tiêu Bá Bình về nước tế tổ và đầu tư cho cổ hương”. Còn có rất nhiều hình ảnh không rõ ràng lắm, một người đàn ông mặc tây trang, khuôn mặt anh tuấn tầm tuổi trung niên liên tiếp xuất hiện trong đó.

Linh Tố nhũ mày nhìn chăm chăm đồng báo, trong nháy mắt sinh ra cảm giác huyền hoặc.

Cô nghe thấy tiếng trẻ con đang khóc, cũng không phải giống như những đứa trẻ con khác bị ủy khuất, mà là giống như người lớn khê lên tiếng khóc nức nở.

Chính vì như thế, nghe vào trong tai lại thấy hết sức quỷ dị, giống như mèo ở cửa sổ kêu to vào nửa đêm.

Một bàn tay khoát lên trên vai, Linh Tố giống như bị điện giật nhảy bật lên, có vẻ khá sợ hãi.

Người nọ cũng bị dọa một chút, vội vàng nói xin lỗi.

Linh Tố thấy rõ người này là Đồng Bội Hoa. Cô lập tức cảm thấy chi phiếu vẫn nằm trong ví kia bỗng nhiên trở nên nóng bỏng.

Đối với người nhà họ Bạch mà nói, chút tiền này cũng không đủ ột buổi chiều trà, nhưng đối với Linh Tố, đây đã là một con số rất lớn. Có thể nói là cô lừa gạt mà có, khiến buổi tối cô ngủ cũng bất an.

Nhưng sao có thể trả lại đây? Kia cũng là một nan đề lớn.

Đồng Bội Hoa thân thiết cười: “Tôi ở đối diện nhìn thấy cô, nghĩ tới muốn ra chào hỏi, nhưng mà đường như đã làm cô sợ rồi.”

“Không có, tôi đang suy nghĩ một vài chuyện.” Linh Tố nói: “Sao Đồng tiểu thư lại đến bệnh viện?”

“Tôi và bạn bè hẹn nhau ra uống trà, ngay tại quán đối diện.”

Linh Tố nhìn theo hướng cô ta chỉ, thấy một khách sạn cao nhả đường hoàng. Đó là nơi cô chưa bao giờ nghĩ có thể đi vào.

Đồng Bội Hoa hỏi: “Còn tiểu Thẩm sao lại đến đây?”

“Em gái của tôi nằm viện.”

“A.” Đồng Bội Hoa lộ ra biểu tình tiếc hận thương cảm: “Trong nhà còn có những ai nữa?”

“Chỉ có hai chị em chúng tôi.”

Đồng Bội Hoa lại khiếp sợ: “Chỉ có một mình cô... Khó trách lại tham gia hoạt động từ thiện.”

Linh Tố xấu hổ khiến cả mặt đỏ bừng.

Đồng Bội Hoa chỉ cho rằng cô ngại ngùng, cười nói: “Bình thường tôi ở nhà bồi dì cũng rất nhàm chán. Tiểu Thẩm, nếu cô rảnh rỗi, có thể thường xuyên đến chơi không.”

Linh Tố chờ chính là một câu như vậy, cô lập tức đáp ứng.

Không nghĩ rằng cách một ngày sau vào buổi chiều tan học, xe hơi của Bạch gia đã đỗ ở cửa trường học. Linh Tố không thể không nghỉ tiết tự học vào buổi tối, đến Bạch gia dùng cơm chiều.

Cô không nhận được mà cảm thán, cứ thế mãi, đọc hay không đọc sách đây?

Bọn họ tới hơi sớm, Bạch phu nhân còn ngủ ở trên lầu, Bạch Khôn Nguyên cũng không ở nhà. Trong phòng khách lại có người.

Thời điểm Linh Tố tới, hần đang đưa lưng lại với cửa, tựa vào trên sofa lật xem báo chí. Có lẽ nghĩ rằng phía sau là người hầu trong nhà, liền sai bảo: “Đưa gị đó cho tôi để ghi chép số điện thoại.”

Linh Tố cũng liền thuận tay cầm lấy vở đưa qua.

Lúc người nọ tiếp nhận bút nhìn thấy một cánh tay thon dài trắng nõn, phát hiện không đúng, lúc này xoay người lại.

“Lâm Lang?” Người thanh niên kia nhận không được gọi nhỏ.

Linh Tố không khỏi lui một bước.

Lần đầu tiên bị gọi là Lâm Lang, cô cảm thấy ngạc nhiên; lần thứ hai bị gọi là Lâm Lang, cô cảm thấy tức giận, nhưng liền tiếp bị nhận lầm, cô thật sự không thể tiếp nhận nổi.

Cô có họ có tên, là một người trưởng thành độc lập. Cô không có tâm tình tha thứ cảm tình cùng nhân sinh của người khác.

Người thanh niên này cũng lập tức phát hiện đã nhận sai người, ho nhẹ một tiếng, đứng lên.

Dáng người hần cao lớn, để râu xồm, trên quần áo chỗ mài rách thủng lỗ này thủng lỗ kia, giống như dân chạy nạn. Đứng trong tòa nhà này của Bạch gia, nói có bao nhiêu không hòa hợp thì có bấy nhiêu. Có điều ánh mắt hần sắc bén, cách qua lớp thấu kính đánh giá, giống như tuyến hồng ngoại đang rà soát kiểm tra.

Linh Tố nhin không được hỏi: “Là đồ giả chẳng?”

Người thanh niên kia bật cười một tiếng: “Ngay cả biểu tình quật cường cũng giống đến vậy!”

Câu nói này thật khiến Linh Tố có chút ngượng ngùng.

Đồng Bội Hoa cùng Bạch Khôn Nguyên đang từ trên thang lầu bước xuống, vừa đi vừa nói: “Sùng Quang, sao chú còn chưa cạo râu. Còn có quần áo trên người nữa. Đây không phải khiến cho khách chê cười sao?”

Bạch Sùng Quang vuốt râu hắc hắc cười: “Em gái xinh đẹp này là ai? Sao chú chưa từng gặp qua.”

Đồng Bội Hoa cười nói: “Mỗi một người anh đều bảo là nhìn quen mắt cả! Đây là tiểu Thẩm, một người bạn của Lâm Lang.”

Bạch Sùng Quang cười vươn tay qua: “Hóa ra là Thẩm tiểu thư, vừa rồi mạo phạm, trăm ngàn lần xin đừng để ý. Có thể gọi tôi là Sùng Quang.”

Tay hắn thật dày lại ấm, hơn nữa dùng lực lớn, nắm tay Linh Tố có chút đau.

Đồng Bội Hoa nói: “Linh Tố học cấp ba nhị trung.”

“Nhị trung? Vậy là học sinh giỏi đúng không?” Bạch Sùng Quang hỏi.

Đồng Bội Hoa khen ngợi nói: “Linh Tố xem ra chính là một học sinh thông minh. Anh không biết em ấy giỏi đến thế nào đâu, trong nhà không có người lớn, em ấy phải vừa học vừa chăm sóc em gái.”

“Phải không? Vậy thật không dễ dàng.” Bạch Sùng Quang tán thưởng một tiếng: “Muốn thi đỗ vào đại học nào?”

Linh Tố đáp: “Chờ cuộc thi diễn ra rồi nói sau.”

Bạch Sùng Quang lại hỏi: “Học văn học hay là cái gì? Muốn chuyên sâu vào môn nào không.”

Đồng Bội Hoa nói: “Bất luận học cái gì, tương lai tốt nghiệp đều có thể giúp em ấy an bài công việc trong Bạch thị.”

Linh Tố cảm thấy cách nói chuyện của Đồng Bội Hoa đúng là công phu nhất lưu trong thiên hạ. Quả thực là uyển chuyển, lại khéo léo. Vốn là người xa lạ, không có quan hệ, cùng cô ta tán gẫu năm câu, sẽ bị thổi trúng phỏng bay lên tận mây xanh.

Bạch Khôn Nguyên vẫn đứng ở bên cạnh không nói gì, lúc này thấy Linh Tố có chút suy nghĩ thì cười nói: “Linh Tố sẽ không cần chúng ta quan tâm đâu. Hiện tại phụ nữ so với đàn ông cũng có năng lực hơn.”

Anh ta gọi cô là Linh Tố.

Không hiểu vì sao tim Linh Tố đập rất nhanh.

Bạch Sùng Quang tiếp lời hỏi: “Em gọi là Linh Tố sao? Thông minh thanh lịch, thật là chuẩn xác nha.”

“Sùng Quang.” Đồng Bội Hoa trừng mắt nhìn hắn một cái, ngại hắn nịnh hót quá rõ ràng.

Bạch Sùng Quang làm bộ như không phát hiện ánh mắt của cô ta, tiếp tục nói: “Đến tốt cùng là ăn uống cái gì mới có thể trở nên xinh đẹp như vậy? Còn có, lúc trước nhìn gầy teo nho nhỏ, đảo mắt đã trưởng thành đầy đặn động lòng người. Con gái đúng là sinh vật thần kỳ nhất.”

Lúc ban đầu Linh Tố không hiểu rõ lắm, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt chột lóe của Bạch Khôn Nguyên, bỗng nhiên hiểu ra, phần sau không phải là nói về cô.

Mà là Lâm Lang.

Cô bưng lên chén uống ngụm trà, trà đắng, cô vẫn gắng nuốt xuống.

Bạch Khôn Nguyên bỗng nhiên cười khê: “Linh Tố không thích nói chuyện.”

Lần đầu tiên Linh Tố thấy hắn cười. Trong nháy mắt, biểu tình cương nghị toàn bộ trở nên nhu hòa, khoe miệng cong cong còn mang theo vài phần trẻ con, thân thiết hòa ái.

Vì thế cô cũng kìm lòng không được mà nở nụ cười.

Bạch Sùng Quang đều xem ở trong mắt, lại nhìn về phía Đồng Bội Hoa, cô ta chỉ hơi khẽ nhăn mày.

Hắn cúi đầu uống một ngụm trà, nói với Linh Tố: “Đến đây, chúng ta đi dạo trong vườn một chút.”

Trên sân tường trồng đầy hoa tử đằng. Hiện tại đúng là kỳ hoa nở, tím nhạt cùng hoa xuyên màu trắng hé nụ, hương hoa trong veo thơm ngát.

Bạch Sùng Quang chỉ chỉ vào tường vây bên cạnh: “Lâm Lang trước đây rất bướng bỉnh, tôi thường mang theo cô vụng trộm chạy ra ngoài chơi. Về trễ, không dám đi cửa chính, cũng chỉ có thể trèo tường. Có một lần không bám chắc, bị té xuống, tay va vào một tảng đá phải bó bột. Sau đó Khôn Nguyên liền gia cố thêm một cái giá, làm cây thang, để tiện cho em ấy bước lên bước xuống.”

Linh Tố nhìn qua. Quả thực, cái giá được đắp lên bờ tường cao, mọi người đều có thể trèo lên tận đầu tường.

Ở một góc bên cạnh có một gốc cây hòe cao lớn. Chờ hoa tử đằng nở rộ, sẽ nhìn thấy cảnh tượng xinh đẹp tươi vui.

Bạch Sùng Quang vượt thân cây nói: “Cây hòe này mới được trồng không bao lâu. Lâm Lang luôn yêu thích nó, đã lớn rồi còn trèo lên cây đọc sách. Trong phòng không tìm thấy em ấy, chỉ cần đi ra dưới tàng cây gọi một tiếng.”

Linh Tố nhìn thấy trên thân cây có khắc chữ, hỏi: “Đây đều là mọi người khắc nên sao?”

“Là Lâm Lang mới khắc trước đây. Em ấy rất bướng bỉnh, tôi tặng cho em ấy một con dao nhỏ, gia cụ trong nhà, cây cối trong vườn, toàn bộ đều trở thành đối tượng hăm hại của em ấy.”

Linh Tố vốn không có thời thơ ấu như ấy. Trong trí nhớ của cô, là kiến trúc đơn sơ màu xám, ven đường đầy rác, bọn nhỏ truy đuổi nhau, chớ lại đuổi theo sau.

Mẹ không cho Linh Tố cùng mấy đứa nhỏ nhà quê vui đùa, sợ lây dính mấy tật xấu, vì thế tiểu Linh Tố cả ngày quanh quẩn ở nhà. Em gái lúc đó còn nhỏ, ở trong mắt Linh Tố chỉ là một con búp bê. Ngẫu nhiên có vong linh hài đồng đi ngang qua, thì đó là chuyện vui vẻ nhất của Linh Tố.

Có lẽ chính là từ khi đó mà Linh Tố đã hình thành thói quen trầm mặc ít lời, hơn nữa cũng học được một loại mỉm cười, điều chỉnh khóe miệng đạt đến độ cong nhất định, là có thể ứng phó với bất cứ trường hợp nào.

“Cả bốn người là cùng nhau lớn lên sao?” Linh Tố hỏi Bạch Sùng Quang.

Bạch Sùng Quang gãi đầu: “Thời điểm Lâm Lang vừa theo mẹ em ấy đến thì vẫn còn hơi nhỏ, hơn nữa, bởi vì thương nhớ người cha đã qua đời, còn thường xuyên khóc lóc, nhưng nếu cô kiên nhẫn chơi với em ấy, cho em ấy ăn kẹo, em ấy sẽ cười với cô. Tôi theo chưa thấy qua bé con kỳ diệu như vậy. Tôi quả thực mê muội vì nó.”

“Nhất định bạn ấy rất được mọi người sủng ái.”

“Cả nhà đều yêu em ấy.”

Có thể thấy được lúc sống Lâm Lang hẳn là vô cùng hạnh phúc.

Bạch Sùng Quang cười khổ, cường điệu bổ sung: “Ai có thể không thương cô bé đó đây?”

Linh Tố lẳng lặng nhìn hắn.

4. Chương 4

Ngày đã ngả về chiều, trong đình viện trở nên u ám, dưới tàng cây của cây hòe các vong linh ánh lửa màu lam thấp thỉm nổi lơ lửng, vờn quanh bốn phía Bạch Sùng Quang, mà hắn lại không hề biết.

Lớn nhỏ không đồng nhất, mạnh yếu khác nhau, có thể nhận ra đa phần là hồn phách của trẻ nhỏ.

Linh Tố vốn không muốn kinh động hấn, nhưng có mấy vong linh tựa hồ muốn bám vào trên người hấn. Tuy rằng anh linh gầy yếu, nhưng đến tột cùng vẫn không thuộc về dương gian, không tránh khỏi sẽ làm cho người ta cảm thấy không khỏe.

Linh Tố không lên tiếng, chỉ vươn tay lôi Bạch Sùng Quang ra khỏi bóng cây đại thụ.

Hành động này khiến Bạch Sùng Quang khó hiểu.

Linh Tố đơn giản nói: “Dưới cây hòe thường có quỷ.”

Bạch Sùng Quang hiểu được: “Cô nói trên cây này có quỷ?”

“Cây hòe dễ dẫn dụ quỷ đến nhất, mà cây liễu thì dễ dẫn dụ yêu tinh đến nhất.”

Bạch Sùng Quang chỉ cảm thấy mới mẻ: “Gần đây trong học sinh lại lưu hành quái lực loạn thần sao?”

Linh Tố chỉ cười cười, từ chối cho ý kiến.

Tươi cười Bạch Sùng Quang âm thầm, nói một cách thê lương: “Nếu cây hòe này có thể gọi quỷ, vậy cô nói xem, nó có thể gọi hồn của Lâm Lang trở về hay không?”

Linh Tố thương cảm với hấn, dịu dàng trấn an: “Nếu anh thật sự muốn tốt cho bạn ấy, nên hy vọng giờ phút này bạn ấy đã đầu thai chuyển thể đến một gia đình trong sạch khác.”

Bạch Sùng Quang nhìn chăm chú cô gái văn tú này. Ánh mắt ôn nhu của Linh Tố như hồ nước trong suốt, vô hạn thương cảm, nhìn thấu rõ ràng mọi tâm tư của hấn.

Hấn kìm lòng không được nói: “Có đôi khi cô thật sự rất giống Lâm Lang.”

Linh Tố ngược lại không tức giận. Cô hỏi: “Giống ở chỗ nào?”

“Đều là người thiện lương am hiểu tâm ý.”

Đó là bởi vì Linh Tố và vong linh của Lâm Lang từng có tiếp xúc thôi.

“Em ấy qua đời tôi liền xuất ngoại, nơi này có rất nhiều kỷ niệm. Tôi vẫn có thể nghe thấy mới trước đây em ấy đuổi theo Khôn Nguyên gọi tên của nó, Khôn Nguyên không hay để ý tới em ấy, nhưng em ấy lại thích về lạnh lùng đó. Vẫn đều thích như thế...”

Trong giọng nói đã mang theo rất nhiều tình cảm, dù Linh Tố là một thiếu nữ thanh tâm quả dục, không hiểu phong tình, cũng có thể nhận ra rõ ràng.

Mặt của cô không khỏi đỏ lên.

Ánh tịch dương ngày càng đậm, đình viện Bạch gia đắm chìm trong ánh sáng vàng như quả quất, cao quý hoa lệ, trang nghiêm túc mục.

Linh Tố nhớ tới lần trước mới gặp Bạch Khôn Nguyên, ánh tịch dương cũng là đẹp như thế này. Người thanh niên tuấn lãng đứng ngược sáng ở bên cửa sổ sắt đất, thân ảnh kéo dài, lại trầm mặc như thế, nhưng tia sáng trong mắt lại rất có sức thu hút.

Cô chỉ cần vừa ngưng thần là có thể cảm nhận được từng cảnh tượng ngấn ngủi trước đó của Lâm Lang. Một cô bé đuổi theo một thiếu niên, miệng không ngừng hô gọi: “Khôn Nguyên ca ca, Khôn Nguyên ca ca.”

Linh Tố không khỏi nói: “Nhưng mà Khôn Nguyên kỳ thật đối với bạn ấy rất tốt. Bạn ấy bị cười nhạo không có cha ở trường học, là Bạch Khôn Nguyên ra mặt đánh bạn học kia. Anh ta vẫn là học sinh ngoan theo khuôn phép cũ, đó là lần đầu tiên anh ta phạm quy.”

“Bội Hoa nói cho cô không ít chuyện.” Giọng nói của Bạch Khôn Nguyên bỗng nhiên vang lên.

Linh Tố hoảng sợ. Từ khi nào Bạch Khôn Nguyên đã đứng ở phía sau của mình?

Bạch Khôn Nguyên tựa hồ cau mày, nhìn bọn họ một lát, nói: “Ăn cơm thôi, Bội Hoa bảo tôi đến gọi hai người.”

Sau khi ăn xong, Bạch Khôn Nguyên tự mình lái xe đưa Linh Tố về nhà.

Linh Tố chưa bao giờ biết cảnh đêm của đô thị lại tuyệt vời như vậy. Trên bầu trời đen tối rộng lớn, trăng sao giống như bị phủ mọi màu sắc che lấp, bầu không trên đỉnh đầu là màu vàng ảm áp. Các khu nhà cao tầng buôn bán tấp nập, nam nữ trẻ tuổi ăn mặc sành điệu, còn có đủ loại hàng hóa rực rỡ bày trong tủ kính, đều làm cho Linh Tố hoa cả mắt.

Dọc theo đường đi, Bạch Khôn Nguyên đều không nói gì, lúc này thấy cô gái này mang vẻ mặt mới lạ nhìn thế giới ngoài cửa kính xe, không khỏi hỏi: “Buổi tối rất ít đi ra ngoài sao?”

Linh Tố ngượng ngùng nói: “Bạn học.”

Thiếu nữ Thẩm gia đều là ẩn sĩ trong đô thị, các cô giao tiếp với vong linh đa phần là vào ban đêm hoặc những nơi tối tăm nhất.

Chạy đến tiểu khu của nhà Linh Tố, Bạch Khôn Nguyên đỗ xe ở bên đường.

Vùng này đến buổi tối luôn tĩnh lặng khác thường, ngẫu nhiên có tiếng động, không phải tiếng khóc thì chính là tiếng mắng chửi. Một ngọn đèn đường lúc sáng lúc tối, khiến đồng thủy tinh vỡ trên mặt đất cũng theo nó chọt lóe từng đợt. Kẻ say rượu xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra từ một góc, dưới chân mềm nhũn, ngã sấp xuống bên cột đèn đường, ngủ gật ngay tại chỗ.

Bạch Khôn Nguyên nhú mày: “Cô ở chỗ này sao?”

Linh Tố cũng nhú mày cười nói: “Tôi sinh ra ở đây.”

Bạch Khôn Nguyên cởi bỏ dây an toàn, nói: “Để tôi đưa cô vào vẫn tốt hơn.”

Linh Tố khẽ cười một tiếng, nhắc nhở hắn: “Không cần đâu, cẩn thận tiền tôi lúc quay về cũng chỉ còn lại một cái khung xe.”

Bạch Khôn Nguyên giật mình.

Sao có thể không giống đây? Ngữ khí này, vẻ mặt này.

Hắn miễn cưỡng tự hoàn hồn, vẫn là mở ra cửa xe, nói: “Tôi đưa cô đi vào.”

Bọn họ sóng vai đi trong ngõ nhỏ. Đêm nay không có trăng, đến chỗ nào tối thì phải cẩn thận sờ soạng. Không lưu ý dẫm vào một vũng nước bẩn, quần của Bạch Khôn Nguyên ẩm ướt một góc.

Gió đêm thổi qua, mang đến mùi hôi thối của rác rến.

Linh Tố thản nhiên tự tại bước đi, nói: “Nơi này cũng sắp bị phá bỏ rồi, nghe nói có thương nhân muốn mua về xây dựng thành tiểu khu biệt thự. Phía bắc bên này là núi, phía đông có sông, nếu không phải những năm gần đây bị coi như nơi chứa rác của đô thị, thì thật sự là một chỗ tốt.”

Bạch Khôn Nguyên hỏi: “Phá rồi thì cô sẽ ở đâu?”

“Khi đó tôi đã học đại học, tất nhiên sẽ ở trường học. Nếu em gái giải phẫu thành công, cũng có thể trở lại trường học.”

“Rồi sau đó?”

“Làm công.”

“Xem ra trời không tuyệt đường người.”

Linh Tố cười: “Chỉ cần có thể giãy dụa, chung quy sẽ ổn thỏa thôi.”

Người tầng dưới thì cố gắng ngoi lên trên, người tầng trên thì đắm mình trong đó, phong thủy luôn luân chuyển.

Linh Tố lặng lẽ nương theo ánh đèn le lói nhìn lại, cơ thể Bạch Khôn Nguyên cường tráng bên cạnh ánh sáng mờ mờ nhu hòa, anh tuấn khiến lòng người an tâm rung động.

Cô bỗng nhiên kinh ngạc chính mình làm sao có thể nghĩ như vậy, cảm thấy căng thẳng, trên lưng đổ mồ hôi.

Đáng tiếc đường không xa, bọn họ rất nhanh đi đến dưới lầu của Thẩm gia.

Bạch Khôn Nguyên nhìn bốn phía chung quanh, nhẹ giọng nói: “Rất cục hiểu được cái gì gọi là phòng ốc sơ sài sinh ra nhân tài rồi.”

Chờ đến khi trở về nhà, Linh Tổ mới hiểu được hần đang ca ngợi cô, mặt cô nóng ran. Mấy ngày nay số lần cô thất thố đã nhiều hơn rất nhiều so với tích lũy trong 17 năm qua.

Phía sau truyền đến một tiếng thở dài. Mẹ đứng ở cửa phòng bếp, ánh mắt sâu kín, muốn nói lại thôi.

Hai mẹ con lần đầu tiên đối diện mà không nói gì.

Hứa Minh Chính hỏi Linh Tổ: “Gần đây bạn có chuyện gì sao? Luôn thấy bạn tâm thần không yên, vội vội vàng vàng, đi học đều thất thần. Trước kia bạn đâu có bộ dạng này?”

Tất nhiên Linh Tổ biết chính mình thất thường.

“Thấy bạn không hề yên lòng. Còn có, thường thường vô duyên vô cớ tự cười một mình hoặc là cảm xúc xuống thấp. Linh Tổ, có phải bệnh của em gái bạn có chuyển biến xấu không, bạn có khó khăn nhất định phải nói ra.”

Tiểu Hứa thật sự là người tốt. Linh Tổ cảm kích vỗ vỗ vai cậu bạn.

“Nhưng mà” Hứa Minh Chính thay đổi giọng điệu, nói: “Mình cũng rất thích bộ dạng này của bạn.”

Như là một pho tượng tinh mỹ được tặng cho sinh mệnh, có được cảm xúc, biết mừng biết buồn, ánh mắt luôn sáng ngời.

Không biết đã xảy ra chuyện gì có thể khiến cho Thẩm Linh Tổ giống như một thiếu nữ đang ôm ấp tình cảm. Giờ phút này biểu hiện của cô mới giống như một cô gái mười bảy tuổi bình thường.

Linh Tổ đặt bàn tay trắng nõn trên bàn, nâng đầu trầm tư, ngoài cửa sổ ánh nắng vẽ đường cong cô duyên dáng.

Lão sư ôm bài thi đi vào phòng học, bắt đầu phát bài thi đã phê chữa.

Bài kiểm tra lấy đến tay, Linh Tổ nhìn thoáng qua, trong não oanh một tiếng, như là có cái gì đó nổ mạnh, trong nháy mắt không nghe thấy gì cả, đầu vầng mắt hoa.

So với lần trắc nghiệm trước kém hơn ba mươi điểm. Đây thật là con số đáng sợ!

Hứa Minh Chính thăm dò tiến tới gần muốn xem bài kiểm tra của cô. Một khắc kia cảm xúc của Linh Tổ bỗng nhiên không khống chế được, úp vội bài kiểm tra vào lòng, lớn tiếng quát: “Nhìn cái gì vậy?”

Tiểu Hứa còn chưa từng bị cô đối đãi như vậy, hoảng sợ, liên thanh xin lỗi.

Gương mặt Linh Tổ trầm ngâm không buồn không vui, sau đó thở dài một hơi, đem bài kiểm tra đặt lại lên bàn: “Cứ như vậy mình sẽ không thể bước vào trường thi mất.”

“Đây vẫn chưa phải là thi đại học, lần sau còn có cơ hội mà.” Tiểu Hứa an ủi cô.

“Không biết vì sao, rõ ràng đã thuộc lâu lâu, hiện tại mọi thứ đều ngập úng trong đầu rồi.”

“Bạn quá khẩn trương rồi.”

“Có lẽ bạn nói đúng, Linh Tịnh nói sau khi cuộc thi chấm dứt thì em ấy mới giải phẫu. Em ấy sợ giải phẫu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sẽ ảnh hưởng đến kỳ thi của mình.” Linh Tổ uể oải ghé vào trên bàn.

“Giải phẫu phẫu lưu có lớn không?”

“Mình nói thật với bạn, em ấy có thể sẽ không tỉnh lại.”

“Nhưng vẫn không thể không phẫu thuật đúng không?”

“Dù sao cũng phải mạo hiểm một lần, không phải sao?” Linh Tố nói một cách thê lương: “Nữ tử Thảm gia ở độ tuổi này của chúng mình, không thể giống như nhóm tổ tông nhần nhục chịu đựng. Nếu sinh ra có một đầu óc kiên toàn cùng một đôi tay hữu lực, nên tự đi con đường mà mình chọn.”

Lão sư lau xong bảng đen ho khan trên bụi giảng, ý bảo bọn họ im lặng. Lão sư nói: “Lần này kiểm tra trắc nghiệm, bạn học Lưu Phi Vân đứng thứ nhất.”

Cô gái tóc quăn ngồi phía trước đắc ý dào dạt quay đầu, hướng về phía Linh Tố nhướn mày.

Cuối cùng đã có thể dẫm nát nha đầu nghèo kiết hủ lậu này dưới chân rồi.

Linh Tố ngược lại khẽ cười.

Hứa Minh Chính hiểu tính cô nên vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Linh Tố nói: “Phía sau bạn ấy có một người.”

“Ai?”

“Một lão sư tự sát trên cây điều ở sân thể dục kia.”

Về mặt Hứa Minh Chính xấu hổ. Càng làm cho cậu kinh ngạc là, ngày thường Linh Tố luôn là người ăn nhần nhất, giờ phút này khoe miệng tươi cười tràn ngập châm chọc cùng chế nhạo từ trước đến nay chưa từng có, ngẫu nhiên nâng mắt liếc về phía Lưu Phi Vân đều lóe ra sự thích ý.

Đây là một Thảm Linh Tố xa lạ.

Hết tiết, Lưu Phi Vân đi thẳng tới, vênh mặt hất hàm sai khiến nói: “Thảm Linh Tố, bạn viết đáp án trắc nghiệm môn lịch sử vào buổi sáng lên bảng đen để mọi người đối đáp án đi.”

Hứa Minh Chính cướp lời đáp: “Không phải đã trực tiếp sao chép phát ối người một phần rồi sao?”

Lưu Phi Vân thấy cậu bảo vệ Linh Tố, càng tức giận nói: “Phát không đủ, bạn có không?”

Hứa Minh Chính còn muốn lên tiếng, Linh Tố giơ tay cản lại trước mặt cậu, đứng lên, tiếp nhận đáp án đi lên bụi giảng.

Linh Tố tốn toàn bộ thời gian tự học mới viết xong đáp án. Khi tan học, Lưu Phi Vân cầm theo một xô nước, dầm lên ghế ở hàng cuối cùng lau cửa sổ, cô ta đang giả bộ lau vài cái, bỗng nhiên hờ hững buông tay, xô nước đổ ụp xuống, xóa sạch chữ viết của Linh Tố trên bảng đen.

Trong phòng học vài bạn học ghen hòng nhìn trôn trối, Lưu Phi Vân vung tay, nói với Linh Tố đang thu dọn túi sách nói: “Phiền toái bạn viết lại đi.”

Linh Tố ngẩng đầu lên, hai nữ sinh ánh mắt giao nhau, tựa hồ tóe ra lửa. Linh Tố lại cười một cách quỷ dị, khoan thai đi qua bên người cô ta.

Ngày kế đến trường học, Hứa Minh Chính phát hiện không khí có chút không đúng. Rất nhiều bạn học tụ tập cùng một chỗ châu đầu ghé tai, thần bí nói chuyện.

Hắn bắt lấy một bạn học hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Về mặt bạn học đó quái dị, nói: “Nghe nói là trong ký túc xá của nữ sinh trong trường có chuyện ma quái.”

Hứa Minh Chính nheo mắt.

“Là Lưu Phi Vân đó, không phải bạn ấy trọ ở trường sao? Nghe các bạn ấy kể lại, đêm qua trước khi thu dọn giường, bạn ấy phát hiện trên giường có rất nhiều lá cây. Mọi người đều cảm thấy kỳ quái. Không nghĩ tới sau khi chờ tắt đèn bạn ấy trèo lên giường kéo màn xuống, quay đầu vô tình nhìn sang giường đối diện... Rõ ràng ngồi đó là một cô gái tóc dài a!”

Dù Hứa Minh Chính là nam sinh, cũng nghe mà đổ mồ hôi lạnh.

“Lúc ấy bạn ấy dắt giọng thét chói tai, dọa ột đồng nữ sinh sợ hãi, mọi người cũng không dám ngủ, rợn rợn nhón nháo một buổi tối.”

“Không phải bạn ấy ngủ gập ác mộng chứ?”

“Ai biết được? Nghe nói cô gái kia còn ngẩng đầu cười với bạn ấy, trên cổ có vết đỏ bầm. Mọi người suy luận đó là quỷ treo cổ.”

Bên cạnh có bạn học nữ quát lớn: “Đừng nói nữa, hù chết chúng mình rồi, nam sinh các bạn yên tĩnh đi!”

Nam sinh ngược lại càng thêm hăng say, hoa chân múa tay nói: “Nữ quỷ kia đôi mắt màu đỏ, đầu lưỡi thật dài vươn ra, móng tay vừa nhọn vừa dài, tươi cười dữ tợn...”

Rồi bật cười một tiếng. Linh Tố không biết khi nào thì đứng ở cửa phòng học, vẻ mặt hứng thú nghe bọn họ nghị luận.

Hứa Minh Chính lặng lẽ hỏi cô: “Bạn có biết không?”

“Ai? Lưu Phi Vân sao?” Linh Tố không vội đi đến chỗ ngồi của mình.

“Ba bạn ấy đã thỉnh pháp sư. Nghe nói bạn ấy sợ tới mức thần trí không rõ, vẫn thì thảo lẩm bầm.”

Linh Tố quay đầu liếc mắt một cái, nói: “Ai bảo bạn ấy ham món lợi nhỏ, nhặt được một chiếc nhẫn ở dưới tàng cây lại tự mình cất giấu. Đó là di vật của người yêu Triệu lão sư đã mất sớm.”

“Triệu lão sư là ai?”

Linh Tố kinh ngạc nói: “Bạn quên rồi sao, hôm qua mình mới nói với bạn đó thôi...”

Cô vươn ngón trở dài nhỏ trắng nõn quơ quơ trước mặt Hứa Minh Chính.

Tiểu Hứa đỏ mồ hôi: “Chẳng lẽ không thể tha thứ cho Lưu Phi Vân sao? Trước kia bạn chưa bao giờ để ý tới việc các bạn ấy đối xử thế nào với bạn mà.”

Linh Tố dừng động tác, con ngươi sáng như sao đem tầm mắt dừng lại trên mặt Hứa Minh Chính.

“Mình thật cao hứng khi bạn tin tưởng mình có giác quan thứ sáu, nhưng mình không biết bạn còn cho rằng mình biết sai sử quỷ hồn.”

Mặt Hứa Minh Chính lúc đỏ lúc trắng.

Linh Tố không hề để ý đến cậu, mở ra sách giáo khoa tự ôn tập.

Nhưng thời điểm đến buổi chiều đến bệnh viện thăm em gái, lại cảm thấy hối hận. Ở trên đời này còn có ai có thể giống như Tiểu Hứa tín nhiệm cô, bảo vệ cô vô điều kiện như thế? Không thể bởi vì một chút xúc động mà mất đi một người bạn được.

Em gái đánh vỡ sự trầm tư của cô: “Đến thăm em nhầm chán đến vậy sao, chị vẫn đang ngăn người kia?”

Linh Tố nhúc nhích: “Em vẫn không chịu phẫu thuật, chị rất buồn rầu.”

“Đợi chút?” Linh Tịnh chớp ngay lấy hỏi lại: “Vừa rồi chị nói gì?”

“Em vẫn không chịu phẫu thuật?”

“Không không! Chị bóp trán nha!”

Linh Tố bật cười: “Chúng ta đều từ hầu tử tiến hóa mà thành, làm động tác này cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.”

Linh Tịnh cười: “Trước kia có việc gì chị cũng đều phải vuốt phẳng nếp uốn trên váy, sau đó bắt tay đặt lên đầu gối.”

“Em thích bộ dạng như Thanh giáo đồ đó sao?”

“Em thích chị như bây giờ.” Linh Tịnh nghiêm túc nói.

Linh Tố đi ra phòng bệnh của em gái, cũng không trực tiếp rời khỏi bệnh viện. Cô mới đi một nửa đường, bỗng nhiên nghe thấy có người đang cực kỳ bi ai khóc lóc, không ngừng kêu gọi: “Không muốn rời khỏi mẹ. Không muốn rời khỏi mẹ.”

Chân của cô không theo sự khống chế của bản thân, đi thẳng đến phòng bệnh ở lầu 3.

Một đôi vợ chồng trẻ tuổi đang dựa sát vào nhau đứng giám hộ bên ngoài một gian phòng, người vợ khóc lóc vô cùng thê thảm. Qua lớp cửa sổ thủy tinh, vài bác sỹ cùng y tá đang vây quanh một chỗ, cấp cứu một đứa trẻ nhỏ nhỏ trên giường bệnh.

Thật sự là đáng thương, còn nhỏ thế này, phỏng chừng còn chưa đến một tuổi, toàn thân cảm đầy ống thở, hô hấp phải dựa vào dụng cụ duy trì. Đứa bé kia không hề tức giận chỉ giống như một món đồ chơi yên lặng.

Trên ghế ở hành lang còn có một đứa nhỏ đang ngồi, tầm 3, 4 tuổi, mặc áo ngủ, ôm một con gấu bông.

Linh Tố đi qua, ngồi xuống trước mặt nó. Đứa nhỏ lẳng lẳng nhìn cô, trong đôi mắt đen to tựa hồ có quỹ ảnh lấp lư.

Linh Tố thân thiết hỏi: “Nói cho chị biết, em tên là gì?”

Đứa nhỏ lạnh lùng nhìn cô một lát, nói: “Em gọi là Nhân Nhân.”

“Người nhà em đâu?”

Đứa nhỏ duỗi tay ra, chỉ về phía đôi vợ chồng đang ưu thương khóc lóc kia.

“Sao bọn họ lại khóc?”

“Bởi vì em trai sắp chết.”

“A.” Linh Tố thở dài: “Vậy em không thấy buồn sao?”

Nhân Nhân nói với ngữ khí oán giận: “Em sẽ không thấy buồn đâu. Cha và mẹ có em trai rồi, sẽ không muốn em nữa! Vì sao nó phải sinh ra chứ?”

Linh Tố ôn nhu mỉm cười: “Nhân Nhân, đây là không đúng. Bất luận em như thế nào, ở trong lòng cha mẹ em vẫn là cục cưng duy nhất, vĩnh viễn sẽ không có ai có thể thay thế được em. Em là chị, làm sao có thể bắt nạt em trai như thế?”

Đứa nhỏ quật cường mím miệng: “Nhưng mà cha mẹ đã quên em mà.”

“Không có cha mẹ nào lại quên đứa nhỏ của mình cả.”

“Vậy vì sao từ sau khi bọn họ có em trai rồi, không bao giờ liếc mắt nhìn em một cái, không nói chuyện với em nữa?”

Linh Tố mang theo thương cảm nói: “Đó là bởi vì Nhân Nhân đã rời khỏi thế giới này, bọn họ không nhìn thấy em.”

“Nhưng em vẫn đứng ở đây mà!” Đứa nhỏ nước mắt doanh trùng.

Linh Tố sờ sờ đầu cô bé: “Trên thế giới này, có rất nhiều thứ chúng ta có thể nhìn thấy, nhưng cũng có rất nhiều thứ chúng ta không thể thấy. Nhưng cũng không bởi vì chúng ta không thấy, mà những thứ đó sẽ không tồn tại. Ví dụ như em vậy, tuy rằng cha và mẹ không thấy em, nhưng bọn họ tuyệt đối vẫn tin tưởng em vẫn ở ngay bên cạnh bọn họ.”

“Em không tin!” Cô bé nức nở.

“Ngoan.” Linh Tố dỗ nói: “Đến đây, nghe một chút, mẹ em đang nói cái gì này.”

Người vợ vẫn không ngừng khóc, chỉ nói: “Luôn nghĩ rằng nó là Nhân Nhân lại đầu thai đến nhà chúng ta, không nghĩ rằng vẫn không thể giữ lại mà.”

Giọng nói người chồng cũng tràn ngập bi thương: “Nếu Nhân Nhân ở trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ phù hộ cho em trai nó.”

Đứa nhỏ rơi xuống từng giọt nước mắt trong suốt.

Linh Tố vươn tay, ôn nhu nói: “Đến đây, Nhân Nhân, đưa gấu bông cho chị đi.”

Đứa nhỏ lưu luyến không rời giao ra gấu bông.

Linh Tố tiếp nhận, hai tay dùng sức, gấu bông giống như đậu hủ hóa thành bột mịn trong tay cô, giấy lát biến mất trong không khí.

Trong phòng bệnh tựa hồ cũng xảy ra chuyển biến, bác sỹ bước ra nói: “Cửa ải khó khăn đã vượt qua, về sau tình huống của đứa nhỏ có vẻ sẽ lạc quan.”

Cặp cha mẹ kia vui mừng ôm nhau, liên thanh cảm tạ bác sỹ, lại cảm tạ thần linh.

Linh Tố quay đầu nhìn lại, làm sao còn có bóng dáng của cô bé đó nữa? Cô bé đã hoàn thành sứ mệnh, an tâm rời đi.

Sinh giả tư cố, thệ giả niệm sinh, luôn là thứ khiến người ta rầu rĩ.

Tuy rằng không thấy đứa nhỏ, lại có một người đứng ở không xa, đang cười với Linh Tố.

Linh Tố giật mình, gật đầu chào: “Bạch tiên sinh.”

Bạch Sùng Quang đã cạo râu, cắt tóc, mặc quần áo sạch sẽ, thật đúng là anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng. Hơn nữa tươi cười khả cúc, quả thực là khác nhau một trời một vực so với lần đầu gặp.

Tính tình của anh ta hào sảng, từ trước đến nay đã thành thói quen, mở miệng liền lớn mật ca ngợi: “Mấy ngày không gặp, em đẹp lên rất nhiều.”

Linh Tố vừa bực mình vừa buồn cười, biết anh ta bắt quá là đang trêu cô, liền cũng rộng rãi trả lời: “Bạch đại ca cũng càng thêm anh tuấn tiêu sái a.”

Bạch Sùng Quang vinh dự cười hai tiếng cũng tiếp nhận câu khen ngợi này.

Linh Tố hỏi: “Sao Bạch đại ca lại đến bệnh viện?”

“Tôi có bạn công tác ở đây, về nước đến thăm cậu ấy. Em thì sao?”

“Em gái của tôi nằm viện trong đây.”

“A tôi nhớ ra rồi. Bội Hoa đã nói qua. Em thực là vất vả.”

Linh Tố quay đầu đi: “Không sao.”

Bạch Sùng Quang hỏi: “Ăn cơm chưa? Trở lại trường học hay là về nhà?”

Linh Tố biết anh ta muốn đưa cô một đoạn đường, đầu óc vừa chuyển, nói: “Trong chốc lát muốn đến mượn sách trong thư viện.”

“Tôi đưa em đi.” Bạch Sùng Quang duỗi tay ra: “Nguyện phục vụ vì tiểu thư xinh đẹp.”

Linh Tố không biết nên khóc hay nên cười.

Bạch Sùng Quang có vẻ quen thuộc với thư viện kia. Anh ta nói cho Linh Tố biết: “Lúc ấy Bạch gia cũng cúng tiền, nghi thức cắt băng tôi có tham dự.”

Linh Tố hỏi: “Lâm Lang thì sao?”

“A, cô bé đúng là người làm lu mờ các bạn gái khác. Tôi nhớ rõ ngày đó cô bé mặc lễ phục màu bạc, kiều diễm như giọt sương.”

“Bạn ấy thường tới nơi này sao?”

Bạch Sùng Quang cười: “Em ấy sao? Em ấy không phải là người có thể yên tĩnh đọc sách. Bắt quá khi đó vì phải làm luận văn tốt nghiệp nên thường tới nơi này tra cứu tư liệu. Sau đó em cũng biết, em ấy không đợi đến tốt nghiệp liền qua đời.”

Linh Tố hỏi: “Lúc bạn ấy ra đi có an tường không?”

Bạch Sùng Quang trầm mặc một lát, nói: “Tôi không nhìn thấy. Chúng tôi cũng không biết trái tim của em ấy bị bệnh, càng không biết em ấy nhập viện rồi lại không thể đi ra. Khi đó chúng tôi ở bên ngoài, gấp gáp trở về thì em ấy đã nhập viện.”

“Cho nên anh ngày đêm thương nhớ bạn ấy sao?”

Bạch Sùng Quang cười với Linh Tố một cách âm thầm: “Bất luận có đưa em ấy đi hay không, tôi đều thương nhớ.”

Có chút cảm tình chính là sầu triền miên như thế.

Linh Tố dẫn Bạch Sùng Quang lên lầu hai của thư viện: “Em gái của tôi muốn mượn sách ở bên trong, anh chờ tôi một lát.”

Cô đi đến tận cùng bên trong. Trong góc, cô gái tóc dài trẻ tuổi kia đang tĩnh tọa, như là chuyên chú đợi cô.

“Mình dẫn theo một người đến.” Linh Tố nói.

Lâm Lang ngẩng đầu: “Mình cảm giác được.”

“Anh ta là chủ của bạn. Tôi muốn để bạn trông thấy, có lẽ đối với bạn có ích.”

Bạch Sùng Quang đã bước vào đây, một bên lớn tiếng nói: “Linh Tố, bên này đều là sách chuyên cho đại học, em gái của em là thần đồng sao?”

Linh Tố trả lời: “Nó luôn luôn tự học.”

Bên cạnh Lâm Lang cũng đứng lên, đi lên phía trước một bước.

Bạch Sùng Quang còn đang nhìn chung quanh: “Cô bé chuyên đọc về...”

Lời còn chưa dứt, bên cạnh một cánh cửa sổ đột nhiên mở ra, một cơn gió mạnh mẽ ulla vào, thổi trúng người cơ hồ đuôi mù. Linh Tố lập tức lùi kéo Bạch Sùng Quang lui vào trong góc.

Lâm Lang hai tay ôm lấy đầu, cúi hạ thất lưng. Linh Tố nhìn thấy mặt cô gái thống khổ vụn vỡ, há miệng không tiếng động hò hét. Tiếng gió kia như là tiếng khóc, bị thương thê thảm.

Linh Tố không thể ngăn nổi lực lượng mạnh mẽ này, đành lui vài bước.

“Đây là có chuyện gì vậy?” Bạch Sùng Quang ở trong gió lớn tiếng hỏi.

Linh Tố hít sâu một hơi, ổn định thân mình, đợi gió đi đến phía sau Lâm Lang, trong lòng mặc niệm: “Tĩnh táo lại, tĩnh táo lại.”

Một lát qua đi, gió dần dần yếu bớt, sau đó ngừng lại.

Linh Tố thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngồi bệt dưới đất.

Bạch Sùng Quang một thân chật vật, không hiểu: “Vừa rồi là lốc xoáy vừa quá cảnh sao?”

Về mặt Linh Tố xấu hổ, không biết nên nói thế nào.

Lúc này, quản lý thư viện bị kinh động chạy vội lên. Trên lầu vô cùng bừa bãi, sách vở tán loạn, nơi nơi đều là nhánh cây cùng lá rụng. Sắc mặt quản lý lập tức trắng bệch, lớn tiếng hỏi: “Làm sao vậy? Vừa rồi là chuyện gì xảy ra?”

Bạch Sùng Quang chắp hai tay vào nhau: “Đừng hỏi chúng tôi, hiển nhiên chúng tôi không có khả năng biết vì sao đâu.”

Quản lý sốt ruột bứt tóc: “Tôi sẽ gọi người tới thu dọn. Các người đi nhanh đi.”

Lâm Lang giờ phút này chỉ quỳ dưới đất, cúi đầu, tóc dài uốn lượn, đúng là hình tượng nữ quỷ.

Linh Tố ở trong lòng khẽ gọi: “Lâm Lang, bạn có khỏe không?”

Lâm Lang không để ý tới cô. Linh Tố lo lắng, lại âm thầm gọi vài tiếng, một lời đáp lại đều không có.

Bạch Sùng Quang nhìn thấy sắc mặt Linh Tố thực cổ quái, vội hỏi: “Em không sao chứ? Có bị thương không?”

Linh Tố lắc đầu.

Quản lý đã không còn kiên nhẫn, thúc giục bọn họ rời đi.

Bạch Sùng Quang lôi kéo Linh Tố: “Chúng ta đi thôi, lần khác lại đến là được.”

Linh Tố bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo hắn. Trước khi cô đi xuống thang thì quay đầu nhìn thoáng qua, Lâm Lang như trước quỳ ngồi dưới đất, ngẩng đầu lên nhìn về phía này, ánh mắt ưu thương nhìn bóng dáng Bạch Sùng Quang.

Sau đó cô gái nhìn Linh Tố, lắc lắc đầu.

Không phải anh ta.

5. Chương 5

Đi ra thư viện, Bạch Sùng Quang vò đầu bứt tóc, nói với Linh Tố: “Vừa rồi thật sự kỳ quái, tôi dường như nghe thấy tiếng con gái kêu vậy.”

Linh Tố uhm một tiếng, chậm rãi nói: “Là tôi đó thôi.”

Sắc mặt của cô có chút tái nhợt, Bạch Sùng Quang lo lắng hỏi: “Em thật sự không có việc gì chứ? Được rồi, để tôi đưa em về nhà”.

Linh Tố cảm tạ cười cười.

Sau đó một tuần, Linh Tố cũng chưa gặp lại người nhà họ Bạch. Cuộc sống của cô dần dần khôi phục lại quy luật ngày thường, mỗi ngày tự học đến đêm khuya. Cuối tuần đã có thành tích của bài kiểm tra trắc nghiệm, tuy rằng không được hạng nhất, nhưng vẫn đứng trong ba thứ hạng đầu.

Các thầy cô cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Bọn họ nhất trí xem trọng Thẩm Linh Tố, kỳ vọng cô có thể lấy trở thành văn khoa Trạng Nguyên về vang. Thời gian trước cô đột nhiên thất thường, khiến bọn họ lo sợ không yên.

Lưu Phi Vân một lần nữa trở lại trường học, tất cả vẻ kiêu ngạo đều được thu liễm, thành thành thật thật đọc sách. Ngẫu nhiên ánh mắt đối diện với Linh Tố lại mang theo vài phần sợ hãi, vài phần cảm hận, còn có vài phần hối hận. Linh Tố chỉ coi như không phát hiện ra.

Cuối tuần, Linh Tố thăm em gái, đi ra cửa lớn của bệnh viện, ven đường có người bỗng nhiên ầm vang còi ô tô hai tiếng.

Linh Tố vừa nhìn, Bạch Sùng Quang từ cửa kính xe nhô đầu ra. Linh Tố cũng không khách khí, lưu loát mở cửa xe ngồi vào chỗ.

Bên trong xe thực rộng mở, Linh Tố cùng Bạch Sùng Quang mặt đối mặt ngồi đó. Bạch Sùng Quang gõ lên cửa, lái xe liền khởi động chạy đi.

Thật đúng là người có tiền.

Bạch Sùng Quang đi thẳng vào vấn đề: “Linh Tố, tôi nghe nói em có chút khác thường.”

Vừa dứt lời, Linh Tố liền xì cười ra tiếng, cảm thấy người này thật sự đáng yêu. Tiếng cười của cô thanh thúy vui vẻ, dễ nghe giống như tiếng chuông lanh lót.

Bạch Sùng Quang hơn Linh Tố 6, 7 tuổi, bỗng nhiên bị cười nhạo như vậy, thật sự là không có mặt mũi. Từ lúc trung học hắn đã bắt đầu có bạn gái, dạng con gái gì mà chưa từng tiếp xúc qua? Cũng chỉ có Thẩm Linh Tố nửa tiên nửa tà làm cho hắn hoàn toàn không nắm bắt được trọng điểm, bị nắm mũi dắt đi mà thôi.

Linh Tố dừng cười, hỏi: “Bọn họ nói tôi thế nào?”

Bạch Sùng Quang ho nhẹ một tiếng. Thiếu nữ này, lúc trước thấy cô rõ ràng văn tĩnh siêu thoát như là người xuất gia, hiện tại tà nghệ, ánh mắt giống như tia laser vậy.

Hắn nói: “Tôi luôn hướng tới chủ nghĩa duy vật.”

Linh Tố dùng bàn tay trắng nõn nâng đầu: “Xác thực, dù sao những chuyện trên thế gian không thể dùng khoa học để giải thích chỉ là số ít.”

Khéo léo uyển chuyển trả lời như vậy làm cho Bạch Sùng Quang nhìn cô với cặp mắt khác xưa.

“Bọn họ nói em biết xem phong thủy, còn có thể gặp Quỷ Hồn?” Hắn hỏi.

Linh Tố cười: “Có phải nói tôi còn có thể trừ yêu trừ ma?”

“Nhìn xem! Vẫn là tức giận!” Bạch Sùng Quang vỗ đùi.

Linh Tố nhẹ nhàng lắc đầu: “Bọn họ lại chưa nói sai, tôi cần gì phải tức giận? Hàng xóm láng giềng đều biết tôi chính là một bà cốt mà.”

Bạch Sùng Quang cẩn thận nhìn cô chăm chú, tựa như đánh giá người ngoài hành tinh, bỗng nhiên thốt ra một câu: “Tôi còn không biết có một bà cốt đẹp như vậy a.”

Linh Tố đã miễn dịch đối với nịnh hót của hắn, cười quét hắn một cái, nói: “Đủ rồi. Anh có thể công khai hỏi thẳng tôi, tôi thật sự cao hứng.”

“Vì sao?”

“Giáp mặt đặt câu hỏi, so với sau lưng oán thầm tốt hơn rất nhiều.”

Bạch Sùng Quang trầm mặc.

Linh Tố hỏi: “Anh đặc biệt đến đây, vì muốn nói với tôi chuyện này sao?”

Bạch Sùng Quang nói: “Thật sự không phải tôi chủ động điều tra ra. Cũng không biết là người nào nhiều chuyện. Bạch gia phức tạp, quả thực là em không thể tưởng tượng được.”

Linh Tố cũng có chút kỳ quái, cô làm việc không ổn ra sao mà để cho nhà người ta đến điều tra cô.

Lúc này cô bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, lấy ra chi phiếu trong túi sách mà ngày ấy Bạch Khôn Nguyên ký cho cô, đưa cho Bạch Sùng Quang.

“Tầm chi phiếu này tôi không thể lấy, nhờ Bạch đại ca chuyển giao cho Bạch Khôn Nguyên tiên sinh.”

Tiếng gọi Bạch đại ca này làm cho Bạch Sùng Quang thực hưởng thụ, liền nhận lấy, cũng không hỏi nhiều.

Linh Tố về nhà, nằm ở trên sofa. Mẹ và cô đã nhiều ngày không đối thoại, thậm chí rất ít khi hiện thân, chắc là không hài lòng với hành vi cử chỉ của cô. Nhưng mà muốn xen vào quyết tâm một người trẻ tuổi nhiệt huyết, là chuyện khó khăn cỡ nào. Mẹ cũng có thời trẻ tuổi, mẹ hiểu mà.

Cô kêu gọi mẹ: “Mẹ, không cần lo lắng cho con, con biết chính mình đang làm cái gì.”

Mẹ thần nhiên hiện ra một chút hình dáng: “Con biết sao? Mẹ thấy là con không biết đâu.”

“Con khác với ngày xưa rồi mà, chỉ là giúp người làm niềm vui thôi.”

Mẹ lắc đầu, nói một câu trúng tim đen: “Con gái, con động tâm rồi.”

Linh Tố sợ tới mức nhảy dựng.

Mẹ thì thào tự nói: “Là mệnh tránh không khỏi, cũng nên, cũng nên thế.”

“Mẹ...”

“Sức lực của mẹ có hạn, thời gian không còn nhiều. Con nên tự giải quyết cho tốt.”

“Mẹ phải đi sao?” Linh Tố khựng hoảng.

Mẹ nói: “Mẹ cũng luyến tiếc. Cũng may con đã lớn. Con có khả năng, lại kiên cường, mẹ cũng không có gì phải lo lắng.”

“Vậy còn em thì sao? Dù sao mẹ cũng phải đợi đến khi bệnh của nó chuyển biến tốt hơn rồi hẵng đi.”

Mẹ thở dài: “Linh Tịnh... Vốn là đứa nhỏ không nên sinh ra. Mẹ quả thực không thể nghịch thiên.”

“Mẹ, mẹ đang nói cái gì vậy?” Linh Tổ càng ngày càng kích động.

“Vận mệnh đã được an bài hết thảy rồi. Linh Tổ, con đừng hoảng, mọi chuyện đều đã có đáp án.”

Ngày kế đến trường học, Hứa Minh Chính cùng Linh Tổ chào hỏi, có chút muốn nói lại thôi.

Y theo tình huống lúc xưa, Linh Tổ rất dễ dàng có thể cảm giác được tâm sự của cậu. Nhưng gần đây cô bị rất nhiều chuyện quấy nhiễu tâm thần, không mạnh bằng trước, cố gắng suy nghĩ nửa ngày, đầu óc vẫn là trống rỗng.

Hứa Minh Chính thật vất vả nói ra lời: “Mình, buổi chiều ngày hôm qua vốn muốn đón bạn từ bệnh viện trở về nhà...”

A, vậy là cậu ấy thấy được.

Linh Tổ thẳng thắn kể lại cho cậu nghe: “Người đó là Bạch Sùng Quang.”

“Mình biết.” Hứa Minh Chính nói: “Anh ta là chú của Bạch Khôn Nguyên.”

Linh Tổ nói: “Anh ta có một cháu gái quan hệ thông gia, gọi là Lâm Lang, đúng không?”

Hứa Minh Chính có chút giật mình: “Điều này mình cũng nghe nói qua, có điều nữ sinh kia dường như đã qua đời khá sớm ...” Cậu dừng ngay.

Linh Tổ cười gật gật đầu: “Mình thấy cô ấy.”

Hứa Minh Chính có chút sốt ruột, hạ giọng nói: “Linh Tổ, bạn đừng nghịch với lửa. Nghe mình đi, Bạch gia là đại gia tộc, thật sự phiền toái.”

“Bạn kể ình nghe một chút.”

“Bạch Sùng Quang là con vợ bé, rất được Bạch gia lão thái gia sủng ái. Tuy rằng Bạch lão thái gia chết đi, Bạch gia không để Bạch Sùng Đức cầm quyền, nhưng cổ phiếu trong tay Bạch Sùng Quang cũng không thiếu. Bạch Sùng Đức cũng vô cùng yêu thương người em trai này, đối với anh ta không tệ. Sau khi Bạch Sùng Đức chết, quyền to lại chuyển tới tay Bạch phu nhân. Hiện tại truyền ra tin tức, Bạch phu nhân không khỏe tính lui ra, bà ta đang dự định tuyển chọn người nối nghiệp.”

Nhân châu Linh Tổ chuyển động, hỏi: “Bạch phu nhân có bệnh, bà thần trí không rõ, làm chủ được cái gì chứ?”

“Nhưng trong Bạch gia những người khác một người so với một người lại càng thanh tỉnh mà.”

Linh Tổ hiểu được ý tứ của Tiểu Hứa. Ở riêng luôn có chuyện phiền toái.

Hứa Minh Chính lo lắng: “Mình sợ bạn bị lợi dụng. Bạch phu nhân đối với con gái đã mất yêu thương vô cùng, bạn có năng lực... Mình sợ người có tâm sẽ lợi dụng điều này để đối phó với Bạch phu nhân.”

Lời này của cậu cũng không phải không có lý. Linh Tổ biết lòng người mới là thứ khó dò nhất.

Cô ghé vào trên bàn lười biếng vịn thắt lưng, cảm thán một tiếng: “Thật sự là đình viện như hổ sâu, khó trách hồng nhan bạc mệnh.”

Lão sư bước vào phát bài thi, dời đi lực chú ý của bọn họ.

Thế giới này thí sinh cũng giống như con kiến tha mồi về tổ vậy. Phải đọc sách cho tốt, cũng là chuyện phải dốc hết tâm huyết.

Linh Tố tĩnh tâm làm bài thi, tốc độ rất nhanh. Viết xong ngẩng đầu nhìn, các đồng học trong lớp đều đang vui đùa thoải mái.

Cô nằm ở bàn học nghỉ ngơi. Ngày mùa hè gió ấm áp, khẽ thổi khiến cô buồn ngủ.

Trong mơ màng, cô lại nghe thấy tiếng khóc của đứa nhỏ. Thê thê thảm thảm, không biết bị ủy khuất gì. Một tiếng tiếp một tiếng, tựa hồ từ một phương hướng bay tới, muốn chỉ dẫn Linh Tố đi qua.

Rốt cuộc là đứa nhỏ nhà ai?

Chuông tan học bỗng nhiên vang lên, khiến Linh Tố bừng tỉnh từ trong mộng. Tiếng khóc? Làm sao còn có tiếng khóc gì nữa.

Tan học, Linh Tố đến thư viện. Lầu hai vắng lặng không người, Lâm Lang như trước ngồi ở trong góc, cầm một quyển tiểu thuyết bươm bướm và sổ hộ tịch.

Nhìn thấy Linh Tố, cô có vài phần bức thiết: “Kế tiếp sẽ mang ai đến?”

Linh Tố lắc lắc ngón tay trắng nõn: “Không dễ dàng a không dễ dàng.”

“Mình nhớ rõ Sùng Quang, đó là chú của mình. Kỳ thật tựa như anh cả của mình vậy, tình cảm của chúng mình rất tốt, người khác cũng tốt lắm.”

Linh Tố bật thốt lên hỏi: “Vậy Khôn Nguyên thì sao?”

Lâm Lang nghiêng mặt đi: “Mình không biết, mình... Mình vừa nghĩ đến tên này, liền cảm thấy có chuyện gì đó...”

“Chuyện gì?” Linh Tố hỏi.

Lâm Lang nghĩ nghĩ, kiên định lắc đầu: “Mình không nhớ rõ.”

Linh Tố thở dài, ngồi xuống bên cạnh cô.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào sau lưng các cô, chỉ có một cái bóng xuất hiện trên mặt đất.

Ngày đó cô ở lại thư viện đến khi đóng cửa mới rời đi. Khi ra cửa, quản lý dặn cô: “Trời đã tối, cô chỉ là một thiếu nữ, trên đường phải cẩn thận.”

Kỳ thật quản lý vẫn rất hiếu kỳ đối với cô gái thích ở lầu hai lắm lắm bầu bầu một mình này. Chỉ nói chuyện một mình, đại khái rất tịch mịch mà.

Đó là một buổi tối gió lớn nhưng không có ánh trăng. Ngõ nhỏ tối đen, Linh Tố dựa vào trục gác nhiều năm qua chậm rãi sờ soạn đi tới. Trong bóng đêm ngẫu nhiên vang lên một hai tiếng chó sủa, bỗng cô nhớ đến tiếng đứa nhỏ khóc trong lúc ngủ mơ.

Tiếng khóc của trẻ con?

Hiện tại Linh Tố đặc biệt mẫn cảm đối với tiếng khóc này, một tiếng non nớt kia luôn có thể kích thích thần kinh của cô. Trong mộng của cô luôn có một đứa bé đang khóc, không biết là từ đâu.

Linh Tố chờ mong có một ngày có thể tìm được đứa nhỏ kia, ôm vào trong lòng, dỗ dành hỏi thăm xem sao.

Có gì đó phát ra âm thanh ở góc đường. Linh Tố cảnh giác được, chân bước nhanh hơn.

Vùng này trị an hỗn loạn, thường có bang phái ở đầu đường cuối ngõ trấn lột cướp của, Linh Tố biết có nhiều đứa trẻ chưa đến mười tuổi cũng đã học được cách lấy trộm đồ của người khác khi chạy ngang qua. Hiện đã trẻ thế này, ngõ nhỏ lại hẻo lánh yên tĩnh, trong bóng đêm có chuyện gì xảy ra cũng không đáng ngạc nhiên.

Ngay lúc cô sắp quẹo vào một ngõ khác có nhiều hộ gia đình, một bàn tay to đột nhiên từ sau vườn ra, che miệng của cô lại!

Đó là tay người, đầy mồ hôi tanh hôi.

Linh Tố hoảng sợ, lập tức dùng sức giãy dụa, một bên lớn tiếng la lên.

Tiếng kêu quanh quẩn ở ngã tư đường yên tĩnh, mấy ngọn đèn bên cửa sổ bỗng nhiên sáng lên.

Gã đàn ông ở phía sau thở hổn hển, nhanh che miệng của Linh Tố, kéo cô vào trong bóng tối.

Linh Tố ra sức đá đánh, nhưng dù thế nào cũng gãy dựa không ra. Đầu văng mắt hoa, lại bị ấn thật mạnh vào tường. Mặt tường thô ráp khiến cô đau nhức.

Đầu gối của nam nhân đặt lên bụng của cô, một bàn tay hướng tới bộ ngực của cô, thò vào trong áo cô. Linh Tố cảm thấy một cảm giác ghê tởm xông thẳng lên yết hầu, cô hung hăng cắn vào bàn tay đang bịt miệng cô.

Gã đàn ông đau kêu một tiếng, buông tay ra. Cô té lăn trên đất, đầu gối đụng phải tảng đá, một cơn đau đón tề đại làm cho cô cơ hồ không thể kêu lên tiếng.

Có thể thông linh thì thế nào, Quỷ Hồn còn lâu mới đáng sợ bằng con người có thể tấn công người khác như vậy.

Gã kia lại lao đến. Đúng lúc này, một bóng người từ một bên vọt lại đây, lôi kéo gã đàn ông trên người Linh Tố ra, sau đó hung hăng đâm một quyền vào bụng hắn.

Linh Tố thở hổn hển một hơi, lập tức đứng lên, lui ra xa.

Lại có một người chạy lại đây, miệng hô lớn: “Tôi đã báo cảnh sát rồi!”

Gã hành hung cả người chấn động, cũng không để ý bản thân đã trúng mấy quyền, té nhào vào trong bóng tối.

Người đàn ông tới cứu còn muốn đuổi theo, Linh Tố vội vàng kéo lại: “Đừng! Ngõ nhỏ tối đen, sẽ lạc đường!”

Người đàn ông dừng lại cước bộ.

Lúc này Linh Tố mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, hai chân mềm nhũn, thân mình lay động một chút, quỳ trên mặt đất.

“Cô không sao chứ?”

Đây là?

Linh Tố vụt ngẩng đầu. Thật kỳ diệu, gió ngay tại giờ phút này thổi tan mây đen trên trời, ánh trăng lộ ra nửa bên, ngân quang chiếu sáng lên mặt người đó. Người đó giống như là vị thần trên trời ở thời khắc nguy cơ phấp phồng dưới cứu vớt cô.

Linh Tố nóng mũi, nức nở nói: “Bạch Khôn Nguyên?”

Bạch Khôn Nguyên tươi cười trấn an, đỡ Linh Tố đứng lên.”May mà tôi nghe thấy tiếng kêu nên chạy tới đây.”

Đúng, nếu không có hắn, cô chỉ là một thiếu nữ, hiện tại chỉ sợ đã bị xâm hại.

Nước mắt rốt cục nhịn không được rơi xuống.

Bạch Khôn Nguyên hít một hơi, lẳng lặng kéo Linh Tố vào trong lòng.

Ôm ấp của hắn ấm áp giống như trong tưởng tượng, trong đó tỏa ra mùi nước hoa thản nhiên của đàn ông, chỉ một vòng cánh tay đã đặt cô vào trong thế giới nhỏ ấm áp yên tĩnh này.

Linh Tố nghe tiếng tim đập hữu lực của hắn, nước mắt ướt đầm một mảng áo.

Bạch Khôn Nguyên vươn một bàn tay mềm nhẹ thông thả vỗ về lưng cô gái trong lòng, ngốc nghếch bắt chước người lớn an ủi đứa nhỏ.

“Cho dù em lớn lên ở đây, cũng không thể cho rằng là an toàn được.” Bạch Khôn Nguyên nói: “Còn điều này nữa, em về nhà thật sự quá muộn.”

Mặt Linh Tố hơi hơi nóng lên, không chút dấu vết gãy ra khỏi lòng hắn.

“Anh... Bạch tiên sinh đã trở thế này sao lại đến đây?”

“Tôi tới tìm em.”

Linh Tổ nghi hoặc.

Bạch Khôn Nguyên thấp giọng nói: “Tôi nghe Sùng Quang nói... Chú ấy nói em có thể thông linh...”

Linh Tổ cúi đầu, nhìn thấy trên mu bàn tay của Bạch Khôn Nguyên có vết máu. Cô nói: “Như vậy đi, tới nhà của tôi, tôi sẽ bôi thuốc cho anh. Chúng ta chậm rãi tán gẫu.”

Thẩm gia nhiều năm qua, lần đầu tiên có khách đến chơi.

Chỉ là một căn nhà trọ nho nhỏ, chật hẹp nhưng chỉnh tề, có điều đã cũ kỹ, luôn luôn có mùi ẩm mốc không tiêu tan. Gia cụ đặt ở vách tường, không một cái nào không phủ một màu xám mờ, kỳ thật đều không bẩn, chỉ là đã quá cũ.

Bạch Khôn Nguyên nhìn Thẩm Linh Tổ đang cúi đầu bôi thuốc ỉnh, trong lòng nghĩ, thứ đẹp nhất trong căn phòng này, chỉ sợ cũng chính là cô gái này.

Một người con gái nếu đã xinh đẹp, bất luận ở trong hoàn cảnh gì cũng đều có thể trở hết tài năng.

Linh Tổ nói: “Trong nhà lá trà đều là cặn, Bạch tiên sinh không ngại uống nước ấm chứ?”

Không kiêu ngạo không siểm nịnh. Bạch Khôn Nguyên mỉm cười: “Tôi tùy tiện thôi, em đừng quá khách khí.”

Thẩm gia có một đồng hồ treo tường kiểu cũ, lúc này vừa lên tiếng, vang lên chừng mười một nhịp. Đêm khuya thanh vắng, tiếng vang này nghe qua không khỏi mang theo vài phần quỷ dị. Bạch Khôn Nguyên tựa hồ cảm thấy sau lưng ngoài cửa sổ, có cái gì đó đang ngó vào bên trong này.

Linh Tổ mang sang nước ấm cùng hoa quả, ngồi ở một bên.

Bạch Khôn Nguyên hỏi: “Em còn chưa tròn 18 tuổi, cũng nên có người giám hộ chứ.”

“Là một người bà con xa của tôi.” Linh Tổ nói: “Tôi chưa từng gặp bà, thậm chí hoài nghi bà vốn không tồn tại. Nhưng mà mẹ nói bà là thân thích của chúng tôi, cứ coi bà ấy như thân thích là được rồi. Tóm lại bà cũng không nuôi nặng chúng tôi.”

“Ngày trôi qua thế nào?”

Linh Tổ cười: “Mẹ để lại gian phòng này và tiền tiết kiệm gửi ngân hàng, tôi làm thầy tướng số đuổi quỷ, thu tiền đen, trợ cấp gia dụng.”

Bạch Khôn Nguyên trầm mặc một lát: “Em thật sự có thể thấy Quỷ Hồn?”

Linh Tổ than nhẹ một tiếng: “Nếu anh không tin tôi, làm sao có thể tìm tới cửa?”

Bạch Khôn Nguyên châm chước một lát, nói: “Tôi muốn nhờ em giúp tôi tìm một người.”

Linh Tổ biết hẳn muốn tìm ai: “Lâm Lang?”

Bạch Khôn Nguyên gật gật đầu.

“Tôi biết điều này rất hoang đường. Người đã qua đời ba năm, lại là bệnh chết, có lẽ đã sớm đầu thai. Nhưng mà tôi vẫn cảm thấy có chút không đúng, luôn cảm thấy hoảng hốt, cảm thấy em ấy còn chưa ngủ yên.”

Linh Tổ cơ hồ muốn thốt ra nói cô biết Lâm Lang ở nơi nào, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng ho khan. Cô sững sốt, Bạch Khôn Nguyên vẫn là bộ dạng cúi đầu phiến muộn, một tiếng kia không phải hẳn do phát ra. Cô nháy mắt linh ngộ, nuốt câu nói kia vào trong bụng.

Bạch Khôn Nguyên tiếp tục nói: “Tôi và Lâm Lang, không thân mật bằng em ấy và Sùng Quang. Tính cách hai người bọn họ phù hợp, ham thích giống nhau, cả ngày luôn ở cùng một chỗ.”

Nhưng mà cô ấy lại thương hẳn. Kim lòng không được yêu thương người anh cả mặt ngoài lạnh lùng nội tâm cô tích này. Khát vọng nhìn thấy hẳn cười, khát vọng hẳn ôn nhu chăm chú nhìn cô ấy, khát vọng có thể dựa sát vào người hẳn một chút. Một chút hạnh phúc nho nhỏ cũng nặng hơn toàn tâm Sùng Quang dâng lên cho cô ấy gấp trăm lần.

Con gái là sinh vật khó lấy lòng đến cỡ nào đây.

Bạch Khôn Nguyên nói: “Tôi và Bạch Sùng Quang chỉ là chú cháu. Chú ấy là em trai duy nhất của cha tôi, cha tôi không nỡ bỏ buộc chú ấy, rất yêu thương, luôn phóng túng chú ý. Mà tôi là con trai độc nhất, cha ký thác trọng trách trên người tôi, thời gian của tôi không thuộc về chính mình. Tôi luôn hăm mộ tự tại của mấy người Lâm Lang. Tôi luôn ngồi sau bàn học, nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm hai người chơi đùa ở trong sân.”

Linh Tố như trước lắng lắng nghe.

“Lâm Lang là một cô gái cực kỳ tốt đẹp, hoạt bát sáng sủa, đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ. Em ấy thiện lương luôn phát hiện mặt tốt đẹp của sự vật, ở bên cạnh em ấy, vĩnh viễn có thể cảm nhận được sung sướng. Mới trước đây tính tình của tôi không tốt, không có bạn bè. Là Lâm Lang mang đến hữu nghị cùng sung sướng, cải biến cuộc sống của tôi. Là em ấy mang lại sinh mệnh cho tôi, nhưng cũng chính em ấy tự tay thu về.”

Bạch Khôn Nguyên vui mặt vào giữa hai tay.

Có lẽ hẳn rất ít có cơ hội một hơi độc thoại nội tâm như thế, càng miễn bàn đối với một thiếu nữ cơ hồ vẫn là xa lạ này. Có lẽ chính là vì biết đối phương không thể hiểu hết, cũng không liên quan đến hẳn, mới có thể mở rộng nội tâm thoải mái nói ra.

Nói xong, lại đeo mặt nạ bình tĩnh cho chính mình, đi ra ngoài tiếp tục làm thiếu gia của Bạch gia.

Bạch Khôn Nguyên rất nhanh đã khôi phục lại từ sự kích động, ổn trọng nói: “Sau khi Lâm Lang qua đời, dì Diệu từng mời hòa thượng đến thực hiện tang sự. Tôi nói rồi, tôi vẫn cảm thấy không ổn. Nếu Sùng Quang đã nói em thật sự có thể thông linh, em có thể giúp tôi nhìn xem Lâm Lang hiện tại thế nào không?”

Linh Tố thật cẩn thận nói: “Tôi có thể thử xem, nhưng tôi không dám cam đoan. Dù sao...”

“Tôi biết, em ấy qua đời đã lâu.” Bạch Khôn Nguyên buồn bã cười: “Một ngày đúng là bằng ngàn năm.”

Trên mặt hẳn có sự thống khổ khiến người ta tan nát cõi lòng làm cho Linh Tố kim lòng không được nói: “Ngày mai anh có rảnh không, theo tôi đến một chỗ.”

Bạch Khôn Nguyên gật đầu: “Không thành vấn đề, ngày mai sau khi em tan học tôi sẽ tới đón em.”

Lúc này Linh Tố mới phản ứng lại là mình vừa nói những gì, mặt lại là đỏ lên.

Tiến bước Bạch Khôn Nguyên, Linh Tố gọi trong không khí: “Mẹ, xuất hiện đi. Con biết mẹ đang nhìn.”

Mẹ từ trong phòng ngủ đi ra, thân ảnh mờ nhạt. Linh Tố đã ý thức rõ, linh lực của mẹ thật sự đang yếu bớt, không lâu sau sẽ rời khỏi cô.

“Cậu ta gọi là Bạch Khôn Nguyên.” Mẹ nhớ kỹ.

“Có gì không đúng sao?”

Mẹ chỉ trêu mếu đau lòng nhìn con gái cười cười: “Đây chính là một thể nghiệm của con.”

“Mẹ, đừng rời khỏi con.”

Mẹ vuốt đầu cô: “Mẹ cũng không phải là người duy nhất để con dựa vào. Con phải kiên cường hơn một chút.”

Ngày kế, Lưu Phi Vân trốn học cả một ngày, buổi chiều sắp tan học, cô ta mới khoan thai đi vào phòng học.

Linh Tố cảm thấy cả người không thích hợp. Ánh mắt Lưu Phi Vân nhìn cô càng thêm hung thần, bao hàm oán hận.

Không ổn, hôm nay trên án đường của Lưu Phi Vân có một đám hắc khí, tà khí bao phủ quanh thân.

Dưới ánh mắt sáng quắc của cô ta, Linh Tố lui về phía sau một bước, huyết thái dương bắt đầu đau đớn.

Sao lại thế này? Cô ta đã trêu chọc vào gì đây? Vì trả thù Thẩm Linh Tố, cô ta không tiếc lấy thân nghịch lửa.

Lưu Phi Vân trùng trùng bước về phía Linh Tố. Trong phòng học đồng học lão sư đều ở đây, nhưng cừu hận trong mắt khiến cô ta chỉ nhìn thấy mỗi mình Thẩm Linh Tố.

Linh Tố quyết định thật nhanh, đứng lên nói: “Mình đi toilet.” Nói xong, cùng Lưu Phi Vân đối diện một giây, xoay người chạy ra khỏi phòng học. Lưu Phi Vân đuổi theo ngay sát sau đó.

Các học sinh nghĩ đến các cô là muốn đánh nhau, thậm chí có nam sinh bắt đầu ồn ào. Linh Tố không dám chậm trễ, nhanh chóng chạy xuống dưới tầng, hướng tới chỗ không người.

Lưu Phi Vân theo sát cô, hơi thở lạnh thấu xương vẫn từ sau bức tới gần, sát ý rõ rệt. Người không biết nhìn vào, chỉ thấy hai cô gái xinh đẹp người truy ta đuổi, nhanh nhẹn giống như nai con bên chạy trong trường học.

Đúng lúc này, tiếng chuông tan học vang lên, mọi người từ trong phòng học ủa ra. Lúc này không thể ở lại.

Linh Tố vội vàng quay đầu chạy về phía cổng trường.

Ngoài cửa lớn có một chiếc xe hơi màu đen quen thuộc đỗ tại đó. Bạch Khôn Nguyên đang ở trong xe nhìn ra bên ngoài, bỗng nhiên nhìn thấy Linh Tố chạy thẳng về phía này, liền xuống xe nghênh đón cô.

Linh Tố vừa thấy là hần, sắc mặt đại biến, hét lớn một tiếng: “Dừng lại đây!”

Bạch Khôn Nguyên còn chưa phản ứng kịp, nữ sinh theo sát phía sau kia đột nhiên hét lớn một tiếng, đánh về phía Linh Tố. Có lẽ là hoa mắt, Bạch Khôn Nguyên nhìn thấy hắc khí cuộn cuộn đánh úp lại.

Thẩm Linh Tố đứng khựng lại, lập tức lấy tay che mặt. Tay cô tại khoảnh khắc kia tựa hồ phát ra bạch quang chói mắt, hào quang sắc bén, giấy lát liền cắt qua lớp hắc khí như mây đen kia.

Bạch Khôn Nguyên chấn động. Đánh nhau? Hay là đấu pháp đây?

Hần cũng không để ý tới cảnh cáo của Linh Tố, vội vàng chạy qua.

Linh Tố nghe thấy tiếng bước chân, phân tâm nhìn hần liếc mắt một cái. Đúng lúc này, nữ sinh hung thần kia cười dữ tợn, lấy ra thứ gì đó từ trong túi, ném về phía mặt phía đầu của Linh Tố.

Linh Tố chống đỡ không kịp, chỉ đành vội vàng nhắm mắt lại đón nhận. Trên mặt cảm thấy ẩm ẩm dính dính, theo sau chính là mùi nồng nặc tanh hôi.

Cô lão đảo từng bước, té ngã trên mặt đất.

Bạch Khôn Nguyên chỉ thấy có một chất lỏng màu đỏ được hất ra, Linh Tố lại ngã xuống đất. Hần lập tức túm tay nữ sinh kia, lớn tiếng chất vấn: “Cô làm cái gì vậy?”

Lưu Phi Vân đã đắc thủ, hơi khôi phục thần trí, giật mình nhìn hần. Linh Tố liền thừa dịp thời cơ này, nắm ngón tay khép lại, lòng bàn tay mang gió, đánh thật mạnh về phía huyết thiên trung của Lưu Phi Vân.

Lưu Phi Vân lui vài bước, rồi ngã xuống đất, cả người không ngừng run rẩy, sau đó bắt đầu nôn mửa. Nhỏ ra mấy giọt nước đen, vừa rơi xuống đất liền biến mất, giống như sương khói vậy.

Linh Tố thở dài một hơi.

Lúc này lão sư cùng bạn học cũng đã đuổi tới. Mọi người thấy cả người Linh Tố vết máu loang lổ, đều la hoảng lên.

Lão sư kinh hoảng tức giận, dậm chân thật mạnh nói: “Thẩm Linh Tố, Lưu Phi Vân, hai trò đang làm cái gì vậy?”

Lưu Phi Vân rốt cục nôn mửa xong, vẻ mặt uể oải được bạn học nâng dậy. Lão sư vừa nghĩ thấy liền hét lớn: “Lưu Phi Vân, trò uống rượu sao?”

Bên này, Bạch Khôn Nguyên đã gọi lái xe mang thăm trong xe tới, bọc người Linh Tố lại.

Lão sư ra lệnh nói: “Hai trò đi thu dọn sửa soạn một chút, sau đó đến văn phòng của tôi.”

Linh Tố nhú mày. Bạch Khôn Nguyên nhìn thấy, thay cô lên tiếng: “Vị này là thầy của Linh Tố sao? Tôi là anh họ của em ấy.”

Lão sư chưa bao giờ biết Thẩm Linh Tố còn có thân thích. Nhưng người thanh niên này tướng mạo anh tuấn, quần áo chỉnh tề cao quý, hiển nhiên không phải người thường. Đề nói trước kính quần áo sau mới kính người, lão sư lập tức đối với hắn nghiêm nghị kính trọng.

Bạch Khôn Nguyên nói: “Linh Tố bị kinh hãi, trước hết tôi muốn mang em ấy về nhà. Thuận tiện muốn xin phép cho em ấy nghỉ vài ngày.”

Lão sư thấy Linh Tố chật vật, cũng gật đầu đồng ý.

Lái xe đã sớm mở cửa xe phía sau, nhưng cả người Linh Tố đều cứng ngắc, đi lại lảo đảo. Bạch Khôn Nguyên nhú mày, bỗng vươn một tay ra chặn ngang bệ cô bước vào trong xe.

Cô gái được quần trong thăm như con vật nhỏ bị làm nhục, cuộn mình lạnh run, mắt to lộ vẻ bàng hoàng bất lực, nước mắt lại quật cường không chịu rơi xuống.

Bạch Khôn Nguyên cúi đầu nhìn Linh Tố trong lòng, không nói được một lời ôm chặt cô.

Hắn không hỏi. Thật tốt. Linh Tố cảm kích nhắm mắt lại.

“Tôi hiện tại rất giống một nữ quỷ chết thăm mà.”

Bạch Khôn Nguyên cười, quỷ chết thăm sao có thể có ánh mắt trong suốt như vậy.

“Quần áo của tôi bẩn rồi, đây là máu chó.”

Bạch Khôn Nguyên tuyệt nhiên không để ý: “Không có việc gì, quần áo có thể thay mà.”

Hắn mang Linh Tố về Bạch gia.

6. Chương 6

Linh Tố ở trong phòng tắm của phòng dành cho khách chừng một giờ, dùng khăn mặt lau mặt và cánh tay lặp đi lặp lại, nhưng mũi vẫn ngửi thấy mùi tanh hôi khiến người ta buồn nôn kia.

Một mối, quỳ gối xuống, dựa vào tường yên lặng rơi lệ.

Cô chẳng những là một bé gái mồ côi, ở trong mắt người khác lại là yêu nghiệt. Hôm nay nếu không có Bạch Khôn Nguyên, không biết cô sẽ bị người ta bắt nạt thành bộ dạng gì nữa đây?

Bảo mẫu Bạch gia thấy cô thật lâu chưa đi ra, lo lắng gõ cửa, lúc này Linh Tố mới vội vàng lau khô thân mình bước ra ngoài.

Thay cho quần áo đã bị bẩn, trên giường có nội y đã được sấy khô, còn có một chiếc váy vải lụa mềm mại màu xanh.

Linh Tố vừa sờ liền biết, đây đều là quần áo của Lâm Lang.

Cô thay quần áo, đứng trước gương. Trong gương xuất hiện một cô gái xinh đẹp tuyệt trần. Là Thẩm Linh Tố, hay là Lâm Lang?

Cô đi đến bên ban công, bỗng nhiên phát hiện phòng bên phải và trang trí trong đó rất quen mắt. Cách vách là phòng của Lâm Lang.

Ban công vốn nối tiếp nhau, chỉ dùng một lan can mang tính trang trí ngăn cách một chút, muốn đi qua căn bản không phải là vấn đề.

Đi xuống lầu, đụng phải Bạch phu nhân tản bộ trong viện trở về, nhìn thấy cô, cười đáp: “Bội Hoa, hôm nay sao tan học sớm vậy?”

Linh Tố cười khổ không lên tiếng.

Bạch phu nhân cũng đã năm mươi tuổi, được bảo dưỡng tốt, nhìn như mới chỉ bốn mươi. Trẻ tuổi như vậy, đã trở thành người si ngốc. Thật sự là tiếc nuối.

Bạch phu nhân bỗng nhiên oán giận: “Tôi đã nói không uống thứ này! Canh này không ngon! Không phải hầm như vậy!”

Bà nói với Linh Tố: “Con đừng uống canh này. Nấu sai rồi!”

Linh Tố buồn buồn. Quản lý xấu hổ hướng cô gật gật đầu, vội giúp đỡ Bạch phu nhân lên lầu.

Bạch Khôn Nguyên đi đến bên người cô, nhìn theo bóng dáng Bạch phu nhân thở dài: “Bệnh của bà ban đầu chỉ là quên vài việc vặt trong cuộc sống, càng ngày càng trở nên hồ đồ rồi.”

“Cuối cùng có phải sẽ trở về giống như thời điểm mới sinh hay không?”

Bạch Khôn Nguyên cười khổ: “Bác sỹ nói, loại bệnh này, cuối cùng trí nhớ chỉ có thể duy trì một ít, mọi phiền não đều quên mất, giống như trẻ con không có ưu sầu, sau đó khoái hoạt chết đi. Có thể nói cũng là một cái chết tốt đẹp.”

Trong lòng Linh Tố khó chịu. Bạch phu nhân là người tốt mà.

“Anh thì sao? Chẳng phải cũng rất vất vả.”

“Không sao.” Bạch Khôn Nguyên cười cười: “Bội Hoa giúp tôi rất nhiều, hiện tại tôi thật đúng là không rời được cô ấy.”

“Hôm nay chúng ta có đi không?”

Bạch Khôn Nguyên cười sờ sờ đầu cô: “Hôm nay em không dễ chịu, nghỉ ngơi đi.”

Linh Tố cười dịu dàng với hắn.

Đêm đó, Linh Tố ở lại Bạch gia.

Nửa đêm nằm mộng, trong mộng có một tòa nhà, một bé gái giống như búp bê đứng ở con đường rộng lớn, ngoác gọi người bên trong, Khôn Nguyên ca ca, anh mau nhìn, chân trời có cầu vồng kia!

Linh Tố tỉnh lại, đúng lúc nghe thấy tiếng xe ở dưới lầu.

Nhất thời tò mò, cô bước xuống giường. Thảm dày trên hành lang che lấp tiếng bước chân của cô, cô lặng lẽ đi đến đó.

Bạch Sùng Quang ôm một người con gái mặc đồ đỏ vừa cười vừa đi vào. Toàn bộ thân mình của cô gái kia tựa hồ đều dựa vào cánh tay hắn, thân hình nổi bật dán chặt vào hắn không chút kẽ hở.

Phong lưu như vậy, lớn mật như vậy. Linh Tố âm thầm lú lười.

Có lẽ bọn họ đều uống rượu, hành động hơi lảo đảo. Cô gái không biết nghe được Bạch Sùng Quang nói gì đó, bỗng nhiên cười rộ lên.

Bạch Sùng Quang coi như có vài phần thanh tỉnh, báo cho cô gái biết: “Nhỏ giọng chút, mọi người đều ở đây.”

Cô gái bỗng nhiên hừ lạnh: “Nhà này anh cũng có một phần. Sao giống như trộm vậy?”

Bạch Sùng Quang buông cô gái ra, rót ỉnh một chén nước, lạnh lùng nói: “Đây là chuyện nhà của anh, em quản nhiều như vậy làm cái gì?”

“Một người là con trai trưởng, một người là chú, thêm một bà già sắp trở nên ngu ngốc, có thể diễn trò thế nào đây?”

Bạch Sùng Quang không kiên nhẫn: “Nếu nói thêm nữa thì lập tức cút đi.”

Cô gái nương theo cảm giác say rượu, cứ thế tiếp lời: “Nếu không phải nhờ tiểu yêu tinh kia, khiến cổ phiếu về tay chị dâu của anh, bà ta ở Bạch gia thì tính là cái gì? Còn có người cháu kia, mẹ đã mất, lập tức trở

thành người con có hiếu, coi một người phụ nữ nửa đường gả vào đây là mẹ ruột. Một già một trẻ, quả thực biến cái nhà này thành một linh đường, lại mời người đến chiêu hồn cho tiểu yêu tinh kia. Chỉ có đầu gối ngốc nghếch như anh, không chịu biến ứng, nhất định ăn đủ một rồi.”

Bạch Sùng Quang đột nhiên ném mạnh chén thủy tinh xuống mặt đất.

Sắc mặt cô gái thay đổi, lắc đầu nói: “Em dựa vào góc độ thân thích mà khuyên anh thôi. Ngày nào đó ở trước ban giám đốc, người ta đuổi anh ra khỏi nhà, đừng trách em không nhắc nhở.”

Cô lắc lư đi ra ngoài. Bạch Sùng Quang gọi cô: “Bạch Khôn Phương, cô uống say như vậy còn dám lái xe?” Hấn đuổi theo. Linh Tổ vội vàng trở lại trong phòng.

A, trong lúc vô tình nghe được tin tức của Bạch gia. Nhưng mà cũng không có gì mới mẻ, lặn qua lộn lại chỉ là thân nhân tranh quyền đoạt lợi, lục đục với nhau mà thôi.

Linh Tổ không ngủ được. Cô muốn trèo qua ban công giữa hai phòng, muốn sang xem phòng của Lâm Lang. Trong phòng hoàn toàn tối đen, nhưng mơ hồ thấy có bóng dáng trên giường, rõ ràng là có người đang ngủ. Người nọ cũng vì Linh Tổ đến mà tỉnh lại, cảnh giác hỏi: “Ai?”

Hấn là Bạch Khôn Nguyên.

Linh Tổ giật mình. Chẳng lẽ hấn vẫn ngủ ở trong phòng của Lâm Lang sao?

Bạch Khôn Nguyên bật đèn, nhìn thấy Linh Tổ liền thở ra hơi.

“Không ngủ được sao?”

Linh Tổ thở dài.

Bạch Khôn Nguyên ngồi dậy, trên thân không mặc quần áo, thân hình kiện mỹ triển lộ ở trước mặt Linh Tổ. Trên mặt cô nóng lên, quay đầu đi chỗ khác.

Một thiếu nữ, tá túc ở nhà người khác, nửa đêm canh ba còn chạy đến phòng người khác phái. Dù cho nói như thế nào, đều quá thất lễ.

Bạch Khôn Nguyên khoác áo vào: “Lại đây ngồi đi, tôi và em tâm sự.”

Linh Tổ ngoan ngoãn đi qua ngồi xuống thăm lòng mềm mại.

Bạch Khôn Nguyên thấy cô bị câu thúc như vậy, nhẹ giọng cười: “Tôi không giống như Sùng Quang, em không cần lo lắng bị tôi làm gì đâu.”

Linh Tổ dở khóc dở cười.

Hai người ngồi vào chỗ của mình, lại không có đề tài gì để nói, mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Linh Tổ liếc Khôn Nguyên không có ý ngẩng đầu lên, đành phải kiên trì mở miệng. Cô hỏi mà chính bản thân cũng phải giật mình: “Mẹ của anh đâu?”

Bạch Khôn Nguyên như là bị điểm huyết, sau một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Bà đã mất sớm.”

Không xong, xuất sư bất lợi. Linh Tổ chỉ đành nói một cách ngốc nghếch: “Mẹ của tôi cũng qua đời sớm.”

Bạch Khôn Nguyên ngẩng đầu chăm chú nhìn cô: “Có lẽ em sẽ không hiểu được, gia mẫu cũng không phải qua đời, bà là rời nhà trốn đi.”

Linh Tổ ngây người.

“Năm ấy tôi mới năm tuổi. Một buổi tối, bà đến trước giường tôi, đánh thức tôi đã ngủ, kể chuyện cổ tích cho tôi nghe, sau đó hôn tôi, lại dỗ tôi đi vào giấc ngủ. Ngày hôm sau tỉnh lại, trong nhà rối loạn, bà đã cùng người ta xa chạy cao bay.”

Về mặt Bạch Khôn Nguyên bình tĩnh, khổng chế cảm xúc vô cùng tốt. Có điều tay hấn vẫn không ngừng run rẩy.

“Cha suy sút ước chừng nửa năm, thường thường uống rượu ở thư phòng. Tôi đi tìm ông, ông liền rống to với tôi: sao lúc ấy mày không ngăn cản cô lại? Ông cũng không biết vợ của mình có thể quyết tuyệt đến mức này. Việc này náo động khiến mọi người đều biết, thân thích luôn nhìn tôi cười nhạo, chỉ trở sau lưng, nhìn đi, đây là đứa nhỏ mà người đàn bà kia sinh ra. Tôi thay thế mẹ trở thành cái đích ọi người chỉ trích, vừa kinh hoàng vừa đau khổ, đến tận khi Lâm Lang xuất hiện trong sinh mệnh của tôi.”

Tạm dừng một lát, nói: “Em ấy cải biến mọi thứ của tôi.”

Bỗng nhiên cảm thấy mỗi mệt.

Thần sắc vừa ôn nhu mà phần khích kia, cũng không có phần của cô. Cô chẳng những không ở hiện trường, ngay cả tư cách là một người đứng xem cũng không có.

Về mặt Linh Tố thương hại, ánh mắt thiếu nữ sáng ngời ướn át, nhìn chăm chú vào hấn như nhìn một động vật nhỏ cô đơn. Hấn nói ra, cô liền lắng nghe, trong vẻ mặt có sự thương cảm cùng an ủi không thể nói rõ, giống như đã từng chịu đựng nỗi ưu sầu giống như của hấn vậy.

Bạch Khôn Nguyên nhìn chung quanh, lấy ra một cái hộp từ trong ngăn tủ: “Không có việc gì làm, chúng ta chơi ghép hình vậy.”

Trên đó có hình nữ nhân và dã thú. Linh Tố mới đầu nghĩ đến là ngự thú sơn quý, để sát vào xem, hóa ra là tranh vẽ chòm sư tử.

“Lâm Lang là chòm sao sư tử.” Linh Tố nói.

Bạch Khôn Nguyên hỏi: “Em thì sao?”

Cô? Trước kia Hứa Minh Chính từng tra cho cô, Linh Tố là chòm sao bò cạp.

Trong sổ tử vi nho nhỏ kia viết: thâm trầm nội liêm, trầm mặc ít lời, mọi việc đều thập phần cẩn thận, thâm tư thực lực, có thể nắm giữ bản chất sự việc. Người có chòm sao bò cạp tính tình phức tạp, không biết biểu đạt tình cảm, dễ dàng khiến người ta soi mói tìm lỗi, kỳ thật, nội tâm là kiên quyết mà cố chấp.

Đúng là nói về Linh Tố.

Hai người ngồi trên thảm chơi ghép hình. Nhất thời tập trung, đầu đụng vào nhau, đang ôi kêu lên, ánh mắt đối diện, nhin không được mà cười.

Ánh đèn ấm áp màu vàng chiếu rọi xuống, hình dáng thân thể cường tráng của Bạch Khôn Nguyên trở nên nhu hòa. Trong ý cười mông lung có ôn nhu cần nhắc không rõ.

Bạch Khôn Nguyên bỗng nhiên kêu lên: “Thấy rồi.”

Bỗng nhiên hấn nghiêng người lại gần, ngực gần như dựa sát vào bả vai Linh Tố, bàn tay vươn qua, từ sau sườn Linh Tố lấy ra một mảnh ghép.

“Đây là mắt sư tử, làm cho tôi tìm mãi.”

Trong nháy mắt, hơi thở của hấn vừa đánh úp lại rút đi, Linh Tố đỏ mồ hôi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, trời mới tảng sáng. Sáng sớm ở trong núi thật lạnh, tiếng chim kêu vang lên bốn phía, sương mù bao phủ, cả tòa nhà họ Bạch như ở trong tiên cảnh.

Linh Tố đi xuống lầu. Bạch Sùng Quang vẫn giống như lần đầu tiên gặp mặt, đưa lưng về phía cô ngồi ở trên sofa xem báo, nghe thấy phía sau có tiếng động liền sai bảo: “Cà phê.”

Linh Tố cười khê: “Mấy viên đường?”

Bạch Sùng Quang vội vàng quay đầu: “Nha, lại là em!”

Linh Tố cười.

Bạch Sùng Quang tiếp đón Linh Tố ngồi xuống: “Bọn họ nói với tôi là Khôn Nguyên dẫn theo khách nữ về nhà, không nghĩ tới là em. Tôi còn đang buồn bực, khi nào thì hấn giới thiệu bạn gái đây.”

Bạch Sùng Quang còn mặc quần áo ngày hôm qua, trên cổ áo còn có vết son. Kề sát vào, còn có thể ngửi thấy một mùi kỳ dị.

Linh Tố hấp háy cái mũi, Bạch Sùng Quang cười: “Đó là rượu hạt thông.”

Rượu nguyên chất cùng mỹ nhân, rất tiêu dao.

Linh Tố hỏi hần: “Lúc anh ở nước ngoài thì làm cái gì?”

“Bên ngoài có chi nhánh của công ty, tôi là tổng tài ở bên đó.”

“Vậy anh trở về nước, chi nhánh đó phải làm sao bây giờ?”

“Trợ lý sẽ gửi văn kiện cần xử lý sang cho tôi. Nếu thật sự không kịp, bọn họ có thể thay thế tôi làm việc.”

“Không có anh, công ty vận hành sẽ không lộn xộn chứ?”

“Một người lãnh đạo tốt nên thành lập một khung thể chế vận hành hoàn thiện. Lãnh đạo không ở đó, cơ cấu cũng có thể hoạt động như thường.”

Linh Tố gật gật đầu: “Xem ra anh đúng là không có ở đó cũng không sao.”

“Đúng vậy. Nếu muốn mưu quyền soán vị, giờ phút này đúng là thời điểm tốt đây.”

Linh Tố cười: “Anh học gì ở trường?”

“Nhất định em không thể tưởng tượng nổi đâu.” Bạch Sùng Quang nhướn lông mày.

“Tài chính? Lịch sử? Y học, hay là pháp luật?”

“Tôi học nấu nướng.”

Linh Tố giật mình, ôm bụng cười thốt ra một câu: “Điều nói trị đại quốc như phanh tiểu tiên (việc trị nước của người đứng đầu như nấu cá nhỏ, phải hết sức cẩn trọng, nhìn trước ngó sau, không được vội vàng hấp tấp, làm theo cảm tính cá nhân, chọc ngoáy bừa bãi, gây ra bất cẩn).”

Bạch Sùng Quang nhin không được, ngửa đầu cười to: “Em thật dễ lừa. Tôi học hí kịch đó.”

Linh Tố trừng hần: “Khó trách lại diễn giỏi như thế.”

Phía sau vang lên giọng nói của Bạch Khôn Nguyên: “Em vẫn bị chú ấy lừa rồi. Chú ấy học kiến trúc.”

Bạch Sùng Quang bắt mắt liếc đưa cháu: “Cậu ta oán hận tôi đã lâu, mới trước đây tôi và Lâm Lang ở nhà diễn Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, cậu ta diễn Mã Văn Tài mà còn cướp lời kịch của tôi, câu ‘Ta đến chậm’, tôi còn chưa mở miệng, cậu ta đã rống lên rồi.”

Bạch Khôn Nguyên dở khóc dở cười: “Rõ ràng là chú đã quên lời kịch, cháu chỉ nhắc chú thôi. Chú là trưởng bối, làm sao có thể lật ngược phải trái như thế?”

Bạch Sùng Quang quay sang Linh Tố làm mặt khổ: “Lại chụp mũ người ta.”

Linh Tố luôn luôn đứng bên cạnh mỉm cười.

Dùng xong điểm tâm, Linh Tố mang theo Bạch Khôn Nguyên đến thư viện.

Thư viện mới mở cửa không lâu, chỉ có nhân viên công tác ở đây. Người nọ nhìn thấy người đàn ông phía sau Linh Tố tướng mạo đường đường, khí vũ bất phàm, không khỏi nhìn thêm vài lần.

Lầu hai sáng ngời rộng mở như trước. Bọn họ vẫn đi đến tận cùng bên trong.

Linh Tố nhìn chung quanh một vòng, nhưng không thấy Lâm Lang, thậm chí còn không cảm giác hơi thở của Lâm Lang tồn tại. Cô vội vàng ngưng thân, tìm tòi một vòng, vẫn không thể cảm nhận được gì.

Cô sốt ruột, quay đầu lại nhìn Bạch Khôn Nguyên, cũng là chấn động.

Về mặt Bạch Khôn Nguyên nghiêm nghị, hướng về phía tây quỳ xuống, tay nắm thành quyền ghé vào bên miệng, thành kính hôn lên, rồi mở ra, trong lòng bàn tay là một chiếc nhẫn bạch kim.

“Bạch tiên sinh, anh...”

Bạch Khôn Nguyên thần nhiên nói: “Lâm Lang có đợt thường thích tới nơi này. Không biết vì sao, tôi cảm giác có hơi thở của em ấy.”

Trong lòng Linh Tố vừa cảm động vừa chua chát, ánh mắt hơi hơi ẩm ướt.

Nhưng toàn bộ thư viện chỉ còn lại một tia hơi thở Lâm Lang lưu lại, quyến tiểu bản bướm bướm mà cô ấy thường xem kia cũng bị để qua một bên hồ hững.

Là chính cô ấy rời đi, hay là có ngoại lực mang cô ấy đi? Linh Tố kích động bất an.

“Làm sao vậy?” Bạch Khôn Nguyên hỏi.

Linh Tố vẫn cảm thấy xúc động, muốn há mồm nói ra mọi chuyện, nhưng bên lỗ tai tựa hồ lại nghe thấy một tiếng nghiêm khắc ho khan của mẹ. Cô vẫn cố gắng cắn chặt khớp hàm.

Bạch Khôn Nguyên không đợi cô đáp lời, đi trước xuống thang lầu. Linh Tố thở ra, vội vàng bước theo.

Lên xe, Bạch Khôn Nguyên dẫn dò lái xe đưa Linh Tố trở lại trường học. Sau đó không thềm nhắc lại nữa. Linh Tố bất an lặng lẽ nhìn hắn, trên mặt hắn mang theo mỗi mệt, giống như đang suy tư thật sâu về cái gì đó.

Linh Tố thầm than nhẹ một tiếng. Đến tột cùng ai có thể lau đi ưu sầu trong mắt hắn đây?

Bạch Khôn Nguyên đột nhiên nói: “Linh Tố, cho tôi mượn dựa vào một chút đi, tôi mệt mỏi.”

Cũng không đợi Linh Tố đáp lại, liền ngả đầu tựa vào trên vai cô, nhắm mắt lại.

Xe xuyên qua đô thị nhiều nhà cao tầng, trong xe im lặng, Linh Tố rõ ràng nghe thấy tiếng hít thở của Bạch Khôn Nguyên, nhiệt độ cơ thể hắn cách qua lớp quần áo vải dệt mỏng manh truyền qua.

Bả vai bên kia của Linh Tố đã không còn cảm giác, nhưng vẫn như cũ không dám làm một cử động nhỏ nào.

Cô thật cẩn thận xoay qua nhìn Bạch Khôn Nguyên. Dường như hắn đang ngủ, nhưng mày vẫn nhíu chặt, trong mộng đều đang phiền não, không chịu để bản thân thoải mái một lát.

Linh Tố ma xui quỷ khiến vươn tay ra, giúp hắn xoa mày. Tay lại không thể dừng lại, dọc theo hình dáng đi xuống, mắt, mũi, xương gò má, hai má, môi...

Bạch Khôn Nguyên bỗng nhiên giật mình một cái, cô giống như con thỏ chấn kinh rút tay về, cũng không dám làm càn nữa.

Xe chạy đến trường học.

Bạch Khôn Nguyên hỏi: “Muốn tôi đưa em vào không?”

Linh Tố lắc đầu: “Đã chậm trễ nhiều thời gian của anh rồi.”

“Vậy em phải chú ý.” Bạch Khôn Nguyên dặn dò: “Nếu còn có bạn học làm khó dễ em thì cứ nói cho tôi biết.”

Linh Tố gật đầu.

Bạch Khôn Nguyên hỏi lại một lần: “Thật sự không cần tôi đưa em đi vào sao?”

Linh Tố vẫn lắc đầu.

Bạch Khôn Nguyên bỗng nhiên vươn tay, sờ sờ tóc Linh Tố, cười: “Đi đi.”

Linh Tố chậm rãi đi vào bên trong.

Ánh nắng chiều tà, bóng cây lắc lư, có tiếng đọc sách lạnh lạnh truyền đến.

Kỳ quái, trên mặt đất sao lại có hai bóng dáng một trước một sau thế kia. Cái bóng phía sau rõ ràng cao lớn hơn rất nhiều.

Bóng dáng đó vẫn đi theo cô đến trước lầu dạy học. Linh Tố không quay đầu, đi thẳng lên lầu. Đến hành lang tầng hai, cô chạy vội tới lan can nhìn xuống. Bạch Khôn Nguyên đã đứng ở dưới lầu, cũng đang ngẩng đầu nhìn cô.

Hắn cười cười, vẫy vẫy tay với Linh Tố, lúc này mới yên lòng, xoay người rời đi.

Linh Tố vẫn đứng đó đến khi bóng dáng Bạch Khôn Nguyên biến mất trong đám cây xanh.

Hứa Minh Chính vội vàng chạy xuống: “Ngày hôm qua mình đến nhà bạn tìm bạn, bạn không về nhà sao?”

Linh Tố không nhúc nhích.

Hứa Minh Chính lúng ta lúng túng nói: “Lưu Phi Vân nghỉ dài hạn, về nhà ôn tập. Ngày hôm qua bạn không có việc gì chứ?”

Linh Tố chậm rãi quay đầu, khoe miệng mang theo tươi cười có chút thoải mái.

Cô nói: “Mình không nhìn thấy gì nữa rồi.”

Hứa Minh Chính sợ hãi, trên mặt không có chút huyết sắc. Nhưng nhìn lại, thấy hai mắt Linh Tố như trước trong suốt hữu thần, có tiêu cự. Cậu mới hiểu được, Linh Tố nói, là một đôi mắt khác.

Buổi sáng ở thư viện lúc tìm kiếm Lâm Lang, Linh Tố liền phát hiện, đủ loại năng lực của cô đã toàn bộ biến mất, không nhìn thấy gì, tai cũng không nghe rõ. Những bóng dáng u linh hay du đãng ở phố lớn ngõ nhỏ trước đây đều có thể tùy ý nhìn thấy, các tin tức tiếng động từng liên tiếp không ngừng dừng mãi mãi tiến vào đầu óc, toàn bộ đã bị gián đoạn.

Giải thích chỉ có một, Thẩm Linh Tố cô đã bị phong bế thiên nhãn, khôi phục trở thành người thường.

Cho nên, cho dù Lâm Lang lúc ấy đứng ở bên người cô, cô cũng chỉ nhìn thấy không khí.

Chỉ một lát mắt mát, nhưng sau đó lòng lại tràn đầy vui mừng. Cô rốt cục đã trở thành một người bình thường.

Chỉ có người dị thường, mới khát vọng cuộc sống bình thường như thế. Cô đã quá chán ngấy thời gian qua.

Linh Tố hít sâu một hơi, vỗ vỗ Hứa Minh Chính: “Đi, trở về học đi.”

Hứa Minh Chính thấy cô bình tĩnh như vậy, cũng thở ra một hơi.

Các học sinh thấy Linh Tố trở về, khe khẽ nói nhỏ, ánh mắt nhìn cô càng thêm quái dị. Linh Tố coi như không có gì, chỉ nghe giảng làm đề thi.

Triệu lão sư gọi Linh Tố đến, lời nói thăm thía: “Linh Tố, còn có hai tuần nữa sẽ thi vào đại học.”

Linh Tố cúi đầu nghe giáo huấn: “Triệu lão sư yên tâm, em cam đoan sẽ không để xảy ra tình huống kia nữa, bình an thuận lợi thi tốt.”

Triệu lão sư vô cùng đau lòng: “Ngày hôm qua Lưu Phi Vân nói em là yêu nghiệt. Thầy đã khuyên người nhà em ấy mang em ấy về gặp bác sĩ tâm lý. Ai, hàng năm thi vào đại học đều tra tấn mấy học trò trở nên điên mất thôi.”

Nguy hiểm thật. Chỉ thiếu chút nữa, nên gặp bác sĩ tâm lý chính là Thẩm Linh Tố mà.

Lưu Phi Vân cho rằng cô là yêu ma quỷ quái, Bạch Sùng Quang cũng nghĩ rằng cô là bọn bịp bợm giang hồ. Đây là chiến tranh giữa chủ nghĩa duy tâm cùng chủ nghĩa duy vật.

Linh Tố cười khổ, ngực trái cảm thấy co rút đau đớn.

Tình yêu của cô gái, đơn thuần mà cố chấp, luôn si tâm vọng tưởng có thể liên tục cả đời.

Nhưng mà, Lâm Lang biến mất đi nơi nào rồi?

Có hai loại khả năng. Thứ nhất là bạn ấy rốt cục có thể rời khỏi thư viện, thứ hai là bạn ấy đã tan thành mây khói. Mà chỉ một khả năng còn có rất nhiều kết quả. Rời đi, có lẽ là đến nơi khác, có lẽ bị pháp lực của một cao nhân nào đó thu về, kết cục tốt nhất là được đầu thai.

Nhưng lúc trước bị trói buộc ba năm, làm sao có thể dễ dàng giã thoát đây?

Linh Tố trầm tư không thể lý giải.

Chạng vạng, Linh Tố và Hứa Minh Chính cùng nhau đi ra cổng trường.

Linh Tố bỗng nhiên đứng lại, mở to mắt, nghĩ rằng bản thân vừa sinh ra ảo giác.

Nhưng người đứng ở bên cạnh xe mỉm cười với cô, cao lớn anh tuấn, khí định thần nhàn, rõ ràng chính là Bạch Khôn Nguyên.

Trong mắt Hứa Minh Chính, cả ngày cô luôn ủ ê, bỗng nhiên nét mặt toả sáng, trong ánh mắt long lánh sáng ngời.

Linh Tố không nói một tiếng bỏ lại Hứa Minh Chính, vội vàng chạy vội qua.

Bạch Khôn Nguyên ôn nhu nói: “Tan tầm, đến thăm em. Thế nào rồi? Không có ai tới bắt nạt em chứ?”

Linh Tố cúi đầu: “Mới chỉ có nửa ngày, không có gì phải lo lắng.”

“Cùng nhau ăn bữa cơm đi.”

“Hôm nay tôi muốn thăm em gái.”

“Tôi đi cùng em.”

Linh Tố ngại ngần gật gật đầu. Nụ cười thản nhiên kia, đẹp như xuân về trăm hoa đua nở.

Bạch Khôn Nguyên nhất thời mê loạn, kim lòng không được vuốt ve gương mặt phấn hồng của Linh Tố.

Hứa Minh Chính ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn hấn ôm vai cô lên xe, nghênh ngang rời đi.

7. Chương 7

Linh Tịnh nhìn thấy chị gái dẫn một thanh niên xa lạ tới liền lấp bắp kinh hãi.

Bạch Khôn Nguyên ở trên đường mua một bó hoa, gọi y tá đi cắm vào bình. Phòng bệnh có thêm sắc thái tiên diễm, không khí lập tức trở nên sinh động.

Linh Tố giới thiệu: “Đây là Bạch Khôn Nguyên tiên sinh, đây là Linh Tịnh, em gái của tôi.”

Cô đi nói chuyện với bác sỹ, bỏ Bạch Khôn Nguyên ở lại trong phòng bệnh.

Thiếu nữ gầy tong teo này có ánh mắt lợi hại không thua chị gái cô, chỉ trong thời gian ngắn đã đánh giá Bạch Khôn Nguyên thấu triệt. Mặt không chút thay đổi, thậm chí có chút địch ý.

Bạch Khôn Nguyên ho nhẹ một cái. Hấn kỳ thật không am hiểu việc giao tiếp với các cô gái trẻ.

Linh Tịnh bỗng nhiên lắc đầu, tự nhủ nói: “Quả thật là anh.”

Chị em Thẩm gia đều kỳ lạ như thế, Bạch Khôn Nguyên tò mò, hỏi: “Tôi như thế nào?”

Linh Tịnh lạnh lùng nói: “Xuất thân tốt, có dã tâm, anh không thích hợp với chị gái của tôi.”

Bạch Khôn Nguyên cười: “Đừng lo lắng, tôi và chị gái của em chỉ là bạn bè bình thường.”

Linh Tịnh không hề để ý đến hấn.

Linh Tố trở về, hỏi: “Đang hàn huyên cái gì vậy?”

“Bác sỹ nói thế nào?”

“Ai, Linh Tịnh, chị đã đưa ra quyết định cuối cùng với bác sỹ, chị vừa thi xong, em sẽ lập tức giải phẫu, không thể kéo dài.”

Linh Tịnh chui vào trong chăn không nói gì.

Linh Tố sờ sờ đầu cô, theo Bạch Khôn Nguyên rời đi.

Bạch Khôn Nguyên mang cô đến một nhà hàng cơm tây.

Đây là lần đầu tiên Linh Tổ đến một nơi cao cấp như thế dùng cơm. Trước bàn có dao có dĩa, giống như sắp mưu sát ai vậy, không thể nào xuống tay.

Cô chưa ăn no, Bạch Khôn Nguyên đưa cô về nhà, cô lại mang theo hân đến tiệm mỳ nhỏ mà mình thường ăn.

Bàn trong cửa tiệm có một lớp mỡ dày, Bạch Khôn Nguyên lại tuyệt nhiên không để ý, cùng Linh Tổ ngồi đó. Nhiệt khí bốc hơi, gương mặt hai người đều đỏ một chút mồ hôi. Bạch Khôn Nguyên lấy ra khăn tay đưa cho Linh Tổ.

Linh Tổ đột nhiên hỏi: “Lâm Lang... Từ khi phát bệnh đến lúc mất đi, mất bao nhiêu thời gian?”

Bạch Khôn Nguyên nói: “Sau khi phát bệnh lập tức nằm viện, cách ngày lại tái phát, mất ngay trên giường bệnh.”

“Sùng Quang nói anh ấy cũng không kịp gặp mặt.”

“Lúc đó chú ấy ở bên ngoài.”

Linh Tổ chầm chước một lát, lại hỏi: “Bạch gia ở nước ngoài mở chi nhánh công ty, so với trong nước thế nào?”

Bạch Khôn Nguyên cười: “Chi nhánh làm sao có thể so với trụ sở đây.”

“Khó trách Sùng Quang vẫn bất bình.”

“Em hướng về chú ấy hay là hướng về tôi?” Về mặt Bạch Khôn Nguyên ý tứ hàm xúc cười nhìn cô.

“Tôi không phải là người nhà họ Bạch.” Linh Tổ phải sạch quan hệ.

Bạch Khôn Nguyên vui vẻ cầm lấy đôi đũa: “Bạch gia cũng có không ít thân thích đứng về phía hân.”

“Bạch Khôn Phương?”

“Em quen sao?” Bạch Khôn Nguyên kinh ngạc: “Đó là người nhà của em trai ông nội tôi, cô là con gái duy nhất trực hệ, cổ phần nắm giữ không ít.”

“Lúc Lâm Lang còn sống, hai người hay cãi nhau sao?”

Bạch Khôn Nguyên buông chiếc đũa: “Tôi thật có lỗi với cô.”

“Nếu Lâm Lang không chết, các người là muốn Lâm Lang hay là muốn quyền lợi?”

Bạch Khôn Nguyên ha ha cười: “Giang sơn hay là mỹ nhân. Linh Tổ, em đang khảo nghiệm tôi đây mà.”

Linh Tổ cũng cười.

Đúng vậy, đây là vấn đề ngu xuẩn nhất.

Trong nhà, đèn điện vẫn không đủ sáng. mẹ không giống như ngày thường đi tới hỏi thăm. Căn phòng trống rỗng, không có một cái gì.

Bỗng nhiên Linh Tổ nghĩ có lẽ em gái đúng, mẹ qua đời nhiều năm như vậy, kỳ thật vẫn là cô tự chăm sóc bản thân, cô luôn luôn thì thào tự nói với không khí mà thôi.

Cô nói: “Mẹ, cô gái kia biến mất thật kỳ quái, mẹ chỉ điểm cho con một chút đi.”

Sau đó cô chờ đợi, vẫn chờ đợi.

Không biết qua bao lâu, trong không khí trôi nổi truyền đến một tiếng thở dài.

“Một lần cuối cùng.”

“Vâng.” Linh Tổ nói.

“Cô bị trói buộc, là vì người yêu của cô bé thương nhớ cô bé, làm cho cô bé không thể siêu sinh.”

“Vậy hiện tại thì sao?”

“Còn không rõ ư. Đương nhiên là người yêu của cô bé không hề yêu cô bé nữa rồi.”

Lực lượng tình yêu biến mất, Lâm Lang lại có được tự do.

Chúng ta quả thực cần trả giá mới có thể đổi lại thứ gì đó. Có đáng giá hay không chỉ có tự mình mới biết.

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua.

Linh Tố rơi lệ đầy mặt. Cô biết bản thân sẽ không còn gặp lại mẹ nữa.

Một tuần trước khi thi, trường học cho nghỉ để ôn tập, thí sinh ở nhà cuối cùng có thể thả lỏng một chút.

Chuyện thứ nhất Linh Tố làm chính là ngủ say đến khi trời sáng rõ. Lại ở trên giường lăn qua lăn lại, cảm thấy còn muốn ngủ tiếp thêm ba tiếng.

Khó trách lão sư mãnh liệt phản đối học sinh luyến ái. Chỉ cần vừa rơi vào bể tình, người sẽ trở nên lười biếng, vô tâm dốc lòng cầu học.

Linh Tố bắt buộc mình dậy, xuống lầu mua bữa sáng.

Ra khỏi khu, xe của Bạch gia đứng ở dưới đèn đường.

Linh Tố ôn nhu cười, đi qua.

Nhưng từ trên xe bước xuống, là Bạch Sùng Quang.

“Linh Tố, tôi có lời muốn nói với em, lên xe đi.” Thần sắc của hắn ngưng trọng.

Linh Tố lo lắng một lát, theo hắn lên xe.

Bạch Sùng Quang đi thẳng vào vấn đề: “Tôi nghe nói gần đây em và Khôn Nguyên qua lại rất gần gũi.”

Linh Tố nhướn lông mày: “Bạch gia các người là làm tình báo sao?”

Bạch Sùng Quang da mặt dày tươi cười: “Chẳng phải nói tôi và Khôn Nguyên ngầm đánh giá nhau.”

“Anh thật thẳng thắn.”

Bạch Sùng Quang dựa vào ghế xe: “Em là một cô bé thông minh.”

Linh Tố không kiên nhẫn: “Anh muốn hỏi tôi cái gì?”

Bạch Sùng Quang chăm chú nhìn Linh Tố, nhìn thẳng vào đôi mắt cô: “Chỉ mới vài ngày, đối với tôi cũng đã đầy bụng địch ý. Ảnh hưởng của Khôn Nguyên quả thực kinh người.”

Linh Tố càng thêm hờn giận: “Có chuyện gì thì anh nói thẳng đi. Tôi còn chưa ăn sáng đây.”

Bạch Sùng Quang gõ vào cửa sổ xe, lái xe lập tức khởi động. Linh Tố khẽ thở dài một tiếng, cũng không làm loạn muốn xuống xe.

Xe chạy trên đường, Bạch Sùng Quang mới mở miệng một lần nữa: “Em cũng dẫn cậu ấy tới thư viện kia. Nơi đó có gì đặc biệt sao?”

Linh Tố hỏi lại: “Các người đến tột cùng coi tôi là cái gì đây? Một kẻ lừa đảo, hay là một bán tiên?”

“Linh Tố, tôi tuyệt đối không có ý khinh thị em.”

“Kia chỉ là một gian thư viện. Vì sao anh lại khấn trương như thế? Mấu chốt gì đó, đến tột cùng là gian phòng kia, hay là dị năng của tôi? Bạch Sùng Quang, anh tiếp cận tôi là vì cái gì?”

Bạch Sùng Quang ảo não: “Tôi tiếp cận em là bụng dạ khó lường, Khôn Nguyên tiếp cận thì là cái gì đây? Em thật là nặng bên này nhẹ bên kia.”

Linh Tố nghiêm khắc nói: “Chuyện của Bạch gia các người không liên quan đến tôi. Nếu muốn mời tôi làm gì, vậy phải trả thù lao. Nếu không tôi không thể nghe theo.”

Bạch Sùng Quang không để ý, ngược lại cầm lấy tay cô: “Linh Tố, em không phải là người tham tài! Em nói cho tôi biết, có phải em biết gì đó đúng không?”

“Cái gì là cái gì?” Linh Tố lo lắng nhìn hắn: “Bạch đại ca, gần đây anh thật không bình thường. Có chuyện gì anh có thể nói thẳng hay không. Tôi không có kinh nghiệm, không thể hiểu ám chỉ này.”

Bạch Sùng Quang ai một tiếng, buông cô ra, nói: “Em muốn biết Lâm Lang chết ra sao không.”

Quả thực lại kéo về chuyện của Lâm Lang.

“Khi Lâm Lang ở nhà bơi lội đột nhiên phát bệnh, bị đưa vào bệnh viện, có điều bệnh tình rất nhanh được khống chế. Nhưng thời điểm rạng sáng đột nhiên phát bệnh, cấp cứu cũng không có hiệu quả, vì vậy mà tử vong.”

“Anh hoài nghi cô ấy chết là vì có nhân tố tác động?”

Sắc mặt Bạch Sùng Quang xanh mét: “Đêm đó ở bệnh viện bởi em ấy, là Khôn Nguyên.”

Lúc này Linh Tố quát khê: “Bạch Sùng Quang!”

“Em không tin?”

“Vu khống. Dù thế nào Khôn Nguyên cũng không phải là người như vậy.”

Bạch Sùng Quang hỏi lại: “Loại người nào? Em hiểu biết cậu ấy đến đâu?”

Linh Tố ghen lời.

Cô hiểu biết Bạch Khôn Nguyên được bao nhiêu?

Cô một mực chắc chắn: “Lâm Lang không phải chết oan chết uổng. Trên người cô ấy không có oán khí.”

Bạch Sùng Quang giống như bị điểm huyết, hoảng hốt sau một lúc lâu, run giọng nói: “Quả thực...”

Linh Tố cảm thấy thực ngỡ ngàng. Thời điểm người khác không tin cô có thể nhìn thấy Quỷ Hồn, quanh cô đều là du hồn; thời điểm người khác tin tưởng, cô lại cố tình biến trở về một người bình thường. Tạo hóa thực trêu người.

“Cái chết của em ấy vốn kỳ quái. Cơ thể Lâm Lang vẫn khỏe mạnh. Trước khi qua đời một tháng, em ấy còn cùng tôi lặn xuống bãi đá san hô dưới đáy biển xem thuyền đắm. Trước khi lặn xuống nước phải kiểm tra sức khỏe cũng không thấy trái tim có vấn đề. Trước khi chưa phát bệnh một khoảng thời gian bởi vì phải viết luận văn mà em ấy có vẻ mệt nhọc, nhưng điều này thực bình thường. Mà tối hôm đó nằm viện, sau khi Lâm Lang ăn xong ra ngoài, đêm khuya mới được đưa trở lại bệnh viện. Sau đó từ miệng của Khôn Nguyên mới biết, bệnh gấp quá cấp cứu không có hiệu quả, em ấy đã qua đời.”

“Nhưng điều này có thể chứng minh cái gì?”

“Em ấy ra ngoài là đi đâu, vì sao bọn họ cãi nhau?”

Vẻ mặt Bạch Sùng Quang oán giận, tay nắm thành quyền, ánh mắt hung thần: “Linh Tố, tôi nhất định phải hiểu được Lâm Lang là chết như thế nào!”

Linh Tố nhìn gương mặt dữ tợn của hắn, trong lòng bất an, đề cao cảnh giác. Vì sao Lâm Lang qua đời ba năm sau hắn mới đến điều tra nguyên nhân cái chết của cô ấy? Vì sao ở thời khắc mấu chốt quyền lợi của Bạch gia luân phiên chuyển đổi thì muốn lật lại bản án cũ?

“Nếu không có việc gì khác, tôi phải đi.” Cô bảo lái xe dừng lại, mở cửa xuống xe.

Bạch Sùng Quang đuổi theo: “Linh Tố, Bạch Khôn Nguyên không phải là nhân vật đơn giản.”

Linh Tố đề phòng nhìn hắn.

“Còn có, Lâm Lang đã nhắc với em về chuyện di chúc chưa?”

Linh Tố nhướn một bên lông mày.

“Tôi hoài nghi em ấy đã viết di chúc, mà Bạch Khôn Nguyên đã giấu đi rồi.”

Bạch Sùng Quang như vậy đúng là xa lạ trước nay chưa từng có. Linh Tố lắc đầu, đồng thời lui vài bước, xoay người chạy đi.

Về nhà, trái tim kinh hoàng không ngừng đập loạn, một bóng ma bao phủ trên đỉnh đầu.

Di chúc? Anh ta muốn tìm di chúc của Lâm Lang.

Khôn Nguyên thì sao? Anh ấy có biết không?

Bạch Sùng Quang như vậy tựa hồ có điểm phát rồ, tùy thời sẽ xông đến đây. Hóa ra cũng không phải là người nho nhã.

Linh Tố rút cuộc không thể ngồi không. Cô gọi điện thoại cho Bạch gia.

Người hầu của Bạch gia nói: “Đại thiếu gia ở trong công ty.”

Trụ sở của Bạch thị cũng không cao ngất trong mây, dát vàng lóng lánh. Tương phản, là kết cấu bằng thép, trước cửa thủy tinh dùng gậy trúc vòng quanh, đặc biệt cao nhã. Cũng không biết là kiệt tác của nhà thiết kế nào.

Nhân viên tiếp đãi ôn hòa có lễ, nói: “Tiểu thư, không có hẹn trước, tôi cũng lực bất tòng tâm.”

Linh Tố không giấu được vẻ thất vọng.

Phía sau truyền đến một giọng nói ôn nhu: “Làm sao vậy?”

Đó là tiếng của Đồng Bội Hoa. Cô ta lập tức liền nhận ra Linh Tố, nhiệt tình dào dạt nói: “Tìm Khôn Nguyên sao? Anh ấy đang họp. Đến đây, chị mang em đi trước.”

Cô ta tự nhiên hào phóng làm cho Linh Tố cảm thấy vô cùng không được tự nhiên, muốn từ chối: “Em tới gặp Bạch tiên sinh như vậy cũng hơi đường đột.”

“Không có việc gì.” Đồng Bội Hoa an ủi luôn miệng: “Khôn Nguyên sẽ không so đo với em đâu.”

Đến trên lầu, thư ký báo lại: “Đồng tiểu thư, Khôn tổng đang họp, phỏng chừng còn 20 phút nữa.”

Đồng Bội Hoa trực tiếp mang theo Linh Tố đi vào văn phòng của Bạch Khôn Nguyên ngồi chờ.

Văn phòng rộng mở sáng ngời, trên bàn gỗ thô xếp hai chồng văn kiện cần duyệt ký.

Đồng Bội Hoa cười: “Cảnh tượng này có giống ngự thư phòng của hoàng đế thời cổ không, đồng văn kiện này chính là tấu chương các đại thần dâng lên mà.”

Thư ký đưa cà phê vào, nghe thấy thế, nịnh nọt nói: “Vậy Đồng tiểu thư không phải là hoàng hậu nương nương sao?”

Linh Tố vốn vươn tay cầm tách cà phê chợt dừng lại, rụt trở về.

Đồng Bội Hoa ngồi xuống bên cạnh Linh Tố, nói: “Lần trước em đến chơi nhà, chị đi công tác không có ở đó. Kỳ thi sắp tới rồi đúng không? Chuẩn bị như thế nào rồi?”

Linh Tố bị sự nhiệt tình có chút giả tạo của cô ta biến thành không yên bất an: “Được nghỉ để ôn tập, cũng sắp đến kỳ thi rồi.”

“Có cái gì cần hỗ trợ thì cứ nói. Cậu của chị làm việc trong Bộ Giáo dục.”

Linh Tố chỉ ngượng ngùng cười.

Đồng Bội Hoa nhìn chằm chằm cô cười: “Lúc ban đầu cảm thấy em giống Lâm Lang, lâu lại không thấy giống nữa. Em so với nó vẫn tinh hơn nhiều.”

Linh Tố nói: “Đó là chưa quen lâu thôi.”

Đồng Bội Hoa chụp bả vai cô: “Chị thích tính tình khiêm tốn này của em. Khó trách Khôn Nguyên cùng Sùng Quang cũng thích em như thế, thiếu nữ nhu thuận mỗi người đều yêu mà.”

Linh Tố đã như ngồi trên đồng lửa, thật sự hối hận mình tùy tiện đến đây.

Tê ngắt một lát, cửa bị đẩy ra, Bạch Khôn Nguyên mang theo hai nhân viên đi vào.

“Các em?” Ánh mắt hắn lại nhìn chăm chăm một mình Linh Tố.

Ánh mắt Linh Tố chột lóe, lại cúi đầu.

Đồng Bội Hoa cười khanh khách nói: “Linh Tố tựa hồ có việc gấp tìm anh, đúng không, Linh Tố?”

Bạch Khôn Nguyên gật gật đầu: “Linh Tố, là chuyện gì?”

Trong phòng có bốn đôi mắt đều chăm chú đặt trên người Thẩm Linh Tố, Linh Tố không có cách nào mở miệng trước mặt nhiều người như thế.

Đồng Bội Hoa bỗng nhiên nói: “Vẫn là quyền tiền sao? Dễ thôi mà, chị cũng góp một phần!”

Linh Tố sợ hãi, vội vàng lắc đầu phủ nhận.

Đồng Bội Hoa lại là thần nhiên cười: “Vậy là chính em gặp khó khăn sao? Không sợ, chúng ta sẽ giúp em.”

Hai tai Linh Tố trở nên nóng bừng. Đây đúng là kẻo đường nhục nhã, có người trẻ tuổi nào có thể chịu được đây.

Cô thì thào nói: “Không phải...”

Ngay lúc này, cửa đột nhiên bị mở ra, một người đàn ông mang theo gió lốc vọt vào, lớn tiếng kêu: “Bạch Khôn Nguyên, hôm nay cháu phải nói rõ ràng với chú!”

Người tới đúng là Bạch Sùng Quang.

Lập tức Bạch Sùng Quang nhìn thấy Linh Tố, di một tiếng, cười rộ lên: “Đã biết em sẽ chạy tới tìm cậu ấy mà.”

Linh Tố lạnh lùng trừng mắt, lui về phía sau một bước.

Bạch Khôn Nguyên lập tức che ở phía trước Linh Tố, nói với Bạch Sùng Quang: “Chuyện hôm nay là các đồng sự quyết định, chú tìm một mình cháu cũng vô dụng.”

Bạch Sùng Quang vẫn như cũ nhìn thẳng Linh Tố.

Linh Tố chỉ cảm thấy sau lưng gió lạnh thổi từng cơn, làm cho cô nổi da gà. Bỗng nhiên cô lấy lại sức lực, đẩy Bạch Khôn Nguyên đang đứng phía trước ra, lướt qua Bạch Sùng Quang, chạy ra ngoài.

Sau lưng truyền đến tiếng kêu gọi cô, cô ngoảnh mặt làm ngơ, một hơi vọt vào thang máy.

Ra khỏi cửa trụ sở Bạch thị, trên đường thái dương trắng bóng chiếu rọi khiến Linh Tố cơ hồ đui mù.

Bỗng nhiên có người vươn tay dùng sức túm lấy cô, sau đó kéo một cái. Một chiếc xe vèo lướt qua mặt cô.

Linh Tố sợ tới mức kinh hô. Bạch Sùng Quang tức giận: “Xe đến xe đi, em cứ lao về phía trước làm cái gì?”

Linh Tố dùng sức giãy ra khỏi tay hắn.

Bạch Sùng Quang không sao cả nhún nhún vai: “Đồng Bội Hoa em cũng không xa lạ, nhưng quan hệ giữa cô ta và Bạch Khôn Nguyên dường như em vẫn còn chưa rõ ràng lắm. Thời điểm Lâm Lang còn sống cô ta đã có tình cảm với Bạch Khôn Nguyên rồi. Sau khi Lâm Lang mất, hai người bọn họ qua lại đã một năm, hai bên nhà đã có ý đính hôn. Cho tới bây giờ cậu ấy vẫn chưa từng nhắc tới với em đúng không?”

Linh Tố nhẹ nhàng run rẩy, như bị giật điện. Cô quay mặt đi.

Bạch Sùng Quang thấy vẻ mặt cô đau xót cùng cô đơn, cũng có chút không đành lòng: “Linh Tố, ba năm trước đây tôi cũng từng khuyên Lâm Lang, ba năm sau lại khuyên em. So với Lâm Lang em khôn khéo hơn rất nhiều, tự giải quyết cho tốt đi.”

Linh Tố không muốn nghe tiếp: “Anh khẩn cấp kể chuyện riêng tư ở trước mặt tôi, vô dụng thôi. Chuyện Bạch gia các người không liên quan đến tôi.”

“Vậy em vội vàng tìm đến đây, là vì cái gì?”

Linh Tố không nói.

“Còn có, di chúc của Lâm Lang...”

Linh Tố xoay người ngăn lại một chiếc taxi, sau đó nhanh chóng nhảy vào xe.

Bóng dáng của Bạch Sùng Quang rất cục trở nên nhỏ bé. Linh Tố thở dài một hơi, hai tay vây quanh người mình.

Cô tựa hồ còn có thể ngửi thấy mùi nước hoa trên người Đồng Bội Hoa. Anh ấy cũng không đuổi theo cô.

Xe chạy đến thư viện. Vừa ngừng lại, Linh Tố liền thấy có 4, 5 người đàn ông mặc tây trang sắc mặt âm trầm đi ra từ bên trong, rồi lên một chiếc xe, nghênh ngang rời đi.

Trong thư viện, quản lý đang cầu nhàu: “Tự đừng chạy đến thư viện lục tung, giống như quỉ vào thôn vậy. Nơi này còn có thể tàng trữ kho báu sao?”

Linh Tố kinh hãi, vội vàng chạy lên lầu hai. Quả thực, đa phần sách vở đều bị vứt trên mặt đất, khung cảnh hỗn độn. Giá sách cũng bị lệch khỏi vị trí, sách trên giá ở nơi góc khuất nhất toàn bộ bị quăng trên mặt đất.

Linh Tố dậm chân. Bạch Sùng Quang tức chết kia!

Quản lý theo kịp, tức giận nói: “Tiểu Thảm cô xem này, rốt cuộc là vì sao vậy?”

“Bọn họ là ai?”

“Không biết. Sáng sớm liền vọt vào đây, giống như đang tìm cái gì đó. Sau khi đến quả thực chính là loạn quăng hết mọi thứ sang một bên. Cô nói xem, đây còn có sách cổ đến trăm năm nữa mà!”

Chân vừa dẫm vào cái gì đó, rút chân ra vừa thấy, đúng là quyển tiêu bản con bướm Lâm Lang thường xuyên xem kia.

Một ý niệm lặng lẽ sinh ra trong đầu.

Linh Tố nhìn thoáng qua hai người quản lý ngồi trên mặt đất vội vàng thu dọn tàn cục, lặng lẽ tránh ra.

Hiện tại là giữa trưa, trong đại sảnh thư viện không có ai, cô lập tức đi đến chỗ đăng ký thuê sách báo.

Ngồi máy tính nhập vào ba chữ “Quan Lâm Lang”, ấn Enter. Máy tính đáp lại “Không tra ra người này”. Linh Tố tự hỏi một lát, lại đánh vào hai chữ “Lâm Lang”. Một lát, một loạt danh sách mượn sách thật dài xuất hiện ở trên màn hình.

Toàn bộ đều là sách du lịch hoặc là nhân văn, nhìn qua cũng không có gì đặc biệt.

Chậm đã! Linh Tố lưu ý đến quyển sách cuối cùng, đúng là một ngày trước khi Lâm Lang qua đời! Hay là ngày đó cô rời khỏi bệnh viện đến vì quyển này?

Sách tra cứu địa chất ở lầu một, cũng không nhiều lắm. Tuy rằng sách đã bị người của Bạch Sùng Quang quấy rầy trình tự, Linh Tố vẫn rất nhanh liền tìm được quyển sách bìa cứng dày này.

Trong trang đăng ký có viết ngày mượn sách. Xem ra quyển sách này rất ít được lưu ý, đã ba năm không có người mượn đọc qua. Chính là kỳ quái, Lâm Lang mượn quyển sách tràn đầy học thuật chuyên nghiệp thâm ảo này để làm cái gì?

Đợi chút!

Linh Tố nhẹ nhàng vuốt ve trang mục lục kia, mặt trên có nhiều vết ố, nhìn kỹ, dĩ nhiên là dấu vết của bút máy.

Là trang tên sách, có người viết gì đó lên trang tên sách của quyển này. Bởi vì nét chữ cứng cáp, hơn nữa trang giấy ẩm ướt, nét mực nhòe vào phần mục lục. Mà trang tên sách sau khi viết xong đã bị xé xuống.

Linh Tố vừa hơi lưu ý, liền phát hiện huyền bí trong đó. Quyển sách tổng cộng có bốn chương và tiết, trong từng tiêu đề đều có một dấu bút máy nhợt nhạt vòng quanh.

Đó là mấy chữ “Thế giới tầng dưới cùng”.

Thế giới tầng dưới cùng? Là tâm, hay là địa ngục?

Linh Tố bưng tỉnh đại ngộ.

Cô chạy đến lầu hai, hỏi quản lý còn đang bận rộn: “Trong đây có mô hình địa cầu hay không?”

Quản lý đáp: “Vốn trước đó ở trên này có mô hình địa cầu cao bằng nửa người, năm trước được chuyển đến bên dưới, bày ở cầu thang.”

Linh Tố quả thực ở thang lầu tìm được mô hình địa cầu bị che kín bởi tro bụi và mạng nhện kia. Cái giá đã rỉ sắt, địa cầu cũng không thể chuyển động, tang thương lại chập vạt.

Linh Tố ngồi xổm xuống, cẩn thận nâng lên cái bệ của mô hình địa cầu, vươn tay sờ soạng.

Bỗng nhiên cô ngừng lại.

Bên tai cô tựa hồ vang lên thanh âm của Bạch Sùng Quang: “Tôi hoài nghi em ấy viết di chúc.”

Bạch Sùng Quang hoài nghi không sai.

Linh Tố hơi tổn một chút khí lực, hé ra tờ giấy được gấp lại bị cô nhẹ nhàng rút ra.

Mặt trên có hai nét chữ xinh đẹp: “Di chúc” .

8. Chương 8

Mưa to giàn giụa, trắng xóa một mảnh, ngoài cửa sổ cảnh phố mờ hồ, như là tranh màu nước bị nước tẩy trắng xóa.

Linh Tố theo xe nhẹ nhàng lắc lư, không biết vì sao nhớ tới một câu đồng dao.

Bay a bay, bay a bay, bay đến chỗ bà ngoại.

Bà ngoại của cô ở nơi nào đây?

Mỗi khi hát đến chỗ này, liền cảm thấy đặc biệt cô tịch.

Tựa hồ luôn nghe thấy một người con gái đang khóc?

Linh Tố nhìn xung quanh mọi nơi, trong xe hành khách rất thưa thớt, lộ ra vẻ chết lặng đặc hữu của người đô thị. Không hề nhìn thấy người con gái nào đang khóc.

Cũng thế, không nhìn thấy chính là không nhìn thấy. Lâu cũng thành thói quen.

Nhắm mắt lại, Linh Tố có thể rõ ràng thấy một cảnh kia.

Một thiếu nữ còn mặc trang phục bệnh nhân đi vào thư viện, tái nhợt tiều tụy, giống như tim đã tan nát hết.

Cô lấy ra một quyển sách, đề bút viết xuống di chúc, sau đó kéo xuống trang giấy kia, gấp lại. Lặp lại chậm chước suy tư, rốt cục nhét vào bệ của mô hình địa cầu, rồi để lại ký hiệu trên sách.

Cô được ăn cả ngã về không, cuối cùng đánh bạc một phen. Hy vọng di chúc này có thể thay đổi hiện trạng bi thương.

Cô đã dùng hết toàn lực. Hơn nữa cô cũng không ý thức được sinh mạng của mình không lâu sau đó cũng đi tới hồi kết.

Quan Lâm Lang, ba ngàn sủng ái ột người, nhìn như phong quang vô hạn, kỳ thật nhân sinh cũng là một hồi bi kịch.

Khi xuống xe, mưa lớn đến tột đỉnh. Linh Tố ôm túi tiền nơi ngực trái, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái đi vào bên trong nhà.

Hàng hiên nhỏ hẹp yên tĩnh u ám, một giọng nam bỗng nhiên vang lên, Linh Tố sợ tới mức trong lòng cả kinh.

“Là tôi.” Bạch Sùng Quang từ một góc đi ra.

Linh Tố lạnh run, ánh mắt đề phòng lui một bước.

Bạch Sùng Quang bật cười: “Bạch Khôn Nguyên rốt cuộc đã làm pháp thuật gì với em, mà em coi tôi là ngư quỳ xà thần vậy?”

Linh Tố mím miệng không nói lời nào, vẻ mặt âm u. Trên người cô có thể nói đều là ẩm ướt, chỉ có túi tiền trước ngực vẫn khô ráo. Tờ giấy mỏng manh ở nơi đó giờ phút này như là lửa nóng, thiêu đốt ngực cô phát đau.

Bạch Sùng Quang thấy cô không đáp, cao thấp đánh giá cô, có vài phần thương tiếc hỏi: “Đi đâu vậy? Sao lại ướt sũng như vậy?”

Linh Tố gục đầu xuống: “Đi đến nhà bạn học ...”

“Có phải đến thư viện không?”

Linh Tố nhẹ nhàng run rẩy một chút.

Bạch Sùng Quang thở dài một hơi: “Em thích Bạch Khôn Nguyên đến vậy sao?”

Mặt Linh Tố nóng lên, không hề hé răng.

“Tôi cuối cùng vẫn là làm người ác. Theo lý thuyết, em và Lâm Lang đều đã trưởng thành, tự mình phải chịu trách nhiệm, gánh vác mọi hậu quả.”

Linh Tố mạnh mẽ ngẩng đầu, cứng rắn đáp trả: “Không cần phải uy hiếp tôi!”

Bạch Sùng Quang cả giận nói: “Tôi uy hiếp em làm cái gì? Chính em cũng đã nói, đây là ân oán của Bạch gia chúng tôi. Tôi chính là không muốn em bị lôi kéo vào đó, em không cảm kích thì thôi!”

“Anh hai lần ba lượt chuyển đề tới tới nguyên nhân cái chết của Lâm Lang. Bạch Sùng Quang, nếu anh thật sự cho rằng cái chết của cô ấy có điều kỳ quái, anh có thể đi báo án mà.”

“Không phải tôi không dám tin, mà là không muốn tin!”

Linh Tố muốn nói lại thôi một lát, nhẹ nhàng tiếp lời: “Sùng Quang, anh và Khôn Nguyên... Kỳ thật là anh em đúng không...”

Bạch Sùng Quang trong nháy mắt trở nên cứng ngắc. Trên trời bỗng có một tia chớp, tia sáng chói mắt rơi xuống khiến hần thống khổ nhắm mắt lại.

Linh Tố khê dịch từng bước một, hướng tới sát thang lầu, lúc tay cô chạm đến tay vịn, nhanh chóng xoay người chạy lên lầu, nhanh nhẹn như một chú nai con. Tiếng bước chân nhỏ vụn rời đi, hàng hiên trở về bình tĩnh.

Mưa bên ngoài còn rơi xuống, tiếng sấm ù ù, không hề có dấu hiệu ngừng lại. Bạch Sùng Quang chậm rãi mở mắt, cười khổ một cái, dựng thẳng cổ áo vùi đầu đi dưới màn mưa.

Linh Tố về nhà, lập tức bật hết tất cả ngọn đèn, đứng ở chính giữa phòng, thấp giọng kêu gọi: “Mẹ, để cho con thấy mặt một lần thôi. Mẹ, con cần ý kiến của mẹ, giúp con đi.”

Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi âm vang, thường thường có tia chớp ở phía chân trời sáng lên, bên trong không có chút hơi ấm. Linh Tố chờ đợi thật lâu, trên mặt dần dần lộ ra thần sắc tuyệt vọng mỗi một.

Cô chậm rãi ngồi xuống, từ trong túi tiền lấy ra di chúc. Trang giấy hơi thấm ướt, cô thật cẩn thận cầm lấy, hít sâu một hơi, mở tờ giấy ra.

Ngoài cửa sổ một tia chớp chói mắt hiện lên, như một cây kiếm cắt qua bầu trời.

Tiếng đập cửa dồn dập vang lên, trong tiếng mưa rơi rào rào giọng nói này có vẻ hơi mỏng manh. Là đại thẩm cửa hàng ăn đối diện, bà gọi: “Linh Tổ, cháu có ở nhà không? Bệnh viện điện báo nói, em gái của cháu...”

Một tiếng nổ vang, chấn động khiến sàn nhà dưới chân cũng run lên. Tờ giấy trong bàn tay trắng bệch của Linh Tổ lặng yên rơi xuống đất.

Thời điểm chạy tới bệnh viện, trời vẫn còn đang mưa, không hề có dấu hiệu sắp tạnh.

Linh Tịnh đeo máy hít thở, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tái nhợt, dưới đôi mắt là quầng thâm màu xanh đậm. Linh Tổ nhìn mà trong lòng đau đớn.

“Làm sao có thể cảm mạo đây?”

Bác sỹ nói: “Hôm nay thay đổi thời tiết. Tóm lại, giải phẫu chậm lại, chờ cô bé hết cảm mạo rồi nói sau.”

Linh Tịnh bỗng nhiên ho khan, nằm trên giường thở hào hển. Mắt Linh Tổ chỉ nháy mắt đã ẩm ướt.

Hai chị em nắm chặt tay nhau.

Linh Tịnh cố hết sức nói: “Đừng lo, chờ chị thi đỗ vào đại học rồi, em sẽ khỏe lên. Học kỳ sau chúng ta có thể trở lại trường đi học thôi.”

Linh Tổ chôn mặt ở trong chăn. Linh Tịnh nhẹ nhàng vuốt ve đầu và bả vai em gái, giống như chủ nhân đang âu yếm một chú chó nhỏ sợ hãi.

“Chị, người đàn ông lần trước đi cùng chị đâu?”

Linh Tổ ngẩng đầu lên, hỏi: “Anh ấy? Làm sao vậy?”

Linh Tịnh nhìn chị chăm chú: “Bây giờ chị còn lui tới với anh ấy không?”

Trong óc Linh Tổ lập tức nảy ra khuôn mặt tươi cười dường như có thể hòa tan núi băng kia của Đồng Bội Hoa, ngực cảm thấy đau đớn.

“Anh ấy chỉ là một người ủy thác thôi.” Cô thản nhiên nói.

Tay lạnh lẽo của Linh Tịnh cầm lấy tay của chị: “Chị, em có dự cảm, em sẽ không qua được.”

“Nói vậy!” Linh Tổ quát lớn.

Linh Tịnh lắc đầu: “Chị thấy được Quỷ Hồn, em biết trước được một ít chuyện tương lai. Chị, em giấu giếm đã lâu.”

Linh Tổ khiếp sợ lại kích động: “Em nói cái gì. Em là đứa nhỏ bình thường mà.”

“Chị, em không giống chị, nhưng cũng nhận được một chút di truyền của mẹ. Có điều mọi người đều nói người biết tiên đoán thường không biết trước vận mệnh của chính mình, nay em lại có thể, chứng tỏ rằng em sẽ không qua được.”

“Em không nên suy nghĩ vậy.” Mắt Linh Tổ đỏ lên: “Em chỉ bị cảm mạo, nhất định có thể khỏe lại.”

Linh Tịnh cũng khóc òa lên: “Chị, em sắp được giải thoát rồi, chị phải làm sao bây giờ? Bọn họ đều muốn bắt nạt chị. Chị rất thiện lương mà.”

Bác sỹ lại đây nói: “Bệnh nhân cần nghỉ ngơi.”

Tuy rằng Linh Tổ không muốn, vẫn bị thúc giục rời khỏi bệnh viện.

Về nhà, đã là buổi tối. Hết mưa, một vòng trăng tròn treo ở trên trời. Trong ngõ nhỏ con đường đầy nước, một vũng rồi lại một vũng, cô không thể không đi thật chậm.

Xa xa nhìn thấy dưới ánh trăng có bóng dáng của một người cao lớn ở dưới lầu. Linh Tổ đứng lại, bất đắc dĩ cười rộ lên.

Một Lâm Lang, khiến cho người ngoài như cô bỗng nhiên chạm vào chỗ phồng tay thể này, hai vị công tử của Bạch gia thay phiên nhau đến canh gác dưới lầu nhà cô.

Bạch Khôn Nguyên tắt điều thuốc trong tay, đi tới hỏi: “Đi đâu vậy? Sao trễ như vậy mới trở về, giáo huấn lần trước còn chưa đủ sao?”

Linh Tố không đáp, hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

“Em còn chưa nói em đi đâu?”

“Em gái của em bị cảm.” Linh Tố nói.

“Giải phẫu bị dời ngày rồi sao?” Bạch Khôn Nguyên nói: “Trái tim bệnh nhân sợ nhất là bị cảm. Qua vài ngày sẽ thi vào đại học, còn phải phân tán tâm tư. Đúng rồi, có đủ tiền không?”

Linh Tố nhú mày: “Tiền không cần lo lắng.”

Bạch Khôn Nguyên nhìn cô chăm chú một lát, tay đặt lên vai cô: “Ăn cơm tôi chưa? Chúng ta đi ra ngoài tiệm. Hôm nay trăng sáng, đi bộ với anh một chút.”

Linh Tố bôn ba một ngày, vừa mệt vừa đói, thẫn thờ ngã vào trên giường ngủ một lúc. Nhưng nghe giọng nói ôn nhu của Bạch Khôn Nguyên, chân không tự chủ được lại hoạt động.

Bạch Khôn Nguyên mang theo cô lên núi.

Linh Tố đã từng tuổi này nhưng chỉ có thời điểm trước đây mẹ còn sống từng mang cô đến đài thiên văn ngắm sao vào ngày sinh nhật của cô. Mấy năm nay, đài thiên văn đóng cửa, đổi thành nhà ăn xa hoa, Linh Tố cũng không còn lý do lên núi.

Nhưng Bạch Khôn Nguyên đỗ ở bãi đỗ xe, dặn Linh Tố chờ đi, rồi khỏi đây, rồi trở lại với một cặp lồng cơm. Linh Tố kinh dị nhìn hân trải thảm nhựa trên mặt đất, mở ra cặp lồng cơm.

Bụng của cô vang lên tiếng lộn rột.

Bạch Khôn Nguyên hướng cô cười vươn tay: “Lại đây đi.”

Cô đặt tay vào trong tay hân, cũng ngồi xuống.

Bạch Khôn Nguyên hướng về phía trên đầu ghéch cằm: “Như thế nào? Cảnh đêm đẹp không?”

Linh Tố nhìn ra xa. Ngọn đèn thành thị trên núi như sao đầy trời, lóe ra không ngừng. Cô không khỏi ngây ngốc.

Bạch Khôn Nguyên bưng một chén canh gà đưa qua: “Ăn đi, anh biết em đói bụng.”

Trong mắt hân là ánh đèn đuốc, Linh Tố cảm thấy hai mắt mình đau nhức.

Trên núi có gió, gió lớn thổi qua, Linh Tố run run, há mồm hắt xì một cái.

Một chiếc áo khoác mang theo nhiệt độ cơ thể khoác lên trên vai, một đôi tay phủ lại quần áo, sau đó kéo vào trong lòng.

Trong lúc yên tĩnh Linh Tố có thể rõ ràng nghe được tiếng đập bồn chồn của trái tim. Thân nhiệt ấm áp của người phía sau truyền lại trên người cô, cô nhắm hai mắt.

Bạch Khôn Nguyên nói: “Mỗi lần tâm phiền ý loạn, anh đều thích đến nơi đây ngắm đèn đuốc. Nhìn xem chúng sinh bên dưới bận rộn, mới cảm thấy phù sinh nửa đời nhàn rồi không dễ dàng. Khi đó cũng rất hâm mộ Sùng Quang, trên vai chú ấy không đeo trách nhiệm nặng nề, tiêu diêu tự tại, luôn có một con đường lùi, sống rất thoải mái.”

Linh Tố chăm chú nhìn hân.

Bạch Khôn Nguyên thản nhiên cười với cô: “Em đã nhận ra đúng không? Anh đã từng yêu Lâm Lang.”

Linh Tố ngượng ngùng cúi đầu.

“Em ấy vẫn nói anh thực không vui vẻ, không chỉ một lần khuyên anh buông ra một chút. Gia phụ qua đời, anh liền bắt đầu thu lại ý niệm trong đầu. Mới trước đây anh cũng rất thích biển lớn, giấc mộng có một con thuyền trắng toát, thuận gió cất cánh. Anh còn nhớ rõ trước đây một trưởng bối từng tặng cho anh

một bộ thuyền khuông, anh vô cùng yêu thích, nhưng gia phụ vứt nó đi sau lưng anh, còn nghiêm khắc răn dạy một phen. Sinh ý sản nghiệp trong nhà, đều không chấp nhận được việc anh buông tay.”

Bạch Khôn Nguyên bất đắc dĩ cười cười: “Anh cũng từng nói với Lâm Lang, tương lai có một ngày, có thể cùng em ấy dạo chơi ở biển. Xây một nhà gỗ nhỏ, nuôi một con chó con. Nhưng sau đó Lâm Lang đã chết. Đột nhiên như thế. Thẳng đến khi hạ táng em ấy, anh vẫn không thể tin được.”

“Ngày đó anh không nên cãi nhau với em ấy. Em ấy có bệnh, buổi tối không biết chạy đi nơi đâu một mình. Lúc trước em ấy mới hiểu lầm quan hệ của anh và Bội Hoa, làm âm ỹ với anh. Anh nói em ấy vài câu, em ấy lại nổi giận. Anh cũng vậy, anh tức em ấy không tín nhiệm anh, không hề nhường nhịn em ấy. Em ấy cứ như vậy đột nhiên ôm ngực ngã xuống, nằm trong lòng của anh nhắm mắt lại... Sau đó không còn mở ra nữa.”

Linh Tố cầm tay hắn.

Giọng nói của Bạch Khôn Nguyên dần dần thấp xuống: “Không có em ấy, từng ngày trôi qua không có sức sống. Hiện tại dì Diêu cũng bị bệnh, Sùng Quang lại ở trong công ty cãi lộn. Qua mấy ngày chính là đại hội cổ đông, còn không biết sẽ tạo nên phong ba gì đây. Nếu Lâm Lang trên trời có linh, nhìn thấy cảnh tượng trong nhà sau khi mình mất như thế, cũng không biết sẽ thất vọng đau khổ đến đâu. Anh cũng coi như là trụ cột trong nhà, phải chịu trách nhiệm thôi.”

Trầm mặc một lát, sau đó Bạch Khôn Nguyên khẽ hít một tiếng: “Đối với em, anh luôn đặc biệt nói nhiều.”

Linh Tố cũng nhẹ nhàng mở miệng: “Mới trước đây, mẹ mang em đến ngắm đèn, nói với em mọi ồn ào rầm rĩ trên thế gian này đều không liên quan đến chúng ta. Chúng ta đều là người quan sát đứng ở xa xa. Em vẫn rất nhớ.”

“Bác gái cũng giống em...”

Linh Tố cười cười: “Sùng Quang nói anh ấy không tin quái lực loạn thần. Anh thì sao?”

Khôn Nguyên như trước thân mật ôm cô: “Thông linh sao? Cái khác không biết, nhưng anh cảm thấy anh tin tưởng em.”

Linh Tố cúi đầu nhìn hai tay vòng trước người mình, rất muốn đẩy ra, lại thủy chung không có dũng khí này. Cô dần dần dựa trọng tâm vào phía sau, thả lỏng tiến vào trong ngực hắn. Hơi thở của Bạch Khôn Nguyên khe khẽ phất qua bên tai cô.

Sau đó cô ngủ quên, thời điểm tỉnh lại, xe đang đi vào đường cao tốc.

Bạch Khôn Nguyên thấy cô tỉnh, quay đầu cười với cô. Linh Tố cũng cười đáp lại.

Bạch Khôn Nguyên bỗng nhiên nói: “Lâm Lang qua đời ba năm cũng sắp đến ngày giỗ rồi, trong nhà sẽ tổ chức tiệc nhỏ, em có thể tới không?”

Linh Tố lập tức gật đầu.

Bạch Khôn Nguyên cười: “Cám ơn em, Lâm Lang trên trời có linh cũng sẽ cao hứng.”

Linh Tố si ngốc nhìn đèn đuốc xẹt qua ngoài cửa sổ, ma xui quỷ khiến nói: “Em... tìm được một phần di chúc do Lâm Lang kí tên...”

Tốc độ xe chậm dần, dừng lại ở ven đường.

Bạch Khôn Nguyên quay đầu nhìn thẳng cô: “Di chúc của Lâm Lang? Em ấy có di chúc?”

Linh Tố gật gật đầu: “Tìm được ở thư viện, em... còn chưa xem, cho nên không biết có phải là thật hay không, cũng không biết có hiệu quả và lợi ích pháp luật hay không.”

Bạch Khôn Nguyên lắc đầu: “Em ấy bị bệnh, nói với anh muốn viết di chúc. Khi đó anh chỉ sợ em ấy miên man suy nghĩ, khuyên em ấy bỏ ý niệm này trong đầu. Chẳng lẽ sau đó em ấy đã thật sự viết?”

Linh Tố hỏi: “Anh muốn thế nào? Thứ này về nhà là có thể đưa cho anh.”

“Không cần.” Bạch Khôn Nguyên khoát tay: “Nếu di chúc giao ra từ tay anh, Sùng Quang khẳng định không tin, để em cầm vẫn tốt hơn. Ngày mai em cầm đến chỗ công ty, anh sẽ gọi mọi người tới, mời luật sư đến công chứng. Tranh cãi từ trước đến nay, cũng là thời điểm nên giải quyết.”

Linh Tố nhất nhất đáp ứng. Lần này, cô biết chính mình rốt cuộc không còn nghe thấy tiếng ho khan kia nữa.

Đêm hôm đó, Linh Tố hiếm khi ngủ sâu như vậy, một đêm không mộng mị. Ngày hôm sau thức dậy, nhìn thấy ánh mặt trời màu vàng lười biếng chiếu vào tờ giấy trên bàn học trước cửa sổ.

Tờ giấy trên bàn học đúng là di chúc của Lâm Lang, cô cầm lấy, thận trọng bỏ vào trong túi xách.

Thu dọn xong xuống lầu, không nghĩ rằng đã có xe Bạch gia đang chờ cô. Một người đàn ông bộ dáng nhả nhận trẻ tuổi khách khách khí khí mời cô lên xe.

Linh Tố trước khi lên xe nhìn hẩn một cái, thấy trong mắt hẩn chợt lóe tia sáng.

Cô lắc đầu, quá mức khẩn trương rồi.

Người đàn ông kia cung kính hộ tống cô đến công ty, chỉ đường cho cô. Một bên nhân viên đều kinh ngạc.

Linh Tố có chút ngượng ngùng.

Vừa đi vào phòng họp, trận thế thực tại làm cho Linh Tố lắp bắp kinh hãi. Vốn tưởng rằng chỉ là vài người liên quan tiến hành nghi thức kết giao, không nghĩ rằng trong phòng ngồi đầy người, ánh mắt nhất tề hướng lên người cô. Nam nữ già trẻ, người người áo mũ chỉnh tề, cầm đầu đúng là anh em Bạch gia.

Bạch Sùng Quang vừa thấy là cô, đứng lên: “Quả thật là em.”

Về mặt của hẩn phần nộ. Linh Tố đột nhiên có cảm giác cùng người ta cấu kết làm việc xấu, hãm hại trung lương.

Linh Tố nhìn về phía Bạch Khôn Nguyên, hẩn hướng cô gật gật đầu.

Cô lấy ra phong thư từ trong túi xách, người đàn ông đưa cô đến vội tiếp nhận, qua tay đưa tới đặt trên bàn. Bên cạnh bàn có vài người đàn ông bộ dạng chuyên nghiệp thật cẩn thận mở dấu niêm phong, rút ra trang giấy, đặt ở trên bàn, vây quanh nghiên cứu.

Bạch Sùng Quang lạnh lùng nhìn Linh Tố, hỏi: “Linh Tố, sao em lại tìm thấy di chúc này?”

Linh Tố không chút hoang mang đáp: “Lúc sống Lâm Lang để lại manh mối, tôi tìm hiểu nguồn gốc.”

“Cố tình để em tìm thấy sao?”

Linh Tố cười lạnh: “Không phải tôi là bán tiên sao?”

Đồng Bội Hoa đi ra nói: “Lúc này Linh Tố là người có ơn với chúng ta.”

Bạch Sùng Quang cười nhạo: “Linh Tố làm sao biết cái gì mà chúng ta?”

Người con gái bên cạnh gọi là Bạch Khôn Phương kéo hẩn một cái.

Bạch Khôn Nguyên quát khê: “Chú nói mấy lời lạnh nhạt với Linh Tố làm cái gì. Liên quan gì đến cô ấy?”

Linh Tố bình tĩnh, cúi đầu tĩnh tọa, bỗng nhiên nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng thở dài. Cô nghiêng đầu đi, bên người trống trơn.

Nhân viên xem xét rốt cục ngẩng đầu lên: “Bạch tiên sinh, xác định là bút ký của tiểu thư Bạch Lâm Lang, thời gian viết đại khái là ba năm trước đây.”

Một người khác tiếp lời: “Bạch tiên sinh, thật sự là tiểu thư Bạch Lâm Lang tự tay viết, như vậy di chúc này xác thực có tính pháp lý.”

Nét mặt Đồng Bội Hoa lập tức giãn ra, Bạch Sùng Quang lại mặt nhăn mày nhíu.

Mặt Bạch Khôn Nguyên không chút thay đổi: “Vây trước mặt các vị tiền bối, tuyên đọc đi.”

Không khí nháy mắt căng thẳng. Linh Tố không ngẩng đầu, hít sâu một hơi.

Luật sư thanh thanh yết hầu, thì thầm: “Tôi, Quan Lâm Lang. Thần trí thanh minh, ý nghĩ rõ ràng, lúc này lập hạ di chúc. Sau khi tôi chết, đem 5% cổ phần danh nghĩa của công ty Bạch thị tặng ẹ, cảm tạ ơn dưỡng dục của bà.”

Tất cả mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Đột nhiên vang lên tiếng ghế dựa ngã xuống đất, Bạch Sùng Quang đứng lên, sắc mặt xanh mét, mắt lộ hồng quang.

Hắn thô cổ họng đặt câu hỏi: “Đây là thứ vớ vẩn gì vậy?”

Bạch Khôn Nguyên thản nhiên nói: “Đây không phải thứ vớ vẩn, đây là di chúc của Lâm Lang.”

Hắn cẩn thận cầm tờ giấy kia lên, nhẹ nhàng bỏ vào văn kiện.

“Sùng Quang, đừng vì thua cuộc mà không chịu nổi!” Đồng Bội Hoa cười tủm tỉm nói: “Các vị chuyên gia ở đây không phải đã chứng minh rồi sao? Nay quả thật là Lâm Lang tự tay viết ra.”

Bạch Sùng Quang đẩy ra Bạch Khôn Phương đang muốn kéo áo hắn, vọt tới trước mặt Bạch Khôn Nguyên: “Chú không tin, thời điểm kia Lâm Lang...”

“Tuy rằng thời điểm kia Lâm Lang bị bệnh, nhưng trái tim bị bệnh không ảnh hưởng tới việc em ấy lập di chúc!” Bạch Khôn Nguyên lớn tiếng ngắt lời hắn.

Đồng Bội Hoa nói: “Sùng Quang, Lâm Lang đem công ty cổ phần cho dì, kia cũng là chuyện hợp tình hợp lý mà.”

Bạch Sùng Quang nheo mắt: “Vừa rồi không phải mới tìm bác sỹ chứng minh chị dâu si ngốc, dựa theo quy củ Bạch gia, cổ phần công ty tạm thời do Bạch Khôn Nguyên chi phối sao? Lâm Lang viết như thế không phải là cho chính Bạch Khôn Nguyên sao?”

Bạch Khôn Phương không nhịn được nữa, cũng đứng lên: “Bạch Sùng Quang, anh đừng nói nữa, để lại chút thể diện ình đi!”

Sắc mặt Bạch Khôn Nguyên xanh mét, mím chặt môi. Đồng Bội Hoa cười nói: “Sùng Quang, cái gì Lâm Lang Khôn Nguyên, đều không phải là Bạch gia sao? Đây là người một nhà...”

“Đúng vậy!” Bạch Sùng Quang ngắt lời cô ta: “Cô cũng mau chóng trở thành người nhà họ Bạch đi, sẽ có thể nhắc tới người một nhà với tôi.”

Linh Tố chậm rãi ngẩng đầu lên.

Dù cho Đồng Bội Hoa nhẫn nhịn giỏi, rốt cục vẫn cảm thấy bị đắc tội: “Bạch Sùng Quang, được làm vua thua làm giặc, anh có chút phong độ được không?”

Bạch Sùng Quang lấy lại danh dự về: “Các ngươi là đôi cầu nam nữ, sao các ngươi có thể khiến Lâm Lang trên trời có linh thiêng thất vọng!”

“Bạch Sùng Quang!” Bạch Khôn Nguyên hét lớn một tiếng.

“Chú đúng mực một chút cho cháu. Trước mặt nhiều trưởng bối như vậy, chú có nỗi khổ gì thì cứ nói ra, đừng để đến lúc đó khiến cháu rơi vào tội danh hãm hại chú mình. Bạch Khôn Nguyên tôi làm việc luôn luôn đàng hoàng!”

Có trưởng bối mở miệng: “A Quang, tội gì phải vậy. Bạch gia cũng không bạc đãi cháu. Điều này sao biến thành giống như đuổi tận giết tuyệt vậy?”

Về mặt Bạch Sùng Quang bị phần, cắn răng không đáp.

Đồng Bội Hoa nói: “Di chúc do Thẩm tiểu thư là người ngoài cuộc lấy ra, chứng thật tính chân thật và pháp lý. Còn có lỗi hổng nào nữa?”

Ánh mắt Bạch Sùng Quang rớt cục rớt xuống trên người Linh Tố: “Thẩm Linh Tố?”

Ba chữ này hắt gọi nghiêng rằng nghiêng lợi, làm cho Linh Tố cảm thấy rét lạnh.

“Làm sao cô ta lại là người ngoài chứ? Cô rõ ràng là một thiếu nữ bị Bạch Khôn Nguyên mê hoặc mà! Cái gì thông linh, cái gì dị năng? Không phải tất cả đều là một tuồng kịch do Bạch Khôn Nguyên tự biên tự diễn sao! Lai lịch không rõ, yêu ngôn hoặc chúng...”

“Đủ rồi!” Bạch Khôn Nguyên vỗ mạnh cái bàn, khiến mọi người ngồi đầy phòng sợ tới mức không dám thở mạnh.

“Vũ Sinh.”

“Có mặt.” Người đàn ông đi cùng Linh Tố đáp.

“Cậu dẫn hắn đi ra ngoài.”

Bạch Sùng Quang giành trước cười lộ lên: “Đuổi người sao? Thật sự là quyết đoán. Tôi không cần người lôi đi, tôi có chân sẽ tự mình đi!”

Hắn chỉnh lại caravat, thẳng lưng ngẩng đầu mà bước đi ra ngoài, không thèm nhìn một ai.

Bạch Khôn Phương thở dài một tiếng, đứng dậy đuổi theo.

Trong phòng hội nghị không khí rất cục cựa dịu đi, tiếng nghị luận vang lên, Bạch Khôn Nguyên lại bắt đầu dằn dò.

Giọng nói này rơi vào trong tai của Linh Tố, tất cả đều thành từng tiếng ong ong, giống như có một đàn ong mật bay quanh lỗ tai cô vậy. Cô nhắm mắt lại, nhưng dù thế nào cũng không thể giảm bớt được cảm giác choáng váng kia. Mồ hôi trên lưng đã ướt đầm quần áo, mồ hôi từ thái dương cũng chảy xuống gáy.

Cô dùng hết khí lực toàn thân, chậm rãi buông ra tay đang nắm chặt thành quyền. Lòng bàn tay cảm thấy đau đớn.

Giọng nói thân thiết của Đồng Bội Hoa gọi khiến cô có lại một chút thần trí: “Linh Tố, em không thoải mái sao?”

Linh Tố mờ mịt ngẩng đầu, gương mặt phóng đại của Đồng Bội Hoa làm cho cô không tự chủ lui ra phía sau một chút.

“Làm sao vậy? Chảy nhiều mồ hôi như thế.” Tay Đồng Bội Hoa đã vươn ra sờ lên trán cô: “Ôi! Nóng quá, phát sốt rồi!”

Bạch Khôn Nguyên dừng nghị luận, đi tới. Linh Tố còn chưa kịp co rúm lại, đã bị hắt sờ trán.

“Đúng là hơi nóng, không phải là ngày hôm qua bị cảm lạnh chứ? Cô bé này, không thoải mái cũng không nói một tiếng. Mau gọi bác sỹ đi?”

“Không cần!” Linh Tố không biết làm sao có được sức lực, đẩy ra hai người đứng lên: “Tôi về nhà ngủ một giấc thì tốt rồi. Tôi đi đây.”

Cô tông cửa xông ra ngoài. Bạch Khôn Nguyên vội vàng dặn dò trợ thủ đi tiễn cô, người nọ đuổi theo ra cửa nhưng đã sớm không thấy bóng dáng của cô đâu.

9. Chương 9

Ôn tập mấy ngày nay, đối với Hứa Minh Chính mà nói, quả thực là sống một ngày bằng cả một năm.

Trong lúc đó từng không chịu nổi đi tìm Linh Tố, nhưng trong nhà tối lửa tắt đèn, gõ cửa cũng không có người đáp ứng, lại ỉ ử đi về.

Thật vất vả chờ đến ngày thi vào đại học, mỗi mắt chờ mong, rớt cục ở trong đám thí sinh tìm thấy bóng hình xinh đẹp kia.

Nhưng vừa đến gần lại có chút hoảng sợ. Linh Tổ tựa hồ gầy đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, môi không có chút máu, ánh mắt ảm đạm, giống như bị bệnh nặng một hồi.

“Linh Tổ, bạn bị bệnh sao?”

Linh Tổ cười cười: “Khắc khổ đọc sách, cuối cùng tiến lên.”

Hứa Minh Chính vẻ mặt lo lắng: “Cần gì phải vậy? Thực lực của bạn tự mình rõ ràng mà!”

Linh Tổ thản nhiên nói: “Không có gì? Chúng ta vào thôi.”

Tháng 7 trong trường thi, bên ngoài ve sầu râm ran, bên trong học sinh đổ đầy mồ hôi. Bút trên giấy sần sật rung động, đồng hồ báo thức tí tách, thanh thanh thúc giục người.

Hứa Minh Chính làm xong một nửa, lo lắng nhìn Linh Tổ. Nàng đang chuyên chú viết, so với vừa rồi có tinh thần hơn rất nhiều. Hắn cũng cảm thấy hơi yên tâm.

Tiếng chuông báo kết thúc đề thi một môn cuối cùng vang lên, Linh Tổ thu dọn bút máy, yên lặng đi ra trường thi. Các học sinh tụ cùng một chỗ đối đáp án, nàng ngoảnh mặt làm ngơ, lập tức rời khỏi đám người.

Hứa Minh Chính đuổi tới: “Linh Tổ, nhà của mình có xe, để mình đưa bạn trở về!”

Linh Tổ lắc lắc đầu: “Không cần, mình đến bệnh viện.”

“Vậy mình đưa bạn đến bệnh viện.”

“Không cần, không cần!” Linh Tổ vừa nói vừa bước nhanh hơn, qua đường cái ngoặt sang một góc đường.

Tiểu Hứa là người tốt, nàng đã nhận rất nhiều ân huệ của bạn ấy, không thể báo đáp mà.

Đến bệnh viện, em gái đang ngủ. Nàng ở bên giường ngồi một lát, mới lưu luyến không rời đứng dậy.

Trong văn phòng, bác sỹ nói với nàng: “Như cô bé bây giờ, nếu phẫu thuật vẫn là rất miễn cưỡng.”

“Làm sao có thể vẫn chuyển biến xấu như thế?”

“Ai, đã bị bệnh quá lâu.”

Linh Tổ bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi: “Bác sỹ, thỉnh giáo một chút. Nếu một người chưa từng có tiền sử bị bệnh tim, đột nhiên phát bệnh nằm viện, sau khi cứu giúp có thể xuống giường, rồi ngày hôm sau phát bệnh qua đời. Điều này có hợp lý không?”

Bác sỹ có chút không hiểu: “Cũng không phải không thể. Nhưng người kia hẳn là bệnh trạng vô cùng nghiêm trọng, nếu không vì sao trước đó một chút cũng không phát hiện ra chứ?”

Linh Tổ cũng thở dài giống như nói: “Đúng vậy, làm sao có thể không phát hiện ra đây.”

Ngày liền nguyện vọng vào trường. Linh Tổ cầm bút thật lâu vẫn bất động, khiến Hứa Minh Chính cũng do dự theo.

“Linh Tổ, sớm quyết định đi, bạn đi đâu thì mình đến đó.”

Linh Tổ cười vỗ vỗ hắn: “Nam nhi chỉ ở tứ phương, đi theo nữ nhân thì tính là cái gì? Mẹ bạn không phải một lòng vẫn muốn bạn đến trường Thanh Hoa sao, cậu của bạn làm việc ở đó mà.”

Hứa Minh Chính mặt có chút hồng: “Nếu mình chọn trường Thanh Hoa thì hơi mạo hiểm. Bạn đã nghĩ ra muốn đến học ở đâu chưa?”

Tay trái Linh Tổ nắm chặt bút phồng chùng đè lên tờ giấy, nhìn một quyển mục lục thật dày, nhắm lại đôi mắt đã tê mỏi.

Hứa Minh Chính thân thiết nói: “Bạn thấy không thoải mái sao? Nhiều ngày nay bạn giống như có tâm sự vậy.”

Linh Tổ chậm rãi mở mắt, hỏi: “Minh Chính, bạn nói mình có thông minh không?”

Hứa Minh Chính nở nụ cười: “Sao lại hỏi như vậy? Đương nhiên là bạn thông minh rồi, thành tích của bạn tốt như thế!”

“Biết đọc sách là chăm chỉ, không phải thông minh.”

“Linh Tố, bạn muốn nói cái gì a?”

Linh Tố buông tay bỏ lại tờ giấy, kéo tờ giấy qua: “Mù lâu như vậy, rốt cục đã hiểu được.”

Nàng điền xuống tên trường học.

Đi qua Phong Đan lộ của Bạch gia đã là quang cảnh mùa hạ, hoa cải đã sớm tàn úa, núi rừng một mảnh lục sắc, trong u tĩnh rõ ràng nghe thấy chim bói cá ở đầu cành kêu to.

Người sống trong hoàn cảnh tuyệt đẹp thế này, kỳ thật vẫn là người chịu ảnh hưởng của khói lửa nhân gian. Vì duy trì sự hưởng thụ này, ngược lại càng khôn khéo giảo hoạt, chỉ một phen một ly đều tính toán rành mạch.

Linh Tố chậm rãi đi dưới bóng cây, thường thường dừng lại ngắm phong cảnh. Dù trong ngọn núi mát mẻ, đi bộ đến cổng lớn Bạch gia, cũng đã đổ một tầng mồ hôi. Nàng lau đi mồ hôi, ấn vang chuông cửa.

Bên trong rất nhanh có người đáp lại: “Xin hỏi tìm ai?”

Linh Tố nói: “Tôi tìm Bạch Sùng Quang tiên sinh.”

Một lát sau, cửa mở: “Mời vào.”

Linh Tố đi vào đại trạch, không ngoài ý muốn nhìn thấy Bạch Khôn Nguyên đang từ thang lầu bước xuống.

Bạch Khôn Nguyên đối với nàng thân mật cười: “Thi vào đại học xong rồi sao? Làm bài thế nào?”

Linh Tố đạm mạc nói: “Tôi đến tìm Bạch Sùng Quang.”

“Sùng Quang đã chuyển ra ngoài rồi.” Bạch Khôn Nguyên muốn kéo Linh Tố ngồi xuống, Linh Tố vẫn không nhúc nhích, hần cũng chỉ đứng đó.”Ngày đó tranh chấp qua đi, chú ấy trở về thu thập này nọ liền chuyển đi rồi, chúng ta cũng không gặp. Em tìm chú ấy có chuyện gì?”

Linh Tố nói: “Tôi muốn xin lỗi anh ấy.”

Bạch Khôn Nguyên cười: “Vì sao lại xin lỗi?”

Linh Tố ngẩng đầu nhìn hần: “Tôi nhất thời vô ý, làm chuyện sai lầm, thương tổn lợi ích và tình cảm của anh ấy, đương nhiên tôi đến để xin lỗi.”

Khuôn mặt tươi cười của Bạch Khôn Nguyên rốt cục biến mất, hần hít sâu một hơi: “Linh Tố, chúng ta đi lên nói chuyện.”

Linh Tố thuận theo bước lên lầu, đi vào phòng của Lâm Lang.

Phòng bài trí vẫn giống như hồi trước, gia cụ không nhiễm một hạt bụi, hoàn toàn không giống bộ dáng chủ nhân đã qua đời ba năm.

Linh Tố cười nhạo: “Sao lại tới nơi này, này chẳng phải là khiến lương tâm của anh lại càng bất an sao?”

Thanh âm của Bạch Khôn Nguyên không có sự phập phồng: “Linh Tố, em đang nói cái gì vậy?”

Linh Tố nhìn thẳng hần, ánh mắt thâm thúy kia làm cho nàng hô hấp nhanh hơn.

“Bạch Khôn Nguyên, Lâm Lang ở trên trời đang nhìn chúng ta đó.”

Bạch Khôn Nguyên khẽ cau mày: “Linh Tố, em nói chuyện này để làm gì? Đúng là vô nghĩa mà.”

Linh Tố nói: “Lúc trước tôi bị bỏ mê được, một đêm trước ngày di chúc công bố ngủ say bất thường, ngay cả cửa sổ mở cũng không biết.”

Bạch Khôn Nguyên mím môi.

Linh Tố buồn bã cười: “Bạch Khôn Nguyên, tôi đã xem qua di chúc kia rồi. 5% cổ phần kia, Lâm Lang là quyết định cho anh cả anh, Bạch Sùng Quang.”

Ôn nhu chớp động trong mắt Bạch Khôn Nguyên dần dần rút đi, khôi phục lại vẻ lạnh lùng xa cách như lần đầu gặp mặt. Linh Tố nhìn, cảm thấy đau đớn, từng cơn đau đều rõ rệt nơi ngực trái.

“Em đều đã biết...” Bạch Khôn Nguyên nói.

Linh Tố biết thời điểm này nhiều lời vô ích, lại quả không được miệng, cảm xúc va chạm dồn nén trong ngực nhiều ngày thật vất vả muốn mạnh mẽ phát tiết ra.

“Tôi đều biết. Tôi biết anh không tin tôi có dị năng, Bạch Sùng Quang nói, lai lịch không rõ, yêu ngôn hoặc chúng. Tôi là người tâm thuật bất chính, chuyên môn lừa gạt. Tôi mê luyện anh, tôi trở thành người mù, cái gì cũng không nhìn thấy. Ngày đó tôi nghe thấy di chúc kia được đọc lên, cảm thấy giống như đã chết một lần, ánh mắt dần dần trở nên rõ ràng.”

Bạch Khôn Nguyên nghe được hai chữ “Mê luyện”, ánh mắt hơi hơi sẫm lại một chút.

Linh Tố tiếp tục nói: “Bạch Khôn Nguyên, ngày đó công bố di chúc, là Lâm Lang trước kia đã viết đúng không? Bởi vì cho dù không lập di chúc, di sản của nàng cũng vẫn như trước để mẹ nàng kế thừa, cho nên di chúc đó anh vẫn giữ trong tay không công bố dùng để phòng ngừa vạn nhất. Mà tôi tìm được phần còn lại, tất nhiên di chúc cũ sẽ trở thành phế thải. Cho nên anh mới nóng nảy, muốn tìm mọi cách để hủy nó. Nếu không thì cũng có thể treo đầu dê bán thịt chó. Tiếp cận tôi là vì lời nói khách sáo, phái người đi tìm kiếm trong thư viện cũng là anh đúng không?”

Linh Tố thanh âm dần dần vang dội, từng tiếng chất vấn như đao kiếm bắn về phía Bạch Khôn Nguyên.

Bạch Khôn Nguyên xoay người sang chỗ khác, ngồi xuống ghế.

“Linh Tố, hôm nay em đến nói với anh những lời này, là muốn nói cho anh biết cái gì?”

Thanh âm của hắn bình tĩnh, lời nói lại lạnh như băng. Sắc mặt của Linh Tố đã là một mảnh tái nhợt, bỗng nhiên tươi cười, mang vài phần thê thảm.

“Tôi thật khờ mà. Nếu tôi nhìn xa trông rộng, nếu tôi có chứng cứ, hiện tại tôi cũng không cần đứng đây mất mặt xấu hổ. Bạch Khôn Nguyên, trong lòng anh chắc hẳn cười tôi không dưới một trăm lần đúng không? Tôi cũng chỉ là một cô bé ngốc nghếch mà thôi.”

Bạch Khôn Nguyên đối với nàng ôn nhu cười, trong sáng như hoa: “Linh Tố, anh chưa từng coi thường em, cũng chưa từng có ý đùa cợt em. Anh nói rồi, đây đều là chuyện nội bộ của Bạch gia. Nếu em bị liên lụy kéo vào, em thực sự vô tội. Linh Tố, hiện tại đã quyết định xong hết rồi, em cũng không cần phải quan tâm. Nói gì thì nói Sùng Quang cũng không đáng thương như trong tưởng tượng của em đâu.”

Linh Tố chăm chú nhìn hắn, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Bạch Khôn Nguyên, anh thực sự đã khiến cho Lâm Lang thương tâm. Anh luôn miệng nói yêu nàng, nhưng nàng cũng chỉ để lại một tờ di thư.”

Nhất định là đã từng yêu, hắn yêu làm cho Lâm Lang bị trói buộc không thể đầu thai. Lâm Lang nhớ thương chuyện di chúc, vì thế bị nhốt ở trong thư viện.

Nhưng mà người đi trà lạnh, rốt cục tình yêu có một ngày cũng trở nên phai nhạt.

Cơ hội là cái gì? Linh Tố cũng không biết. Bạch Khôn Nguyên có lẽ bỗng nhiên hiểu được, cố nhân đã mất, cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Vì thế Lâm Lang giải thoát khỏi trói buộc, ra đi không từ già.

Bạch Khôn Nguyên đứng ngược sáng, trên mặt biểu tình mơ hồ, chỉ có hai mắt lóe sáng: “Linh Tố, em không biết. Những gì anh đạt được là thứ anh đáng có.”

“Thời điểm cha anh, Bạch lão tiên sinh đem 5% cổ phần cho Lâm Lang, nhắc nhở anh và Bạch Sùng Quang tranh đấu, nhưng cũng dùng như một thế lực bắt ép anh, duy trì cái nhà này không được phân tán.”

Bạch Khôn Nguyên tựa hồ là nở nụ cười: “Tâm sớm tan, duy trì một cái thùng rỗng thì có ích lợi gì? Trong mắt lão nhân gia cũng chỉ có một người con là Bạch Sùng Quang...” Nói xong ngậm chặt miệng lại.

Linh Tố giật giật thân mình, phát giác lưng đã đổ mồ hôi, lạnh lạnh ngáy ngáy dán vào da thịt thực không thoải mái.

Nàng chỉ cảm thấy người thanh niên trước mặt này thật cao ngạo cùng xa lạ, rõ ràng chỉ cách có vài bước, lại như ở ngoài ngàn dặm.

Nàng nỉ non nói: “Tôi thật là hồ đồ.”

Nàng xoay người mở cửa. Nàng cần phải đi.

Đồng Bội Hoa đã đứng ở ngoài cửa, gương mặt xinh đẹp bao phủ một tầng băng sương.

Như thế nào, chẳng lẽ muốn ra khỏi Bạch gia, còn phải giết quan trảm tướng?

Linh Tố không nhìn nàng, lướt qua nàng đi tới cầu thang.

Đồng Bội Hoa đột nhiên vươn một tay ra bắt lấy nàng, ngữ khí không tốt: “Thẩm tiểu thư, cô đến vợ vết tài sản, rồi nghĩ rằng cứ như vậy mà rời đi sao?”

Linh Tố sững sờ: “Vợ vết tài sản? Khi nào thì tôi vợ vết tài sản chứ?”

Đồng Bội Hoa tựa như thay đổi thành một người khác, lạnh như băng, đối địch, tràn ngập cừu hận.

Nàng lạnh lùng nói: “Lời nói vừa rồi, tôi ở ngoài cửa nghe được rành mạch. Không phải vợ vết tài sản thì là cái gì?”

Linh Tố chỉ cảm thấy máu vọt lên não: “Đồng tiểu thư, mời cô lên án phải có bằng chứng. Nếu như tôi có nửa câu vợ vết tài sản, trời giáng sấm sét a.”

Đồng Bội Hoa khí thế bức nhân: “Đầu năm nay có ai còn tin điều này nữa. Tóm lại, cô phải nói rõ ràng thì mới có thể đi.”

Cánh tay của Linh Tố bị nàng nắm sinh đau, nhịn không được giãy dụa: “Còn muốn nói rõ ràng thế nào chứ? Chuyện di chúc...”

“Cái gì di chúc?” Đồng Bội Hoa mạnh mẽ đánh gãy lời của nàng: “Cô giả mạo bạn bè của Lâm Lang đến quỳ tiền, lừa dối tiền tài, còn không biết thỏa mãn, hôm nay lại tới cửa vợ vết tài sản!”

Linh Tố ngây dại. Nàng cho tới bây giờ không nghĩ tới lòng người lại có thể hiểm ác đến vậy. Nàng mờ mịt nói: “Kia tiền... chi phiếu, tôi đã trả lại...”

“Trả? Sao tôi lại không biết?”

“Tôi đã sớm trả lại cho Bạch Sùng Quang.”

Đồng Bội Hoa cười lạnh: “Bạch Sùng Quang? Cô quả thực cùng một phe với hắn.”

Linh Tố vội nói: “Không! Không phải! Đồng tiểu thư, khi đó tôi không biết khúc mắc giữa các người. Xác thực tôi đã đem tiền trả lại cho hắn.”

Đồng Bội Hoa giữ chặt nàng không buông: “Tôi không nghe lời nói vô nghĩa của cô. Tôi đã báo cảnh sát, cô cứ gặp cảnh sát chậm rãi giải thích đi!”

Linh Tố vừa vội vừa tức, Đồng Bội Hoa lại rất mạnh mẽ, lôi kéo nàng đi xuống lầu. Linh Tố vô cùng bối rối, vội vàng giãy dụa, vươn tay đẩy.

Kéo đẩy trong lúc đó, chỉ nghe tiếng con gái “Ai nha” kêu lên, bàn tay trắng nõn của Linh Tố trống không, Đồng Bội Hoa cũng đã mềm nhũn ngã xuống cầu thang.

Linh Tố giống như bị điện giật. Nàng rõ ràng không có đẩy nàng ta mà.

Bảo mẫu hô to gọi nhỏ, một cảnh sát đi theo bảo mẫu qua cửa lớn vội vàng đi tới, nâng Đồng Bội Hoa dậy. Đồng Bội Hoa vô lực dựa vào hắn, sâu kín mở mắt. Cái trán của nàng chảy máu.

Linh Tố chỉ cảm thấy mình như vừa biến thành tảng đá.

Bảo mẫu đánh tới, sống chết bắt lấy nàng, kêu to: “Tôi nhìn thấy! Tôi nhìn thấy! Là cô ta đấy Đồng tiểu thư! Là cô ta!”

“Làm sao vậy?” Bạch Khôn Nguyên đi ra. Hắn chỉ cách vài bước ở trong phòng, vừa rồi lại giống như một kẻ điếc.

Linh Tố nhìn thấy hắn, phục hồi tinh thần, giãy giụa khỏi tay bảo mẫu, giải thích nói: “Khôn Nguyên, không phải tôi cố ý...”

Bạch Khôn Nguyên một phen đẩy nàng ra. Hắn đã nhìn thấy Đồng Bội Hoa bị ngã dưới đất, chạy vội xuống thang lầu.

Đồng Bội Hoa rất nhanh được bế lên xe, Bạch Khôn Nguyên khởi động xe chạy như bay.

Linh Tố vẫn ngốc đứng trong đại sảnh trống trải, hồn phách giống như không còn ở trên người, giống như ngã vào vết nứt vậy.

Cảnh sát tới gần đẩy nàng tỉnh lại: “Tiểu thư, phiền toái đi cùng tôi tường thuật lại một chút.”

Linh Tố mờ mịt ngẩng đầu nhìn hắn.

Cảnh sát nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như vậy thất hồn lạc phách, trong lòng cũng không khỏi có chút thương tiếc, có thể tưởng tượng đến màn vừa rồi, vẫn là nghiêm mặt, mang nàng lên xe cảnh sát.

Linh Tố chết lặng thuận theo, ánh mắt trống rỗng, không nói được một lời.

Cảnh sát từ gương chiếu hậu nhìn nàng, trong lòng cảm thán: càng là thiếu nữ xinh đẹp, lại càng biết lừa gạt người mà?

Đến cục cảnh sát, hoàn thành xong ghi chép. Cảnh sát nói: “Gọi người nhà đến đóng tiền ký quỹ, đón cô trở về đi.”

Linh Tố lại hỏi: “Đồng tiểu thư bị thương kia, hiện tại thế nào?”

Cảnh sát nói: “Chỉ xước da chảy máu thôi, đã không có việc gì.”

Linh Tố cúi đầu, không thêm nhắc lại.

Sau đó lại mơ mơ màng màng ngồi ở trên ghế dài ngủ gật. Trong mộng tràn đầy quỷ mị, giường nanh múa vuốt xông về phía nàng, muốn xé nàng thành từng mảnh nhỏ mà ăn tươi nuốt sống. Nàng nhìn thấy móng tay bén nhọn đâm vào trong da thịt, kéo theo một lỗ hồng thật dài, máu tươi chảy ròng ròng.

Nàng thống khổ quát to, một người đứng ở xa hờ hững nhìn cảnh này. Nàng hướng hắn đi qua, vươn tay. Người kia, Bạch Khôn Nguyên, lãnh đạm nhìn nàng, vẫn không nhúc nhích. Đột nhiên trong lúc đó, lòng của nàng kịch liệt đau đớn, trong nháy mắt cướp đi hô hấp của nàng.

Linh Tố kinh hãi tỉnh lại, đau ôm ngực cúi hạ thất lưng, mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống.

Cảnh sát quá sợ hãi, vội hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Linh Tố một phen bắt lấy hắn: “Em gái của tôi! Em gái của tôi đã xảy ra chuyện! Tôi muốn đến thăm nó!”

Cảnh sát nửa tin nửa ngờ, cũng không đồng ý thả người: “Tiểu thư, không có người đảm bảo cô vẫn không thể đi!”

Linh Tố hai mắt đỏ bừng, vẻ mặt ai oán khẩn cầu: “Em gái tôi thật sự đã xảy ra chuyện! Tôi cảm giác được! Tôi van cầu anh, cầu anh thả tôi đi để tôi đến thăm nó!”

Một bên nữ cảnh sát hung thần xen vào: “Cô bày khuôn mặt này ra cho ai xem? Nghĩ kỹ đi, trước khi phạm tội còn có chuyện quan trọng gì sao? Lại nháo loạn thì sẽ bắt vào trại giam!”

Linh Tố bị cảm nhận sâu sắc kia tra tấn nàng đến điên rồi, hai chân mềm nhũn quỳ xuống.

Cảnh sát giúp đem nàng kéo lên: “Tiểu thư, chúng tôi cũng là dựa theo quy củ làm việc.”

Linh Tố càng không ngừng nói: “Van cầu anh! Van cầu anh!”

Nữ cảnh sát không kiên nhẫn, kéo nàng vào bên trong.

Bỗng nhiên một tiếng kêu lên: “Dừng tay!”

Hai người đàn ông vội vàng tiến vào. Linh Tố nhìn thấy người tới, rốt cuộc nhịn không được, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống.

Bạch Sùng Quang cau mày, một tay nâng nàng dậy.

Linh Tố giống như bất được còng cổ cứu mạng: “Bạch Sùng Quang, em gái của tôi đã xảy ra chuyện, tôi muốn nhanh tới thăm nàng.”

Bạch Sùng Quang đối với một người đàn ông khác gật đầu: “Trương luật sư, phiền toái anh.” Dứt lời, giúp đỡ Linh Tố đi ra ngoài.

Một đường chạy như bay đến bệnh viện, vượt cả ba đèn đỏ. Xe dừng lại, Linh Tố liền đẩy cửa nhảy xuống xe, nửa giây cũng không ngừng lại chạy ngay vào bên trong. Bạch Sùng Quang lắc lắc đầu, vội vàng đi theo.

Linh Tố không đến phòng bệnh cũ, mà là thẳng tắp chạy đến ngoài cửa một gian phòng giải phẫu. Y tá nhận ra nàng, kêu to: “Tiểu Thẩm, cô đã tới! Linh Tịnh đột nhiên phát bệnh...”

Linh Tố dừng chân, gắt gao nhìn chằm chằm cửa phòng đại phẫu.

Bạch Sùng Quang thở hồng hộc chạy tới, vừa nhìn qua, thấy sắc mặt Linh Tố xanh trắng, ánh mắt mê lương, cả người thập phần quỷ dị. Hắn lo lắng nói: “Linh Tố, làm sao vậy?”

Linh Tố ngoảnh mặt làm ngơ, trong ánh mắt tựa hồ có hào quang dần dần tắt lịm, thân thể buộc chặt căng cứng cũng chậm rãi Thẩm tĩnh lại.

Bạch Sùng Quang nghĩ đến nàng cảm ứng được em gái không có việc gì, lúc này mới thả lỏng, vì vậy cũng bình tĩnh theo.

Lúc này cửa phòng giải phẫu mở ra, bác sỹ bước ra ngoài.

Linh Tố vẫn không nhúc nhích, Bạch Sùng Quang liền đi tới. Còn chưa mở miệng, chỉ thấy bác sỹ vô lực lắc đầu.

Bạch Sùng Quang cứng đờ ngay tại đường trường.

Bác sỹ rất là tiếc nuối: “Đứa nhỏ này thể chất quá kém, không có kháng thể. Tiểu Thẩm, cô... Ai, linh Tịnh trong lúc mê man mà ra đi, cũng không phải chịu thống khổ...” Nói xong, chính mình cũng không nói được nữa, thở dài một tiếng rồi rời đi.

Bạch Sùng Quang lúc này mới hồi phục tinh thần. Hắn biết em gái của Linh Tố đã qua đời.

Đã chết.

Linh Tố giống như bị niệm chú định thân, vẫn đứng ở nơi đó bất động. Y tá phụ giúp xe đi ra, ở bên người nàng dừng lại, nàng nhìn cũng không nhìn. Bạch Sùng Quang đành phải đi qua, xoắn lên khăn trắng.

Cô bé thanh tú tái nhợt, dưới đôi mắt nhắm chặt có một quầng màu xám, thần thái an tường. Bạch Sùng Quang chưa thấy qua Thẩm Linh Tịnh, thấy nàng và Linh Tố cũng không giống nhau lắm, nhưng cũng rất xinh đẹp, có điều đã hương tiêu ngọc vẫn, thậm chí thấy đáng tiếc. Thở dài một tiếng, rồi nhẹ nhàng phủ lại khăn.

Linh Tố như trước đứng ở một bên, ánh mắt hướng tới một chỗ, nước mắt tinh tế chảy ra.

Bạch Sùng Quang cảm thấy quỷ dị nói không nên lời, cũng không dám quấy rầy nàng. Hắn thấy Linh Tố nhợt nhạt cười, bàn tay gơ ra giữa không trung, tựa hồ như nắm được cái gì đó, lại tựa hồ là buông ra cái gì đó, cũng theo đó cảm thấy bên trong dường như có linh hồn của em gái nàng.

Đang cùng với em gái nói lời từ biệt chẳng?

Tay Linh Tố rũ xuống, thu hồi tầm mắt.

Nàng quay đầu nhìn về phía Bạch Sùng Quang, nói: “Em gái của tôi đi rồi.”

Bạch Sùng Quang thấy nàng yếu ớt ưu thương, thương tiếc qua đi, muốn an ủi một chút, nhưng đột nhiên thấy Linh Tổ ôm ngực, ngồi xổm xuống nôn mửa. Bạch Sùng Quang hoảng sợ, vội qua đỡ nàng. Mùi nôn mửa niêm ngấy, vừa nhìn, trong bãi nôn có vết máu.

Linh Tổ thân mình mềm nhũn, ngã vào trong lòng của Bạch Sùng Quang.

Khi Linh Tổ tỉnh lại, ánh nắng chiều rọi khắp bầu trời.

Nàng từ từ nhắm hai mắt, ở trong lòng suy nghĩ, Linh Tĩnh đi rồi, bản thân hiện tại chân chính trở thành người cô đơn. Lại nghĩ tới, nó bị bệnh lâu như vậy, điều này cũng không khác gì một cách giải thoát. Linh Tĩnh là một đứa nhỏ thuần khiết tốt đẹp, vốn không nên bị bó buộc vất vả trong chốn trần thế này.

Nhưng mà, ngay cả nó cũng đi rồi a...

Bỗng nhiên cảm giác có người mềm nhẹ lau nước mắt cho nàng. Linh Tổ giật mình, mở mắt ra. Mặt Bạch Sùng Quang cách mặt nàng bất quá chỉ có 30 cm.

Linh Tổ lúc này mới nhìn kỹ. Hắn chỉ trong nửa tháng cũng đã tiêu tụy không ít, lại vì nàng vất vả cả một ngày, trên cằm xanh rì.

Bạch Sùng Quang. Nàng không nghĩ tới cuối cùng giúp đỡ nàng lại là Bạch Sùng Quang.

Linh Tổ khẽ thở dài một hơi: “Cám ơn anh.”

Bạch Sùng Quang sầm mặt, sau một lúc lâu, mới nói: “Em thật sự là một cô bé ngốc nghếch.”

Linh Tổ nở nụ cười, nàng sắc mặt tái nhợt, cười như vậy, thập phần yếu ớt làm cho người ta đau lòng.

“Nếu không có anh, tôi cũng không thể thấy em gái một lần cuối cùng. Ôn này cả đời tôi đều nhớ kỹ.”

Bạch Sùng Quang có chút không được tự nhiên: “Nói với tôi chuyện này để làm gì? Nay em như vậy, tôi cũng có trách nhiệm.”

“Làm sao có thể? Đây đều là vì tôi còn trẻ nên không biết, kinh nghiệm nhìn người không đủ.” Đặc biệt là Đồng Bội Hoa, thật đúng là cao nhân giấu mặt, ra tay trí mạng.

Bạch Sùng Quang cả giận: “Đi tìm hắn làm cái gì? Chuyện em nên làm nhất chính là nửa đời sau đều không cần gặp lại hai người kia.”

Linh Tổ mỉm cười thở dài: “Tôi nhất thời xúc động, làm chuyện hồ đồ. Về sau sẽ không thế nữa.”

Bạch Sùng Quang cầm tay nàng: “Việc này đã qua thì cứ để nó qua là được rồi, đừng để nó ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của em.”

“Vậy còn anh?”

“Tôi? Tôi đã lớn thế này, sẽ không vì loại sự tình này mà uống thuốc thất cổ tự tử đâu.” Bạch Sùng Quang cười cười: “Nói thật ra, tôi cũng không phải vì gia nghiệp Bạch gia, mà là không đành lòng nhìn thấy một phần khổ tâm của anh cả và Lâm Lang rơi xuống sông xuống biển. Kỳ thật Lâm Lang lúc trước cũng rất rõ. Tôi tự do tán mạn, cuối cùng không có ai thích hợp hơn Khôn Nguyên để gánh vác Bạch gia.”

“Khúc mắc giữa anh và Bạch Khôn Nguyên cũng không biết khi nào thì mới có thể giải khai.”

“Khúc mắc còn tùy theo tâm lý, không vội trong nhất thời. Điều tôi quan tâm là, Lâm Lang hiện tại thế nào rồi?”

“Tôi đã không còn thấy bóng dáng của nàng, đại khái là đầu thai rồi. Anh cũng nên nghĩ thoáng ra một chút.”

“Em cũng đừng khiến chúng tôi lo lắng nữa, Linh Tổ. Bạch Khôn Nguyên người này, không phải là đối tượng tốt, hắn thật sự không thích hợp với em. Em nên tránh xa.”

Linh Tố cảm kích: “Bạch đại ca, cảm ơn anh.”

“Em còn chịu gọi tôi một tiếng Bạch đại ca, tôi đã thực cảm động.”

Đều là một tuồng kịch hỗn loạn, diễn xướng đến cuối cùng mới biết là vai hề, vui cười tức giận mắng mỏ, chỉ đến thế mà thôi.

Thấm mặc một lát, Linh Tố nói: “Anh cũng sắp rời khỏi đây rồi đúng không? Chín giờ lên máy bay.”

Bạch Sùng Quang sững sốt, giây lát hiểu được. Linh Tố hiện đã khôi phục dị năng.

Hắn thật cẩn thận nắm bàn tay mềm mại lạnh lẽo của nàng, thập phần không muốn buông ra, vừa hoài niệm Thẩm Linh Tố trong sáng khoáng hoạt trước kia, vừa vui mừng nàng đã khôi phục như bình thường, chính là đau xót từng quên mất một lần nữa lại kéo tới.

Linh Tố cảm thụ được tâm tình của hắn, cũng gắt gao cầm tay hắn nói: “Anh phải bảo trọng.”

Bạch Sùng Quang cuối cùng đi rồi. Linh Tố nhìn chiếc xe biến mất ở trong dòng xe cộ, đáy lòng nảy lên nỗi buồn lỵ biệt. Hôm nay từ biệt, thanh sơn bạch thủy, không biết ngày nào sẽ gặp lại.

Ngày Linh Tịnh hoả táng, vốn là thời tiết sáng sủa, trên đường đột nhiên rơi xuống một trận mưa to. Đợi cho Linh Tố an trí tro cốt xong, từ linh đường đi ra, mưa vẫn chưa ngừng, chân trời lộ ra cầu vồng, treo ở san sát phía trên đầu.

Linh Tố nhìn lên, lại có chút ngây ngốc.

Hứa Minh Chính ngay tại bên người nàng, mặc dù không thể hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng, nhưng cũng không tiện quấy rầy, liền cùng nàng đứng đó.

Thật lâu sau, Linh Tố xoay người lại, nói với hắn: “Bạn cũng sắp đi rồi đúng không?”

Hứa Minh Chính ập ứng.

Linh Tố cười vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Minh Chính, đừng như vậy. Xuất ngoại đào tạo chuyên sâu là chuyện tốt.”

Hứa Minh Chính than thở.

Linh Tố nói: “Nay giao thông phát đạt, thiên nhai chỉ trong gang tấc, tương lai cơ hội gặp mặt cũng nhiều. Mình sống nhiều năm như vậy, có thể coi là bạn bè, kỳ thật cũng chỉ có một mình bạn. Thời khắc gian nan, đều là bạn đi cùng mình. Phần tình ý này của bạn, làm sao mình có thể quên được đây?”

Hứa Minh Chính vô cùng bất đắc dĩ, nói: “Bạn thủy chung vẫn không thích mình.”

“Mình đương nhiên thích bạn.” Linh Tố cười: “Tuy là dựa theo phương thức của mình, nhưng tâm tình thích bạn không phải là giả. Minh Chính, này không đủ sao?”

Đủ rồi.

Thiếu nữ này thanh tư di hoa, dao lâm quỳnh thụ (rừng ngọc dao, cây ngọc quỳnh, ý chỉ có phong cách), là mong muốn vĩnh viễn không thể đạt thành của hắn.

Linh Tố lại xoay người sang chỗ khác nhìn cầu vồng phía chân trời.

10. Chương 10

Linh Tố học ngành kiến trúc ở một đại học trong thành thị.

Đó là một khu nhà trăm năm cổ kính, tòa nhà dạy học tường gạch ngói đỏ, đường rải nhựa rộng lớn, rừng trúc xanh rì. Mọi thứ đều giản dị mà xinh đẹp như thế, trong sự yên tĩnh mang theo mùi sách nồng đậm.

Linh Tố thực yêu thích vẻ tường hòa tịch mịch này, cô như được trở về với khoảng thời gian trước khi gặp người nhà họ Bạch kia.

Mọi bi thương tựa hồ đều bị ngăn cách bên ngoài tường vây của trường học.

Linh Tố không hề giống như thời kỳ trung học một mình đi về, ngẫu nhiên sẽ cùng bạn học tham gia tự học, đi dạo phố, quan hệ có vẻ hòa hợp. Nhưng cũng không có ai đối với cô đặc biệt tốt, trên người cô luôn có khiến người ta cảm thấy không dễ gần gũi.

Bạn học tò mò: “Cả ngày bạn luôn có chút dăm chiêu, rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy?”

Linh Tố nghĩ nghĩ nói: “Mình đang viết tiểu thuyết.”

Bạn học hiểu ra.

Linh Tố so với lúc xưa có thêm một chút dí dỏm.

Cuối kỳ cuộc thi chấm dứt, bạn học đều rời khỏi trường học, chỉ chờ học kỳ sau lại đến xem thành tích. Linh Tố ở lại, đó là bởi vì cô thật sự không có nhà để về.

Căn phòng mẹ để lại đã bị bán đi, cố gắng giữ lại cũng không được, tiểu khu đó dùng để xây dựng hoa viên. Chỉ có một mình cô ở trong ký túc xá oi bức, ban đêm ở trường học vào dịp nghỉ hè vô cùng im lặng, còn trùng trùng bụi cỏ dưới cửa sổ kêu to đến nửa đêm, làm bạn với cô đi vào giấc ngủ.

Từ một thành phố này đến một thành phố khác, nơi nào cũng không phải là nhà.

Thật sự nhàm chán, cô liền tìm việc để dạy thêm. Một cô bé học trung học cơ sở, tóc chuyên môn cắt tỉa như cỏ dại, một bên lỗ tai bấm ba lỗ, nhìn đã cảm thấy đau.

Tiểu nha đầu kia khẩu khí còn rất lớn: “Thẩm lão sư, cô nên đổi kiểu tóc đi, lại thay một bộ quần áo màu sắc sặc sỡ một chút.”

Linh Tố ngoảnh mặt làm ngơ, nói: “40 phút, em làm cho xong bài kiểm tra này đi.”

Cô bé mân mê miệng: “Gì chứ sao lại nghiêm túc như vậy. Mẹ em nói, đến lúc đó sẽ bỏ tiền để em lên trung học phổ thông mà.”

Linh Tố nhìn cô bé: “Tiền của cha mẹ có thể cung phụng để em tiêu xài cả đời sao?”

Cô bé có vài phần đắc ý: “Chẳng lẽ cô còn không biết ba em là ai?”

Là ai? Còn có thể là đại gia như Lý Gia Thành (tỷ phú Trung Quốc) sao?

Nhưng mà người lớn lại cưng chiều đứa nhỏ như vậy, Linh Tố có tư cách quan tâm sao?

Đầu năm nay, thầy dạy thêm chính là biến thành thư đồng.

Nhưng cô vẫn không muốn quay trở lại cuộc sống cũ. Vẫn có khúc mắc.

Kỳ thật cũng không phải không có người quen tìm đến cô. Cũng không biết vì sao họ tìm tới được, ở trường học gọi cô lại, tất cung tất kính, cầm lên một phong bì.

Vài lần đầu Linh Tố kiên nhẫn khéo léo từ chối, đến sau đó, chỉ nói rằng tìm lầm người.

Về sau cũng không có người tìm tới nữa. Chắc là đã biết cô đang bế quan.

Đương nhiên Linh Tố biết con người luôn có thân thích họ hàng, nhưng cô chưa từng giao thiệp qua. Thời điểm mẹ còn sống đối với việc này giữ kín như bưng. Linh Tố mọi việc quán thân, cũng cơ hồ đã quên mất. Cho tới bây giờ, nhàn rồi nhàm chán, tò mò kia mới lại xuất hiện.

Con người ở trên đời, luôn muốn tìm một phần lòng trung thành.

Từ trong miệng của mẹ, mơ hồ biết Thẩm gia ở trong chốn tu hành vẫn rất có danh tiếng. Mẹ nhắc tới nhóm tổ tiên, luôn không tránh khỏi có chút cao ngạo, cứ như quý tộc nghèo túng hồi tưởng lại sự phồn hoa ngày xưa.

Thẩm gia từ khi nào thì một mình cô đơn ở giữa nhân gian? Điều phức tạp này vẫn luôn khiến Linh Tố mê hoặc không rõ.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, trường học lan truyền câu chuyện về quỷ hồn.

Bạn cùng phòng Lý Lộ miêu tả sinh động như thật, giống như tận mắt nhìn thấy.

“Khu Tam Giáo, chính là khu Tam Giáo. Ở đó toàn chuyện ma quái, hàng năm đều có người chết, dường như bị nguyên rủa. Theo truyền thuyết nơi đó trước kia phía dưới là bãi tha ma, người chết trước thời kỳ giải phóng đều được chôn bừa tại đó. Mấy ngày hôm trước có nữ sinh một mình lên tự học, ngày hôm sau liền bị phát hiện treo cổ ở phòng học 427 tầng 4.”

“Nhưng tầng 4 chỉ có đến 426 thôi mà!”

“Cho nên mới nói là chuyện ma quái a!”

Linh Tố thật sự nhin không được, xì bật cười.

Mọi người đều quay đầu lại: “Linh Tố, cười cái gì?”

Linh Tố vội vàng khắc chế, nói: “Mình chỉ là cảm thấy, người tự sát rất dễ bị choáng váng.”

“Bạn biết nữ sinh kia là tự sát.”

“Làm sao có thể có chuyện ma quái được, không phải tự sát thì là gì.”

“Bạn không biết rồi, trên thế giới này có rất nhiều lực lượng mà chúng ta không biết.”

Sao lại không biết? Tôi mới là người rõ ràng nhất đây.

Linh Tố khép lại sách tiếng Anh, ách xì 1 cái.

Cô có chút mệt, bởi vì một đêm trước ngủ không ngon. Trong không gian linh lực dao động, cô đều có cảm giác, ngày hôm qua khi nửa đêm đột nhiên bừng tỉnh, chỉ biết phụ cận đã xảy ra bất hạnh.

Sau đó không có cách nào khác tiếp tục ngủ, lại không thể đi xem đến tận cùng, trần trọc đến tận sáng.

Tam Giáo là khu phòng học 4 tầng đã được kiến tạo năm mươi năm, sàn bằng gỗ, hoàn cảnh hẻo lánh, bốn phía cây cối rậm rạp, đông ẩm hạ lạnh, cô ngày thường thật sự thích đến đó tự học.

Mà Tam Giáo xác thực cũng được xem như là một quỷ ốc. Nơi đó địa mạch cực âm, thời điểm cải tạo giáo xá lại sửa lại cửa, khiến một vài quỷ hồn bị hấp dẫn đi qua cả buổi tìm không thấy đường ra, giống như rơi vào mê cung vậy. Linh Tố đi đến đó tự học, có khi nhân tiện cũng làm chút việc thiện, hảo tâm chỉ đạo cho quỷ hồn đi ra ngoài.

Sinh viên nữ tự sát kia, kỳ thật đã treo cổ ở gian để dụng cụ lau rửa vách phòng 426. Gian phòng đó có một cửa sổ nhìn ra đường, người đi qua ngẩng đầu nhìn thấy, kinh hô là chuyện ma quái. Bảo vệ đi lên vừa thấy, sinh viên nữ đó đã tắt thở lâu ngày.

Có người nói qua, trên đời này có rất nhiều thứ, cho dù ngươi cố gắng theo đuổi cũng không chiếm được, mà có những thứ, ngươi không muốn nó cũng tự mình đến, thì đó chính là tử vong.

Chuyện này trôi qua hơn nửa tháng, liền truyền ra chuyện ma quái ở Tam Giáo. Nói là người đi ngang qua luôn nhìn thấy bên cửa sổ có một bóng người, lại có sinh viên đêm khuya tự học nói sau khi đồng hồ điểm 12 tiếng thì có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên. Thậm chí còn có sinh viên lạc đường trong đó, vòng vo nửa giờ, mới tìm được đường ra.

Càng lan truyền càng huyền hoặc.

Nữ quỷ không đầu thai, tất nhiên là đang tìm kẻ phụ lòng.

Khung cửa sổ kia đối diện với con đường chính đến căn tin, tan học sinh viên đều đi qua đó, khiến các nam sinh mỗi ngày bước qua bất luận có gì hay không đều chột dạ, sồn hết da gà, giống như có ai đó ở sau lưng nhìn chằm chằm vậy. Vì thế tuy rằng cuối kỳ phòng tự học thiếu thốn, nhưng rất ít người đến Tam Giáo tự học.

Cũng may không được bao lâu mới biết là bịa đặt, lời đồn đãi cũng theo đó mà biến mất.

Nghỉ hè, một buổi tối oi bức sau cơn mưa.

Tiếng chuông tự học kết thúc đã vang lên thật lâu, khu dạy học, khu ký túc xá và mảnh sân thể dục yên tĩnh không tiếng động. Dưới ngọn đèn đường trắng bạch có những đám thiêu thân không biết mệt mỏi phi vào.

Ven đường dưới một gốc cây nhỏ, luôn luôn có một hai đôi tình nhân đang tâm sự. Trong phòng học ngọn đèn theo thứ tự tắt đi, cuối cùng hết thấy đều trở về sự bình lặng.

Tam Giáo cũng giống như các tầng lầu khác, ngủ say trong bóng tối.

Bỗng có một tia sáng từ cửa sổ hiện lên.

Bảo vệ Giáp xoa xoa ánh mắt: “Đường như có người trong Tam Giáo?”

Bảo vệ Ất cười nói: “Trước sau cửa đều được khóa lại, làm sao có người đi vào được? Cho dù là trộm, thì trong đó ngoài bàn ghế gỗ cũng không có gì để mà trộm đâu.”

Khi nói chuyện lại có một tia sáng lóe ra một chút.

Bảo vệ Giáp thực nghi hoặc: “Là cái gì vậy!”

“Hay thật sự có chuyện ma quái?” Bảo vệ Ất dùng đèn pin chiếu chiếu vào phòng học kia.

Lướt qua vài lần, hết thấy bình thường, cũng không có tia sáng gì lóe lên nữa. Hai người nhìn thoáng qua, tiếp tục đi xuống tuần tra.

Ở cầu thang tầng hai của Tam Giáo, Phùng Hiểu Nhiễm hỏn hển đưa cho nam sinh bên cạnh một bao hạt dẻ.

“Rau chân vịt chết tiệt, nên sớm nghe theo lời mình nói, không thể dùng đèn pin, không thể dùng đèn pin mà! Bạn không hiểu tiếng Trung sao?”

Nam sinh mập mạp gọi là rau chân vịt kia mang vẻ mặt như con dâu nhỏ bị bắt nạt: “Chủ gia, nơi này tối như vậy, không dùng đèn pin sao chúng ta nhìn thấy gì được!”

Phùng Hiểu Nhiễm dè dặt giọng nói: “Chúng ta là tới gặp quỷ hồn, không phải tới tìm bảo vật!”

“Ai nói gặp quỷ hồn thì không thể dùng đèn pin?”

Phùng Hiểu Nhiễm đang muốn phát hỏa, bỗng nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu có một tiếng răng rắc vang lên, tựa hồ có người đi lại trên lầu.

Cô vội vàng ra hiệu cho rau chân vịt im lặng.

Mặt trên là lầu 4, là chỗ lần trước xảy ra vụ tự tử. Tiếng bước chân kia rất nhỏ chậm rãi từ phía tây đi đến phía đông, lại chậm rãi đi thông thả trở về, đứng đứng trên đầu hai người Phùng Hiểu Nhiễm.

Phùng Hiểu Nhiễm rùng mình một cái, hóa ra là bàn tay ẩm ướt lạnh lẽo của rau chân vịt bắt lấy cô.

Rau chân vịt run rẩy hỏi: “Chủ gia, có phải nó đã phát giác ra chúng ta hay không?”

Phùng Hiểu Nhiễm miệt thị hân: “Đường đường là nam nhi cao 5 thước, nghe được chút thanh âm đã bị dọa đến mức này!”

Rau chân vịt thực ủy khuất: “Đều nói là nữ quỷ, nhỡ dâu hận tất cả đàn ông con trai trong thiên hạ, vừa thấy liền giết người luôn, vậy phải làm sao bây giờ?”

Phùng Hiểu Nhiễm cười, nhìn nhìn rau chân vịt sở sở động lòng người nói: “Bạn yên tâm, nếu cô ấy muốn giết bạn, mình sẽ vận dụng thông linh đại pháp, trao đổi với cô ấy, nói bạn là GAY.”

Rau chân vịt tròng mắt, hít sâu một hơi. Đột nhiên một cơn cuồng phong thổi đến, hất hai người ngã xuống đất. Trong lúc nhất thời cửa sổ thủy tinh bị đập vỡ, cái bàn ngã xuống đất gây ra tiếng động, chung quanh vang lên náo động. Cuồng phong giống như quay về trong hành lang, thanh âm gào khóc thảm thiết, bén nhọn chói tai.

Phùng Hiểu Nhiễm ôm lỗ tai quỳ rạp trên mặt đất, hồn phách đã sợ tới mức bay đi 7 phần, chỉ cảm thấy sức gió này lớn đến nỗi cơ hồ thổi bay người hất tung lên tận trời vậy.

Đất rung núi chuyển, lại cảm giác được trong gió tựa hồ có cái gì lướt qua, dính ngáy lạnh lẽo, làm cho người ta toàn thân phát lạnh, mấy lần muốn nôn mửa.

Phùng Hiểu Nhiễm chịu không nổi, lên tiếng hét ầm lên.

Không nghĩ rằng tiếng quát to quăng tám của cô vừa vang lên, gió thong thả chậm dần rồi ngừng lại. Tuy rằng còn thực âm lãnh, nhưng đã không còn cảm giác dính ngáy như trước nữa.

Phùng Hiểu Nhiễm run run xoay người sang chỗ khác: “Ba... Ba... Thái Tiểu Ba, đó... Đó vừa rồi là nói giỡn. Bạn làm sao có thể...”

Đã thấy Thái Tiểu Ba mặt trắng bệch té trên mặt đất, sớm đã ngất đi.

Phùng Hiểu Nhiễm cảm thấy lớn chuyện, vội vàng đẩy hẳn: “Rau chân vịt! Rau chân vịt! Bạn không chết đấy chứ!”

Thái Tiểu Ba vẫn hôn mê, một chút phản ứng đều không có. Phùng Hiểu Nhiễm dò xét hơi thở của hắn, cảm giác lâu dài hữu lực, không giống như là người sắp chết, cũng yên lòng.

Đột nhiên đỉnh đầu lại có một tiếng rầm rắc vang lên. Lòng tơ Phùng Hiểu Nhiễm dựng đứng, kinh hồn táng đờm.

Trong sự yên tĩnh đến tột cùng, cô kinh ngạc trừng mắt to.

Cô không nhìn lầm, một con hạc giấy lóe ra ánh sáng màu vàng nhạt nhu hòa bay qua bên cạnh, tựa như ảo mộng. Hạc giấy chụp cánh, vội vàng bay đi, sau đó toàn bộ tản ra thành một quả cầu sáng, dần dần trôi đi ở trong không khí.

Phùng Hiểu Nhiễm lắc lắc đầu, bỏ lại Thái Tiểu Ba, cố lấy dũng khí đi lên lầu.

Lầu 4 một mảnh bừa bãi, ánh trăng thâm đậm xuyên qua cửa sổ bị gió thổi bật mở ra mà chiếu xạ tiến vào. Cuối hành lang một mảnh hôn ám, mơ hồ có thể thấy được bóng người.

Phùng Hiểu Nhiễm túm nhanh đèn pin trong tay, run run chiếu qua.

Chùm tia sáng trước tiên chiếu đến một đôi chân đi giày xăng đan, đi lên một chút, là bộ váy liền thân kẻ ca rô, lại hướng lên trên...

Nữ quý bỗng nhiên xoay người, một đôi con ngươi sáng ngời xinh đẹp, tươi cười quyến rũ.

Mỹ nữ. Phùng Hiểu Nhiễm nghĩ như vậy. Trên tay run lên, đèn pin rơi xuống mặt đất. Trong bóng đêm, hai mắt của nữ quý vẫn còn mang theo ánh sáng, âm khí dày đặc đập vào mặt.

Phùng Hiểu Nhiễm hít sâu một hơi, ngăn yết hầu hô to: “Quý a...”

Một bàn tay dùng sức bưng kín miệng của cô: “Bạn muốn gọi bảo vệ tới sao?”

Phùng Hiểu Nhiễm hai mắt trợn ngược, hôn mê bất tỉnh.

Vừa tỉnh lại, tựa hồ chỉ qua một giây, bởi vì nữ quý xinh đẹp kia vẫn đang ngồi ở bên cạnh mình.

Phùng Hiểu Nhiễm theo phản xạ định kêu lên, nữ quý kia không kiên nhẫn ngăn cản cô: “Bạn học, bộ dạng của mình giống quý đến vậy sao?”

Phùng Hiểu Nhiễm ngậm miệng, nhìn kỹ. Đối phương xấp xỉ tuổi mình, ăn mặc mộc mạc, sắc mặt hồng nhuận.

Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Bạn học, người dọa người, hù chết người mà.”

“Mình cũng không dọa bạn, đều là bạn tự mình dọa mình.” Nữ sinh kia cười cười.

Phùng Hiểu Nhiễm hỏi: “Bạn cũng đến thám hiểm sao?”

Nữ sinh nhướn lông mày: “Bạn thì sao? Diệp Công thích rỗng (chỉ ra vẻ yêu thích bên ngoài, còn thực chất bên trong thì không)?”

Mặt Phùng Hiểu Nhiễm có chút hồng.

Nữ sinh nhìn sắc trời: “Đã khuya rồi, bạn nên trở về đi.”

Phùng Hiểu Nhiễm không cam lòng: “Tôi... Thời gian trước nữ sinh bị treo cổ là đồng hương của tôi...”

“Uhm.” nữ sinh nghĩ nghĩ: “Cũng tốt.”

Cũng tốt cái gì? Phùng Hiểu Nhiễm còn chưa kịp hỏi, chỉ thấy giữa hai hàng lông mày của cô sáng lên một chút. Một cảm giác nhẹ nhàng mới mẻ tiến vào trong não.

Một lát sau, Phùng Hiểu Nhiễm nghe được một tiếng kéo kệt có quy luật.

Nữ sinh thấp giọng nói: “Chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Phùng Hiểu Nhiễm còn chưa phản ứng lại, đã bị lôi kéo đi vào cuối phòng học.

Trong phòng học trống rỗng.

Phùng Hiểu Nhiễm kinh ngạc nhìn xung quanh, không có gì ở đây cả.

Nữ sinh bắt đầu thả lỏng, vỗ vào bả vai cô, chỉ chỉ lên phía trên.

Phùng Hiểu Nhiễm cứng ngắc cổ rồi dần dần nâng lên.

Trong tiếng kéo kệt, thân hình cô gái ở giữa không trung nhẹ nhàng lay động.

Chân Phùng Hiểu Nhiễm mềm nhũn, ngã ngồi xuống ghế, mồ hôi lạnh ướt đầm.

“Canh Lệ...”

Nữ sinh ngửa đầu nói: “Bạn học, ngửa cổ mãi mãi mỏi lắm, vẫn là xuống dưới nói chuyện đi.”

Canh Lệ chậm rãi hạ xuống dưới. Sắc mặt cô tái nhợt, trừ cái này ra, so với lúc còn sống cũng không có gì khác nhau.

Phùng Hiểu Nhiễm thoáng yên tâm, không hề sợ hãi, nói: “Canh Lệ, bạn nói đi, là ai làm, mình nhất định sẽ báo thù cho bạn.”

Canh Lệ lại nhìn nữ sinh bên cạnh.

Nữ sinh nói với Phùng Hiểu Nhiễm: “Cô ấy thất cổ bị thương đầu lưỡi, không nói được. Cô ấy bảo, mọi người đều hiểu lắm rồi, cô ấy là tự sát.”

Phùng Hiểu Nhiễm giật mình: “Cái gì?”

Nữ sinh nói: “Cô ấy nói, cô ấy tự sát, bởi vì biết được bản thân bị bệnh nan y, lại bị thất tình. Nhất thời ý nghĩ lẩn quẩn, không muốn sống nữa.”

Phùng Hiểu Nhiễm vừa bực mình vừa buồn cười: “Bạn, bạn, bạn thật sự là tức chết mình!”

Canh Lệ hổ thẹn cúi đầu.

Phùng Hiểu Nhiễm giận dữ: “Tuy rằng không quá thân thiết với bạn, nhưng mà quen nhau cũng đã nhiều năm. Sinh mạng sao có thể coi như trò đùa như thế?”

Thần sắc Canh Lệ thê lương.

Phùng Hiểu Nhiễm thở dài: “Người đầu bạc tiễn người đầu xanh, cha mẹ bạn sinh ra bạn nuôi bạn nhiều năm, hề vất vả, đông cực khổ, bạn chỉ cần thông một sợi dây thừng, rồi sau đó trở về báo cho bọn họ biết sao?”

Canh Lệ khóc nước mắt.

Nữ sinh bên cạnh nói: “Đủ rồi. Bạn ấy đã hiểu rồi. Bạn học, mình đưa bạn đi ra.”

Canh Lệ nghe vậy, cúi hạ người với nữ sinh kia một cái.

Nữ sinh cười nhẹ, ngón tay ở trong không khí vẽ một cái phù, một con hạc giấy phủ ánh sáng màu vàng đuổi cánh, bay ra phòng học.

Canh Lệ hướng Phùng Hiểu Nhiễm gật gật đầu, đuổi theo con hạc giấy rời đi.

Phùng Hiểu Nhiễm ngơ ngác nhìn cô biến mất, chuyển hướng sang nữ sinh: “Bạn là pháp sư?”

Nữ sinh không đáp, chỉ nói: “Bạn đã vừa lòng chưa, có thể đi trở về được rồi chứ?”

Phùng Hiểu Nhiễm không bỏ qua: “Bạn học trong trường này đúng không? Bạn tên là gì?”

Nữ sinh xoay người bước đi.

Phùng Hiểu Nhiễm hưng trí bồng bồng theo phía sau cô: “Mình luôn sùng bái người có dị năng. Mình gọi là Phùng Hiểu Nhiễm, hệ ngoại ngữ, tỷ tỷ họ gì?”

Nữ sinh bất đắc dĩ: “Bạn Phùng, hôm nay là ngày bảy tháng bảy, vừa qua nửa đêm, là ngày quỷ môn mở rộng. Nơi này âm khí nặng, bát tự của bạn hơi yếu, ở trong đây lâu đối với sức khỏe của bạn không tốt. Bạn mau trở về đi thôi.”

Phùng Hiểu Nhiễm nghe cô miệng đầy ngôn ngữ chuyên nghiệp, lại hoa chân múa tay vui sướng: “Bạn học, đại sư, làm quen một chút thôi!”

Nữ sinh thật sự không có biện pháp, nói: “Mình họ Thẩm, Thẩm Linh Tố.”

“Linh Tố? Bạn học, tên này của bạn thật hay nha. Bạn biết pháp thuật sao, có thể dạy ình không?”

Linh Tố liếc mắt xem thường.

Phùng Hiểu Nhiễm bỗng nhiên nhớ tới người bạn của mình: “Rau chân vịt! Rau chân vịt đâu rồi?”

Linh Tố còn chưa kịp ngăn cản, cô đã hô to gọi nhỏ đi xuống lầu.

Chợt nghe thấy bảo vệ quát: “Học sinh nào? Đã trễ thế này còn ở đây làm cái gì? Đừng chạy, đứng lại!”

Dưới lầu nháo loạn.

Linh Tố cười, đi vào trong bóng đêm.

Linh Tố đã đến tuổi này, nói về bạn bè, tính ra chỉ có một mình Hứa Minh Chính.

Nhưng mà Tiểu Hứa không thể trở thành bạn bè của cô. Cậu ấy vốn ái mộ cô, không làm tình nhân được, cũng rất khó làm bạn bè đơn thuần.

Mà ngoài Hứa Minh Chính người có thể cùng Linh Tố trao đổi, chỉ có mẹ cùng em gái, đáng tiếc hai người đều đã tạ thế.

Phùng Hiểu Nhiễm nói: “Linh Tố, có phải bạn là người trong truyền thuyết có mệnh khắc người thân không?”

Linh Tố cũng không giận cách nói năng không giữ ý của cô bạn, cười lạnh: “Vậy sao bạn không cách xa mình ra một chút?”

Phùng Hiểu Nhiễm cười: “Bạn nói bát tự của mình hơi yếu, bạn có năng lực đuổi quỷ, mình đi theo bạn chỉ có lợi.”

Linh Tố ngửa mặt lên trời thở dài.

Từ sau khi Phùng Hiểu Nhiễm biết Linh Tố có dị năng, thì luôn đuổi theo đòi bái sư. Linh Tố có thiên phú dị bẩm, không có gì để dạy cô. Lui tới lâu dài, liền trở thành bạn bè.

Gia cảnh Phùng Hiểu Nhiễm khá giả, nhiệt tình sáng sủa, ngây thơ rục rờ. Tính cách này vừa vặn bù trừ cho Linh Tố, hai người đi cùng với nhau, người bên ngoài nhìn thấy đều lấy làm kỳ lạ.

Phùng Hiểu Nhiễm học hệ ngoại ngữ, tiếng Tây Ban Nha, lúc trước thành tích không tốt lắm. Cô không phải là sinh viên chăm chỉ, thường hay trốn học, cuộc thi tiếng Anh còn phải dựa vào Linh Tố giúp cô ôn tập.

Sắp phải nộp tiểu luận văn, Linh Tố nhắc nhở cô sớm một chút viết xong, cô không tin vừa mới chỉ viết được một trang, vừa vắn bị lão sư bắt gặp, bị giáo huấn đến chết khiếp.

Từ đó về sau, Linh Tố trở thành đại sư chỉ điểm cho cô, cuối tuần ra ngoài dạo phố, đều sẽ thỉnh giáo một tiếng: “Đi nam thành hay là đến bắc thị?”

Thậm chí hỏi: “Thẩm bán tiên, giúp mình tiên đoán một chút học kỳ này văn học sẽ thi những chương nào?”

Linh Tố tà nghệ liếc cô: “Chương 1 đến Chương 4

“Tổng cộng có tận bốn chương.”

Linh Tố gật đầu: “Đúng vậy.”

Về dị năng của Linh Tố, Phùng Hiểu Nhiễm vẫn giữ miệng kín như bưng, thậm chí ngay cả Tiểu Thái Ba cũng không nhắc tới. Cô là một người bạn đáng tin cậy.

Phùng Hiểu Nhiễm vẫn muốn bá sư học nghệ với Linh Tố. Linh Tố nói bạn không có tuệ căn, học cũng không nổi, không bằng học chút phong thủy bình thường và cách xem tướng mạo

Phùng Hiểu Nhiễm liền hỏi: “Tướng mạo của mình như thế nào?”

Linh Tố trả lời chi tiết: “Bạn là người hưởng phúc.”

Phùng Hiểu Nhiễm nhất thời vui sướng hài lòng.

Linh Tố vốn định nói, tương lai bạn sẽ gả ột thầy dạy học, di dân sang Mỹ, sẽ sinh ra 3 con trai, cứ thế làm nô lệ cho cả nhà. Sau nghĩ đến Phùng Hiểu Nhiễm luôn đầy côi lòng thâm cừu đại hận nhắc tới mấy đứa cháu ác ma của mình, thế sẽ không sinh con trai, đành phải đem lời định nói nuốt vào trong lòng.

Sau đó, Linh Tố không chịu nổi Phùng đại tiểu thư nhàn nhè, thời điểm ngẫu nhiên siêu độ vong linh sẽ để cô ở một bên quan sát. Phùng Hiểu Nhiễm đi theo thấy nhiều yêu hận âm dương ly hợp, cũng có chút hiểu được vì sao Linh Tố luôn có gương mặt trầm tĩnh ít khi thay đổi đến vậy.

Hắn cô thấy được quá nhiều rồi.

Đến năm ba, Phùng Hiểu Nhiễm có một người bạn trai, gọi là Đoạn Quyết.

Nói đến chuyện này, thật có chút dài dòng.

Một ngày Phùng Hiểu Nhiễm tìm đến Linh Tố, muốn cô cùng đến phòng tự học. Linh Tố đi theo cô, trên đường đi qua một phòng học nhỏ, Phùng tiểu thư liền dừng lại.

Cô xoay người ngược ngùng nói với Linh Tố: “Bạn giúp mình nhìn xem, bên trong người đứng trên bục giảng thế nào?”

Lần đầu Linh Tố thấy Phùng đại tiểu thư có bộ dạng của một thiếu nữ, ngạc nhiên lại tò mò, lập tức tiến đến gần cửa sổ thủy tinh.

Trên bục giảng là một giảng viên nam. Nhìn tuổi thì còn rất trẻ, ước chừng cũng là vừa tốt nghiệp; nhìn diện mạo, trắng trẻo nhả nhặn, gương mặt no đủ, hai mắt hữu thần, mặc dù không phải thực anh tuấn, nhưng cũng rất hấp dẫn người khác.

Linh Tố cười: “Phùng Hiểu Nhiễm, thành thật nói với mình đi!”

Phùng Hiểu Nhiễm xấu hổ nói: “Buổi sáng hôm nay, thời điểm mình lái xe đến Dật Phu lâu, lốp xe bị đinh dính. Anh ấy giúp mình tháo ra, còn giúp mình đẩy xe đưa đến ký túc xá...”

Mặt Phùng đại tiểu thư đã đỏ hồng.

Linh Tố chắc chắc, chỉ chỉ bình giữ ấm trong tay Phùng Hiểu Nhiễm: “Chỉ chút ơn huệ nhỏ, đã khiến bạn đưa canh tới tận cửa sao?”

Phùng Hiểu Nhiễm gấp gáp: “Bạn nói thật đi, người đó thế nào?”

Linh Tố nói: “Con một sách.”

“Điều này còn cần bạn bảo sao!”

“Thực thành thật.”

“Còn có gì nữa không?”

“Uhm... Thật sự có năng lực.”

“Còn có gì nữa?”

Linh Tố vắt hết óc: “Trước mắt vẫn còn độc thân.”

Phùng Hiểu Nhiễm rút cục vừa lòng.

Lúc này tan học, sinh viên nối đuôi nhau đi ra.

Linh Tố đẩy Phùng Hiểu Nhiễm một cái: “Còn không đi vào?”

“Mình còn chưa biết anh ấy gọi là gì?”

“Trên thời khóa biểu dán ở cửa không phải có tên sao?”

Thứ Năm tiết năm, tâm lý tội phạm học, giảng sư Đoạn Quyết.

Phùng Hiểu Nhiễm hít sâu một hơi, đi vào phòng học.

Linh Tố không theo vào, cô ở ngoài cửa, chỉ nghe thấy giọng nói của Phùng Hiểu Nhiễm hàm chứa ý xuân: “Đoạn Ngọc lão sư...”

Cô thiếu chút nữa ngã té trên mặt đất.

Đoạn Quyết thực xấu hổ, vội vàng sửa chữa: “Đoạn Quyết.”

Phùng Hiểu Nhiễm còn không biết sống chết, kinh ngạc: “Đoạn Tuyệt? Thầy đoạn tuyệt với ai vậy?”

Linh Tố ở bên ngoài quả thực muốn đập đầu vào tường.

Đúng là chết sống mà.

Đoạn Quyết đành phải ở trên bảng đen viết đủ tên mình, nói: “Bạn học, tên tôi phải là như vậy, đọc là jue.”

Bên trong trầm mặc vài giây, sau đó Phùng Hiểu Nhiễm cúi đầu chạy vọt ra.

Chuyện này cứ như vậy trở thành trò cười.

11. Chương 11

Sau khi quan hệ của Phùng Hiểu Nhiễm cùng Đoạn Quyết tốt hơn, cũng thường xuyên mời Linh Tố ăn cơm. Trên đường Phùng Hiểu Nhiễm lặng lẽ hỏi Linh Tố: “Có phải anh ấy hay không?”

Tất nhiên Linh Tố không có khả năng vạch trần, chỉ nói: “Nhân duyên của bạn, nếu bạn cho rằng đúng, thì tất nhiên là đúng.”

Phùng Hiểu Nhiễm cười đắm cô: “Giảo hoạt như cá chạch!”

Đoạn Quyết thật sự là người thành thật. Bình thường mọi việc đều nghe theo Phùng Hiểu Nhiễm chỉ huy, Phùng Hiểu Nhiễm là vàng thái dương của hắn, là phương hướng cách mạng của hắn. Lời nói của Phùng Hiểu Nhiễm chính là văn kiện của Trung ương Đảng, chính là thần hiển linh. Linh Tố thông thường vừa vỗ Phùng Hiểu Nhiễm một cái thật vang, Đoạn Quyết liền tiến lên vì bạn gái đắm lưng xoa vai.

Linh Tố rất thông cảm hắn, nhưng chính hắn tựa hồ còn thích thú.

Người như vậy lại là giảng viên của môn tâm lý tội phạm học, trên lớp mặt mày vui vẻ thao thao bất tuyệt, viết nghiên cứu luận văn được nhiều lần đăng báo.

Phùng Hiểu Nhiễm có được hạnh phúc, cũng muốn thay Linh Tố tìm một người bạn trai. Cô không cảm thấy Linh Tố không phải là người bình thường, ngược lại thấy Linh Tố thông minh xinh đẹp có năng lực, đàn ông bình thường cũng không xứng với Linh Tố.

Linh Tố cảm giác được tình nghĩa phát ra từ nội tâm này, có điều vẫn thờ ơ với loại chuyện tình cảm lứa đôi.

Phùng Hiểu Nhiễm đuổi theo hỏi: “Rất cuộc bạn thích bộ dạng gì? Trong trường mình có rất nhiều nghiên cứu sinh, tiến sĩ, các hạng mục tiêu chuẩn rất phù hợp, đều viết ở trên đây cho bạn chọn nè!”

Linh Tố biep buộc bắt đắc dĩ, đành phải nói: “Trước kia mình từng chịu khổ rồi.”

Phùng Hiểu Nhiễm a một tiếng, hơn nửa ngày mới nói: “Vậy đó nhất định là một vương bát đản.” (Vương bát đản – là một câu chửi thường được dùng trong dân gian. Trên thực tế vốn là do đọc chệch từ “vong bát đoan” – . Thời cổ “bát đoan” gồm có “hiếu, lễ, trung, tín, lễ, nghĩa, khiên, sĩ”, “bát đoan” này là cái gốc làm người, quên đi “bát đoan” tức là quên đi cái căn bản để làm người, người quên đi “bát đoan” bị mắng là “vong bát đoan”. Có lẽ là do “Vương bát đản” càng thông tục dễ hiểu hơn so với “vong bát đoan”, sau này, câu tục ngữ “vong bát đoan” đã biến thành “Vương bát đản”)

Linh Tố nở nụ cười, nói: “Hắn anh tuấn tiêu sái lại nhiều tiền, giống như nam chính trong ngôn tình tiểu thuyết vậy.”

Phùng Hiểu Nhiễm còn nói: “Vậy khẳng định hắn không phải là kẻ chung thủy.”

“Không, hắn một mực thâm tình.”

“Vậy vì sao?”

Linh Tố chưa sót cười: “Đối tượng thâm tình không phải là mình thôi...”

Phùng Hiểu Nhiễm trầm mặc, chuyện mai mối tạm thời buông bỏ.

Làm một sinh viên, Linh Tố là người bình thường. Cô có thành tích rất tốt, nhưng không hay tham gia hoạt động tập thể. Thầy cô thích cô, nhưng không quan tâm đặc biệt tới cô. Bạn học nữ ngẫu nhiên cũng sẽ đàm tiếu sau lưng cô, nhưng trên cơ bản mọi người đều có thể hòa bình ở chung.

Mà làm một pháp sư thông linh, Linh Tố lại cô lập tịch mịch.

Cô cũng từng gặp được nhân sĩ dị năng khác, có một lần chỉ thấy một nam sinh ở phòng thí nghiệm cũ trong trường học thu giữ một con mèo yêu, còn lần khác là một lão già đùa trên tay một hồn chim.

Nhìn thấy nhau, gật gật đầu, hiểu trong lòng là đủ, cũng không nói chuyện với nhau.

Tuy rằng Linh Tố khát vọng có thể tiếp xúc với bọn họ, nhưng lại không biết nói cái gì. Trong lĩnh vực này cô yếu đuối tựa như trẻ con mới sinh.

Một ngày vào đông, Linh Tố cùng Phùng Hiểu Nhiễm đi qua sân thể dục. Trên sân có một đám nam sinh chơi bóng rổ, đang trong tình huống kịch liệt, tiếng người ồn ào.

Đột nhiên một quả bóng rổ bay qua lưới sắt cao, từ trên trời giáng xuống, hướng tới mấy người Linh Tố.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, Linh Tố đẩy Phùng Hiểu Nhiễm, bóng va vào vai cô, sau đó văng ra.

Chỉ là một quả bóng rổ, Linh Tố cũng không thấy đau. Phùng Hiểu Nhiễm lại lập tức kiễng chân bắt đầu mắng chửi người.

Một nam sinh cao lớn vội vàng chạy ra, nhặt bóng lên, không khỏi cúi đầu xin lỗi.

Đúng là một người con trai anh tuấn. Mày rậm, mắt hoa đào, mũi cao thẳng, làn da ngăm ngăm, cười lộ lên, hàm răng trắng như tuyết. Quả thực giống như ngôi sao điện ảnh.

Phùng Hiểu Nhiễm ngậm miệng. Đối diện với khuôn mặt tươi cười này, có tức giận đến mấy cũng không thể phát tác.

Miệng của nam sinh này cũng ngọt: “Hai vị mỹ nữ, muốn mình xin lỗi thế nào? Mời các bạn uống nước có ga được không?”

Phùng Hiểu Nhiễm đã hoàn toàn hết giận. Bên cạnh Linh Tố không nói được một lời, vẻ mặt quái dị nhìn chằm chằm nam sinh kia.

Nam sinh nhìn về phía Linh Tố, đầu tiên trông thấy là một đôi mắt đen láy, như ngọc lưu ly đặt trong nước suối. Trong lòng hần kinh diễm, liếc mắt nhìn hướng qua cô.

Lập tức Linh Tố dùng tay vuốt tóc.

Nam sinh chỉ cho rằng cô thẹn thùng, ha ha cười rộ lên.

Bên kia lưới sắt có cô gái không kiên nhẫn kêu lên: “Vương Trị Bình, chỉ đi lấy bóng mà lâu như vậy sao?”

Lúc này Vương Trị Bình mới chạy trở lại sân bóng.

Phùng Hiểu Nhiễm cười túm áo Linh Tố: “Bạn sẽ không coi trọng một cái gối thêu hoa như vậy đúng không?”

Linh Tố lạnh lùng cười: “Hắn có bóng chồng.”

“Cái gì?”

“Mình nói, sau lưng hắn có linh hồn.”

Phùng Hiểu Nhiễm không lên tiếng.

Linh Tố gặp lại Vương Trị Bình, là nửa tháng sau.

Ngày ấy cô ở thư viện tự học, vui đầu chăm chú đọc sách, bỗng nhiên cảm giác một cơn gió lạnh thổi tới.

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy một nam sinh cao lớn đội gió đội tuyết vội vàng đi vào trong phòng học. Người nọ đúng là Vương Trị Bình. Ngày ấy phòng học cơ bản đã đủ người, thật khéo, đối diện với Linh Tố còn một chỗ trống. Vương Trị Bình hợp tình hợp lý đi tới ngồi xuống.

Có lẽ hắn mới vận động xong, mồ hôi đầy mặt, khiến khuôn mặt tuấn tú ửng hồng càng có vẻ sinh động tươi tắn. Bên cạnh đã có nữ sinh hướng bên này chỉ trỏ.

Linh Tố nhìn hắn lấy sách vở từ trong túi xách, mở ra trên bàn, sau đó bắt đầu viết lách.

Một bóng ma đen thùi biến ảo vẫn bám vào phía sau hắn, một cánh tay trắng bệch gầy trơ cả xương vươn ra, ôm lấy cổ Vương Trị Bình. Sau đó gương mặt khô quắt dò xét nhìn lại, tơ máu phủ kín đôi mắt, con ngươi đen đặc quay tròn loạn chuyển, cuối cùng nhìn thấy Linh Tố, hung ác trừng mắt một cái, giống như đang cảnh cáo gì đó.

Linh Tố chỉ ngồi yên ở đó liếc nhìn, cũng không có hành động gì.

Vương Trị Bình cảm giác được ánh mắt của cô, ngẩng đầu lên.

Hắn còn nhớ rõ nữ sinh thanh lệ này, lại thấy cô nhìn mình không dời, trong ánh mắt tựa hồ có lời muốn nói. Hắn cảm thấy vui sướng, theo thói quen ngả ngớn cười nói với Linh Tố: “Bạn học, giống như đã từng quen biết, phải không?”

Linh Tố âm thầm buồn cười. Sắp chết đến nơi còn không biết, luôn đùa giỡn với con gái, xứng đáng bị quỷ bám mà.

Cô cúi đầu tiếp tục làm bài tập.

Vương Trị Bình chỉ cho rằng cô thẹn thùng, cảm thấy hứng thú liền nói: “Mình gọi là Vương Trị Bình, học ngành kinh tế, bạn thì sao?”

Linh Tố cảm thấy âm phong đối diện càng mạnh, chắc hẳn nữ quỷ tức giận. Cô không muốn gặp phiền toái, kiên quyết không để ý tới Vương Trị Bình.

Không nghĩ tới Vương Trị Bình này không biết phân biệt đúng sai, càng làm mọi việc trầm trọng thêm. Hắn liếc thấy tên của Linh Tố trên sách giáo khoa, tự mình phát huy đáp: “Linh Tố? Tên này thật sự là linh khí xinh đẹp tuyệt trần, mồm miệng tỏa hương. Mình đoán, bạn học văn học đúng không? Hay là ngành nghệ thuật?”

Linh Tố chỉ liếc nhìn ba ngón tay khô quắt đặt lên sách của cô, ngẩng đầu liền đối diện với gương mặt thô lương của nữ quỷ, đối phương phun ra hơi thở tanh tưởi.

Cô chán ghét cau mày, khép lại ngón trỏ cùng ngón giữa, điểm trên mi tâm của nữ quỷ.

Một tia sáng trắng hiện lên, nữ quỷ bị đau hét lên một tiếng, rụt trở về, chiếm cứ trên cổ Vương Trị Bình, ác độc nhìn chằm chằm Linh Tố, tựa như một con rắn độc.

Vương Trị Bình chỉ nhìn thấy Linh Tố làm một động tác kỳ quái, bỗng nhiên cảm thấy cổ thực lạnh, liền lôi kéo áo.

Linh Tố sầm mặt thu dọn đồ đạc, đứng dậy đi ra ngoài.

Vương Trị Bình không hề nghĩ ngợi, lập tức đuổi theo.

Bên ngoài rất lạnh, hắn vừa thấy gió ập tới, lập tức lạnh run cả người. Linh Tố đi rất nhanh, đảo mắt đã đến gần cuối đường, Vương Trị Bình vừa gọi, vừa chạy tới.

Đổi thành người khác, được một nam sinh như Vương Trị Bình đuổi theo, không biết sẽ cao hứng đến đâu. Linh Tố lại dở khóc dở cười, cô còn chưa bao giờ biết hóa ra có người so với quỷ còn khó chơi hơn.

Vương Trị Bình vừa chạy vừa gọi, người qua đường đều ghé mắt nhìn.

Linh Tố không kiên nhẫn, quay đầu trừng hắn. Cô thấy Vương Trị Bình chạy trên đường, trên cổ nữ quỷ bám vào đó tựa như khăn lụa quàng cổ màu đen đang đón gió tung bay.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay lúc chân Vương Trị Bình vừa bước trên đường, dây điện bỗng nhiên đứt ra từ trên trời giáng xuống, nện thẳng xuống đầu hắn.

Người bên ngoài kinh hô, bóng người Linh Tố chợt lóe. Vương Trị Bình chỉ cảm thấy một lực lượng mạnh mẽ đẩy hắn một cái, làm cho hắn bị ngã ngửa mặt lên trời, cái mông đau nhức.

Vừa hồi thần lại, dây điện kia rơi xuống cách chân hắn chỉ tầm một thước, còn đang keng keng rung động. Nhất thời hắn đổ mồ hôi lạnh.

Linh Tố liền đứng bên cạnh hắn, trên gương mặt thanh tú không có biểu tình gì, giọng nói trầm thấp: “Vốn thấy ngươi đáng thương, không đành lòng diệt trừ ngươi. Nhưng ngươi lại không biết tốt xấu, muốn làm hại tính mạng của người khác. Vậy đừng trách ta không lưu tình.”

Vương Trị Bình nghe mà không hiểu ra sao, còn tưởng rằng Linh Tố chỉ trích hành động vừa rồi của hắn, muốn dạy dỗ hắn, vội vàng kêu lên: “Đừng đừng! Bạn học! Chuyện gì cũng từ từ đã!”

Linh Tố dừng lại: “Bạn còn cầu tình cho cô ta sao?”

“Cô ta? Ai? Bạn nói cái gì?” Vương Trị Bình hoàn toàn hồ đồ.

Linh Tố cười, như mặt trời ló mây: “Chờ mình thu phục cô ta rồi, tất nhiên bạn sẽ rõ.”

Cô khẽ giơ tay lên, Vương Trị Bình cảm thấy đầu vầng mắt hoa, đang hoài nghi có phải bản thân thiếu máu hay không, thì đã hôn mê bất tỉnh. Oan hồn quần quanh cổ hắn kêu một tiếng, bay lên trời, mang theo gió lạnh xông về phía Linh Tố.

Linh Tố cười lạnh một tiếng, bàn tay phát sáng, thông dong nghênh đón, vẽ một vòng tròn trong không trung, đánh văng oan hồn ra. Oan hồn hét lên chói tai, định tìm chỗ để trốn, nhưng dù thế nào cũng không thể bay ra khỏi phạm vi năm thước. Vòng sáng kia gắt gao đuổi theo nó, mạnh mẽ xông tới, bao bọc quanh nó, co rút lại rất nhanh.

Oan hồn rơi xuống đất, huých một cái, biến thành một cô gái mặc váy dài màu xanh lam nhạt. Cô gái rơi lệ đầy mặt, vô cùng ủy khuất.

Linh Tố nhìn, thở dài, bần ngón tay.

Vương Trị Bình dần dần tỉnh lại, thấy cô gái váy màu lam kia. Hắn còn chưa kịp nghi hoặc, chính là xuất phát từ bản năng thương hương tiếc ngọc thân thiết hỏi: “Bạn học, bạn làm sao vậy? Bị ngã sao?”

Linh Tố cười lạnh.

Vương Trị Bình vươn tay đỡ cô gái kia. Cô gái đột nhiên ngẩng mặt lên, diêm dạm đáng yêu hỏi: “Bạn không biết mình sao?”

Vương Trị Bình gãi gãi đầu: “Bạn học... Bạn là ai?”

Cô gái lại bị thiết, ôm mặt khóc lóc, không trả lời hắn. Vương Trị Bình chỉ có thể hướng tới Linh Tố ở bên cạnh xin giúp đỡ.

Trên gương mặt Linh Tố hàm chứa chút châm chọc, nói: “Bạn quay đầu nhìn xem phía sau sẽ biết.”

Vương Trị Bình theo lời xoay người sang chỗ khác. Phía sau hắn là một ảo ảnh: nam sinh anh tuấn hăng hái chạy trên sân bóng. Bỗng nhiên bóng rời tay, lăn đến bên chân một nữ sinh. Hắn đuổi theo, tiếp nhận bóng trên tay nữ sinh kia, thuận miệng khen một câu: “Bạn học, bộ quần áo này của bạn thật là đẹp mắt.”

Chỉ vì một câu này của hắn, nữ sinh kia ngày ngày mặc váy dài màu lam đi qua sân thể dục, nhưng nam sinh này lại không chú ý tới cô.

Một ngày, nam sinh lại lỡ tay trượt bóng, bóng tung đi rất xa. Nữ sinh lập tức đuổi theo, một lòng muốn nhặt lại bóng, tìm cơ hội nói chuyện với nam sinh đó. Cô một lòng một dạ chạy theo, không để ý một chiếc ô tô đang nhanh chóng lao tới...

Nam sinh đuổi theo sau, chỉ thấy tai nạn xe cộ, không biết nguyên do, tự nhật bóng lên, thương cảm một lát liền rời đi.

Ảo ảnh dần dần ẩn biến mất. Vương Trị Bình ngẩn người ngốc nghếch. Hắn vốn chính là người vô tâm vô phế, nào biết đâu rằng bản thân vô tình chọc vào tình trái máu chảy đầm đìa như vậy.

Linh Tố nói với cô gái kia: “Bạn xem xem, người như vậy, đáng giá sao? Bạn trì hoãn thời gian đầu thai, chịu thiệt vẫn là chính mình. Dù là làm người hay là thành quỷ, đều rời khỏi đây thôi.”

Cô gái lau nước mắt, gật gật đầu.

“Bạn đi đi.” Ánh sáng nhạt dần. Cô gái hướng Linh Tố cúi mình vái chào, lưu luyến không rời nhìn Vương Trị Bình, bóng dáng dần dần biến mất.

Vương Trị Bình thật lâu mới bừng tỉnh lại từ trong mộng, run run, lại ngã ngồi dưới đất.

Linh Tố khinh thường nhìn hắn một cái, xoay người rời đi.

Nhưng mà chuyện này vẫn chưa chấm dứt.

Cuối kỳ hôm thi xong môn cuối cùng, Phùng Hiểu Nhiễm gọi Linh Tố đến chỗ Đoạn Quyết, mọi người tụ tập ăn một bữa cơm.

Ngày ấy cực lạnh, vừa có mưa vừa có tuyết rơi. Linh Tố nộp bài thi đi ra, cảm giác khí lạnh ủa vào người. Cô kéo nhanh áo khoác, đội gió tuyết đi ở trên đường.

Mới vừa đi đến một chỗ hẻo lánh, có người gọi cô lại. Xoay người sang chỗ đó, cô nhìn thấy Vương Trị Bình.

Nửa tháng không gặp Vương Trị Bình, tựa hồ hắn đã gãy đi, có chút tiêu tụy, không biết là vì ai hại cho tương tư. Bên cạnh hắn có một người đàn ông trung niên. Người đàn ông này tướng mạo bình thường, đeo kính râm, mặt lộ vẻ hung thần.

Linh Tố nhìn thấy quanh thân người đàn ông bao phủ một tầng khí xanh. Cô thở dài một hơi.

Vương Trị Bình chỉ vào Linh Tố nói với người đàn ông kia: “Chính là cô ta. Đại sư, ngày đó chính là cô ta thi triển pháp thuật với tôi!”

Người đàn ông gật gật đầu, chậm rãi đi tới, đánh giá Linh Tố từ cao xuống thấp.

“Không sai, quả thật là yêu tinh!”

Linh Tố cảm thấy buồn cười, không biết nên mắng hấn, hay là nên tạ hấn khích lệ đây.

Về mặt Vương Trị Bình ngây thơ, hỏi: “Là yêu tinh gì?”

Linh Tố cũng hiểu kỳ. Chợt nghe “Đại sư” nói: “Là hồ ly tinh ngàn năm đạo hạnh!”

Linh Tố rốt cục không nhịn được phì cười một tiếng. Thú vị, cô cũng không phải hồng nhan họa thủy bình thường!

Vương Trị Bình thực khẩn trương: “Đại sư, cô ta đã thi triển mị thuật với tôi đúng không? Ngài mau thu phục cô ta đi!”

“Đại sư” lắc đầu, nói: “Yêu tinh này đạo hạnh cao siêu, không phải pháp thuật bình thường là có thể đối phó.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Vương Trị Bình quá sợ hãi.

“Không sợ.” Đại sư vung tay lên: “Vốn không có yêu quái nào mà Trương thiên sư ta không thu thập nổi!”

Linh Tố nhìn hai người người một câu ta một câu diễn đến đây, rốt cục mở miệng nói: “Vị tiên sinh này, có phải chúng ta đã có gì hiểu lầm hay không?”

Người đàn ông sầm mặt, hừ lạnh một tiếng: “Không cần nói sáo, hôm nay nhất định phải thu phục ngươi, không để ngươi ở trường học làm xằng làm bậy!”

Linh Tố cảm thấy hoang đường, liếc mắt nhìn hấn một cái, không thềm cáo từ, xoay người rời đi.

Người đàn ông thấy thế, lấy ra mấy tấm phù ở trong túi, miệng khế niệm rì rầm. Lá bùa bốc cháy, mang theo ngọn lửa ánh xanh xông tới phía Linh Tố.

Linh Tố xoay người vung tay lên, ngọn lửa lập tức tắt lụi, lá bùa bay xuống đất. Tư thế của cô lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, tóc dài đen nhánh bay tán loạn trong gió tuyết, xinh đẹp lại mang theo vài phần lạnh lẽo thấu xương, không thể xâm phạm.

Người đàn ông kinh hãi, kêu lên: “Lợi hại!” Ngay sau đó lại từ trong túi lấy ra một con dao nhỏ bằng gỗ đào, vung lên, ngay lập tức, nó dài ra thành một thanh kiếm ba thước, chỉ thấy toàn thân nó phát sáng, hàn khí bức người.

Lúc này Vương Trị Bình kéo hấn lại.

“Đại sư, ngài không thể giết người đâu! Giết người là phạm pháp!”

Người đàn ông sát khí đỏ cả mắt, đẩy hấn ra: “Ta giết không phải là người, là yêu! Để cho ngươi xem nguyên hình của cô ta đây!”

Hấn hét lớn một tiếng, vọt lên, định đâm cho thiếu nữ kia một kiếm xuyên tim.

Linh Tố thản nhiên cười: “Đúng là kiếm tốt.”

Cô tùy tay lấy ra một trang giấy, ném lên không trung, hóa thành một con hạc. Kiếm đã đâm đến, ngay chính giữa hạc giấy. Hạc giấy nhất thời hóa thành bột mịn lóe sáng, rồi sau đó hoàn toàn tan biến. Người đàn ông kia cũng bị lực lượng đó tác động lui về phía sau vài bước.

Linh Tố không có tính ham chiến, vốn muốn tránh ra. Không nghĩ tới người đàn ông kia còn không bỏ qua, quát to: “Mơ tưởng muốn trốn sao”, một bên lấy ra một cái bình, mở ra hất về phía Linh Tố.

Linh Tố lúc này mới biến sắc, vội vàng lui về phía sau. Nhưng không để ý dưới chân va phải tảng đá, thân thể mất cân bằng, sắp sửa ngã xuống đất.

Ngay tại tình cảnh chỉ mảnh treo chuông, một bàn tay đỡ sau lưng Linh Tố, một thứ gì đó từ phía cô bay đến, mở ra kết giới, cản lại toàn bộ chất lỏng không sạch sẽ kia, hất trở lại vào người Vương Trị Bình đứng đó.

Linh Tố thở phào một hơi.

Giọng nói sau lưng vang lên: “Này! Bắt nạt một cô gái như vậy, rất tổn hại âm đức mà, không phải sao?” Vương Trị Bình bị sắc nước, ngũ quan đều nhăn nhó. Vị “Trương thiên sư” kia càng cổ quái, sắc mặt xanh trắng, run run dường như thấy quỷ, hai mắt trắng dã, bùng một tiếng té trên mặt đất.

Linh Tố kinh ngạc “A?” Một tiếng.

Nam sinh phía sau cười nói: “Tôi bỏ thêm chút thứ, để xem hấn chịu được không.”

Đó là một nam sinh cao gầy, đeo kính đen sì, lại có vẻ tuấn tú nhã nhặn, khiến người ta có cảm tình. Hấn chớp mắt vài cái với Linh Tố, nói: “Bạn học, tâm địa của em quá thiện lương rồi, đối với mấy thứ này, tuyệt đối không thể thủ hạ lưu tình.”

Khi nói chuyện, “Trương thiên sư” kêu lên, lặn lội trên mặt đất, thân mình càng lúc càng nhỏ lại. Linh Tố cho tới bây giờ chưa thấy qua tình cảnh này, tò mò xem xét. Chỉ thấy tựa như trong phim, cơ thể của hấn co rút dần vào trong quần áo, run rẩy một lúc, sau đó một con chuột cực lớn từ trong cổ áo chạy ra, kinh hoàng rên vài tiếng, nhanh chóng chạy trốn.

Nam sinh cười ha hả, vẫy tay bắn ra cái gì đó, đánh trúng con chuột. Con chuột kêu thảm vài cái, trốn vào trong lùm cây.

Wang Trị Bình cũng thấy toàn bộ quá trình, sợ tới mức mặt không còn chút máu, liên thanh hỏi: “Đây là cái gì? Đây là cái gì vậy?”

Nam sinh châm biếm: “Con chuột mà cậu cũng không nhận ra à?”

Linh Tố cũng nở nụ cười.

Wang Trị Bình chỉ vào bọn họ, kinh hãi nói: “Các người là ai? Các người không được giết tôi!”

Linh Tố cười nhạt: “Giết bạn làm cái gì? Bạn đi đi, về sau tôi không muốn gặp lại bạn nữa.”

Wang Trị Bình như được đại xá, ù té chạy đi. Ngày thường thì phong lưu tiêu sái, lúc này lại chật vật không chịu nổi.

Linh Tố thở dài. Lần này, sợ là lời đồn sẽ nổi lên bốn phía đây. Cô không gây chuyện, thị phi lại luôn đến tìm cô.

Cô khom người nói với nam sinh kia: “Cám ơn anh.”

Nam sinh cười cười: “Nhắc tay chi lao, đều là đồng bọn, nên làm vậy.”

Tính ra, đây vẫn là lần đầu tiên Linh Tố tiếp xúc với đồng đạo trong nghề.

Chưa bao giờ mẹ lui tới với những người này, cũng chưa bao giờ đề cập đến. Trong miệng mẹ nữ tử Thẩm gia luôn mang theo cảm xúc hồi lỗi sống yên lặng tại tòa nhà ở phía nam đô thị kia. Sau đó bà mất, để lại một bản ghi chú, chỉ có vài nét bút ít ỏi nhắc tới: “Tổ tiên Thẩm gia từ phía nam đến tận đây. Bà ngoại ngẫu nhiên sẽ nhớ lại khi còn bé thường hay chơi đùa trong đình viện cùng núi rừng xanh tươi. Trong trí nhớ của bà, từ đường hương khói không tan, hương thơm tẩm nhập vào vạt áo...”

Có từ đường, thì phải là của mọi người, nhưng về gia mạch truyền thừa dị năng, lại không đề cập nửa chữ.

Linh Tố nhìn nam sinh trước mắt nhiệt tình dào dạt, không khỏi sinh ra vài phần thân thiết, liền hướng hấn cười nói: “Anh có ơn giúp tôi, còn không biết nên cảm tạ thế nào.”

Nam sinh vừa nghe, cười vang, nói: “Muốn cảm tạ thật ra rất dễ dàng.”

Linh Tố cảm thấy mới lạ, hỏi lại: “Cảm tạ ra sao?”

Nam sinh há mồm nói: “Em có thể cho tôi mượn chút tiền không?”

“A?”

Rốt cuộc nam sinh có chút ngượng ngùng: “Vừa rồi tôi quýnh quá, dùng hai đồng tiền xu cuối cùng đánh con chuột. Hiện giờ không có tiền ngồi xe công cộng rồi.”

Linh Tố qua một lát mới “A” một tiếng thật dài, không khỏi cười rộ lên.

Nam sinh mặc đồ có chút đơn bạc, run rẩy trong gió lạnh. Linh Tố nhìn anh ta đáng thương, đáy lòng vừa động, nói: “Tôi mời anh ăn cơm.”

Khi Phùng Hiểu Nhiễm nhìn thấy nam sinh phía sau Linh Tố, biểu tình có thể hình dung bằng hai từ khiếp sợ. Linh Tố bình thường yên yên lặng lặng, lại cho cô một kinh ngạc lớn thế này.

Nam sinh tươi cười vui vẻ với cô, giống như người quen thân, cởi giày, đi vào phòng theo mùi thơm của đồ ăn.

Phùng Hiểu Nhiễm giữ chặt Linh Tố: “Sao lại thế này?”

Linh Tố vừa lạnh vừa dối, thở dài một tiếng: “Một lời khó nói hết.”

Phùng Hiểu Nhiễm hưng trí: “Mình thấy anh ta rất suất, học ở viện nào? Sao các bạn lại quen nhau?”

“Bạn nghĩ đi đâu vậy?” Linh Tố sáng giọng: “Vào rồi sẽ nói sau. Bạn không để ỉnh vào, mình đông lạnh chết mất!”

Phùng Hiểu Nhiễm lôi kéo cô không buông: “Nói rõ ràng mới cho đi vào! Không có lương tâm, yêu đương cũng không nói ỉnh biết! Mắt nhìn rất khá, tuần tú lịch sự, ngọc thụ lâm phong, tao nhã...”

Chưa dứt miệng, chợt nghe khẩu khí dạy đời của nam sinh kia vang lên ở trong phòng: “Nồi lẩu thịt dê, thích hợp cho thêm chút hành tây. Cải củ, hồ tiêu rau thơm. Đến đây, đại ca, tôi muốn khối thịt này.”

Phùng Hiểu Nhiễm cứng họng, nhìn về phía Linh Tố.

Linh Tố mệt mỏi thở dài, đi vào bên trong.

Trong phòng, trên bếp từ nóng hầm hập có một nồi lẩu dê, nam sinh kia đã sớm ngồi xuống mức một bát lớn, ngửa đầu uống cạn bát canh nóng. Xong rồi lau miệng, nói: “Cuối cùng cũng được ấm áp.”

Đoạn Quyết nhìn mà buồn cười, nói: “Huynh đệ, hôm nay mới ba độ, cậu lại ăn mặc mát mẻ như thế.”

“Không có cách nào cả. Lão bản nói tháng này sẽ phát trợ cấp, kết quả lại nợ rồi.”

“Cậu làm ngành gì, lão bản là ai?”

“Tôi học đại học C, ngành ngoại ngữ, hiện tại là nghiên cứu sinh văn học cổ đại.” Còn nói ra tên một người. Đoạn Quyết gật gật đầu, nói đã nghe qua, rất nổi danh.

Nam sinh cười nói: “Trong hệ anh ta trẻ tuổi nhất, cũng hay bực tức nhất. Nghiên cứu văn học cổ, tuổi trẻ luôn chịu thiệt, càng lỗi thời lại càng có quyền uy.”

Phùng Hiểu Nhiễm ngồi đối diện, nhiệt tình hô: “Tận lực ăn đi, đừng khách khí. Bạn bè của Linh Tố chính là bạn bè của mình. Đúng rồi, xưng hô với bạn như thế nào?”

Linh Tố vừa nhấc tay lên cầm bát, lại cảm thấy buồn cười.

Hắn gọi là gì?

Nam sinh đang ngậm củ cải trong miệng, vội vàng nuốt xuống, nói: “Mình gọi là Hoa Thanh. Thanh Hoa đảo lại vẫn chính là mình đó.”

Hắn quay đầu hỏi Linh Tố: “Bạn tên gì?”

Cầm Phùng Hiểu Nhiễm như rút xuống đất. Linh Tố ôn hòa nói: “Mình họ Thẩm, Thẩm Linh Tố.”

Hoa Thanh đột nhiên ngừng đôi đũa trong tay: “Bạn họ Thẩm?”

“Đúng vậy.” Linh Tố gật gật đầu.

“Thẩm... Thẩm Tuệ Quân là gì của bạn?”

Linh Tố giật mình: “Thẩm Tuệ Quân là gia mẫu.”

“Khó trách a.” Hoa Thanh chậm rãi buông bát đũa, đối với Linh Tố trang trọng gật gù đầu: “Hiện tại bạn là nữ chủ nhân của Thắm gia đúng không?”

Linh Tố lông mày nhướn lên, cười nói: “Nay Thắm gia chỉ còn một mình mình.”

“Phải không?” Hoa Thanh nghe xong, sắc mặt ưu thương: “Còn đến mức thế này sao.”

Linh Tố nghĩ đến kế tiếp hẳn sẽ hỏi một chút về việc của Thắm gia, không nghĩ tới bạn học Hoa Thanh cảm thán xong, lại nâng lên bát cơm lang thôn hồ yết ăn vào vèo.

Trong chốc lát dùng xong cơm, trên mặt Phùng Hiểu Nhiễm đã tràn đầy hắc tuyến. Linh Tố cũng thực ngưỡng ngừng, lại lo lắng bị Phùng Hiểu Nhiễm tra khảo, lấy cớ tiễn người, nhanh chóng bỏ chạy theo Hoa Thanh.

12. Chương 12

Đi đến đường lớn trong trường học, Linh Tố mới có cơ hội hỏi: “Sao anh lại quen biết mẹ tôi?”

Hoa Thanh rút cổ, run run nói: “Sư phụ anh quen, có nhắc tới.”

Linh Tố vui sướng: “Sư phụ anh là ai? Tôi có thể gặp được không?”

Hoa Thanh nhếch khóe miệng cười nói: “Sư phụ anh là Cổ thiên sư!”

Linh Tố phì cười: “Đừng nói giỡn!”

Hoa Thanh kêu to: “Lão nhân gia họ Cổ! Người khác thì chỉ gọi ông ấy là thiên sư thôi!”

Linh Tố xấu hổ: “Như vậy, Cổ... thiên sư, sao lại quen biết gia mẫu?”

“Cái này thì không rõ ràng lắm. Có điều trong giới người không biết Thắm gia thật sự là số ít. Nhưng các em lại ẩn cư, thường không tiếp xúc với chúng tôi. Một lần còn nghe đồn, nói Thắm gia đã bị chặt đứt hương khói. Hôm nay gặp được em, mới biết được Thắm gia còn tồn tại.”

“Chính là khói lửa đơn bạc.” Linh Tố cười tiếp lời, lại hỏi: “Anh nói người trong giới, lại là chuyện gì xảy ra?”

“Em đúng là cái gì cũng không biết.” Hoa Thanh nói: “Em và tôi đều là nhân sĩ trong giới. Em là truyền nhân của Thắm gia, tôi thì sao, tôi bái sư Cổ đạo trưởng trên Ngọc Thần sơn. Ngọc Thần sơn là nơi long tàng ngọc hổ, tổ sư là Trương Ngũ Đầu.”

Linh Tố rốt cục hiểu ra một chút: “Hóa ra là Hoa đạo trưởng.”

Hoa Thanh vội vàng nói: “Không dám nhận, không dám nhận.”

Linh Tố càng cảm thấy thú vị, lại hỏi: “Như vậy, trong giới mọi người đều biết Thắm gia sao?”

Hoa Thanh cười nói: “Thắm gia là danh môn từ xưa. Nhưng bản thân tôi chỉ biết là Thắm gia vốn ở trong núi, sau đó đi ra, rồi lại yên lặng gần trăm năm. Nếu muốn biết nhiều hơn thì phải hỏi những người cao tuổi.”

Linh Tố bức thiết hỏi: “Tôi làm sao để quen biết được bọn họ?”

Hoa Thanh hứng thú: “Hiếm có Thắm gia muội muội lại chủ động muốn gặp người khác. Em có biết ‘Tam Phát Trần’ không?”

“Cái gì?”

“Một quán trà, là nơi bình thường mọi người tụ hội giao tiếp. Đã xem qua Harry Potter chưa?”

“A?” Đây không liên quan, Linh Tố hoàn toàn hồ đồ.

Hoa Thanh hoa chân múa tay vui sướng giải thích: “Quán trà kia vốn gọi là ‘Hoa Anh Thảo’, sau đó lão chưởng quầy về hưu, đổi chủ là cháu trai của mình. Cậu ta đi du học Anh quốc bảy năm trở về, chuyện thứ

nhất chính là sửa lại tên. Một số trưởng bối tức giận không đồng ý, tôi lại cảm thấy rất thú vị, nói tới tiểu tử kia thường miễn cho tôi chút tiền điểm tâm...”

Linh Tổ đánh gãy lời hằn: “Gọi là cái gì Phát Trần...”

“Tam Phát Trần.”

“Được rồi, Tam gì gì đó, nên đi như thế nào?”

Hoa Thanh nói: “Em chưa từng đi qua, sẽ không thấy đâu. Hẹn hôm nào đó, tôi mang em đi.”

Bảy ngày sau, Linh Tổ đúng giờ đi đến chỗ hẹn với Hoa Thanh.

Đó là một ngõ nhỏ ở thành tây đã bị phá bỏ và nhiều người rời đi nơi khác, uốn lượn khúc chiết, hai bên tất cả đều là vách nhà đơn sơ, có mấy cửa hiệu cắt tóc ái muội. Ngày ấy trời trong nắng ấm, mấy ngày nay tuyết đang tan, trên mặt đất bắn thủ lầy lội.

Đúng là giờ cơm chiều, trong từng ngôi nhà đơn sơ tỏa ra mùi thức ăn. Cửa hàng lẩu tên “Tử khí Đông Lai” nằm ở một góc cụt, kinh doanh rất tốt, trong tiếng động ồn ào tràn ngập khói nóng hơi hổi.

Hoa Thanh thấy cô trước, đứng lên vỗ tay hô to: “Uy! Bên này!”

Trước mặt hần là một nồi lẩu, trong nước sôi ùng ục đầy hạt tiêu. Khẩu vị của Linh Tổ vốn nhạt, thấy được, theo bản năng rụt cổ lại.

Hoa Thanh trút hết thịt bò vào nồi, tiếp đón Linh Tổ: “Ngồi đi. Ăn cơm chiều chưa? Nếu không thì dùng một chút?”

Linh Tổ vội vàng lắc đầu: “Không phải anh muốn mang tôi đến quán trà kia sao?”

“Không vội. Ăn xong lại đi.” Xoay người hét lớn: “Bà chủ, nơi này thêm một cái bát và đôi đũa!”

Bà chủ mập mạp bưng một cái bát và một đôi đũa tới, lớn giọng nói: “A Hoa, cháu lại đổi bạn gái nữa sao?”

Hoa Thanh uống một ngụm bia, chặn lại nói: “Đừng nói bậy. Vị này là Tiểu Thẩm.”

Bà chủ tò mò đánh giá Linh Tổ: “Cháu họ Thẩm sao? Thật hiếm khi nhìn thấy người nhà họ Thẩm mà!”

Mỗi người đều biết đến Thẩm gia. Linh Tổ lại tò mò.

Bà chủ sang sảng cười: “Nể mặt cháu, hôm nay bia sẽ được miễn phí.”

Hoa Thanh mừng rỡ, lại đông dài lời ngon tiếng ngọt nịnh hót.

Linh Tổ nhìn khéo miệng hần còn dính mỡ cay hồng hồng, nghĩ rằng đời này đối với soái ca cô nên hoàn toàn tuyệt vọng thôi.

Cô đã ăn cơm xong mới đến, hơn nữa không thích đồ cay, không động đũa, đại đa số thời gian đều là kinh hồn táng đờm nhìn tiểu soái ca ở đối diện ăn như gió cuốn mây tan lang thôn hổ yết, giống như mới được thả ra từ nhà lao vậy.

Hoa Thanh kể với cô bản thân là cô nhi, vì thế trong lòng cô nảy mầm chút mẫu tính, cảm thán nghĩ, đứa nhỏ không có mẹ đúng là quá đáng thương.

Thật vất vả chờ Hoa đại công tử rượu cơm no say, thì cũng đã đến chín giờ.

Hoa Thanh gạt đầu với bà chủ, mang theo Linh Tổ đi vào bên trong. Bọn họ đi qua phòng bếp, tới một hậu viện dựng đồ linh tinh.

Hai ngày nay Linh Tổ dưới sự chỉ đạo của Phùng Hiểu Nhiễm học bổ túc về bộ phim Harry Potter, nhìn thấy cảnh này, nghĩ rằng hay là sau tường có cất giấu một ngõ nhỏ.

Hoa Thanh tựa hồ biết cô đang suy nghĩ cái gì, ra vẻ thần bí, hì hì cười, tay chậm rãi sờ tới sờ lui trên tường, như là đang phi lễ mỹ nhân.

Linh Tố cười hân chưa hết tính trẻ con, biểu hiện cực kỳ có kiên nhẫn.

Hoa Thanh thấy thế, cũng ngưng ngưng tiếp tục đùa nghịch. Hắn vén lên dây leo trên tường, Linh Tố nhìn thấy trên đó có một cái luân bàn bát quái gì đó. Hoa Thanh xoay vòng ngoài quẹo trái ba vòng, vòng trong quẹo phải hai vòng, lại nhấn một cái. Chỉ nghe cách một tiếng, một cánh cửa không tiếng động mở ra.

Linh Tố lúc này mới nhìn rõ, hóa ra cửa ngay tại trên tường, đơn giản là vách tường loang lổ, hơn nữa hiện tại ánh sáng hân ám, cho nên vừa rồi không thấy thôi.

Hoa Thanh giải thích: “Đừng nhìn mà thấy đơn giản, người bình thường không thể xoay được luân bàn này. Mật mã ngày khác tôi sẽ nói cho em biết.”

Phía sau cửa là một con đường, bức tường điêu khắc hoa sen, dưới ánh trắng sáng ngời, tiếng nước ào ào cùng tiếng nhạc huyền bí mờ mịt truyền ra phía sau bức tường.

Nơi này tuy rằng u ám, nhưng có thể thấy được trang hoàng theo phong cách cổ xưa cao nhã, chi tiết cầu tứ sáng tạo.

Quán trà không lớn, chưa đến 200m², toàn dùng đèn tuýp để chiếu sáng, ngoài bức tường kia đa phần cũng có nhiều chỗ có dấu vết của nền văn minh.

Khách đến rất thưa thớt, có người quần áo ngắn nắp, có người mộc mạc, cũng có kẻ lam lũ. Bọn họ hoặc là đứng yên một mình, hoặc là tụ tập chung một chỗ nói chuyện với nhau. Một cô gái tuổi còn trẻ xinh đẹp tuyệt trần mặc sườn xám, ngồi trên sân khấu nhỏ, ôm đàn tranh, dưới chân lơ lửng hương khói nhẹ lượn lờ.

Một người trẻ tuổi cười đùa ha hả hưng trí chạy tới, hung hăng vỗ Hoa Thanh một cái: “Huynh đệ, anh còn sống sao!”

Hoa Thanh kêu một tiếng: “Tiểu tử cậu mới luyện Thiết Sa chương sao?”

“Đã mấy tháng không tới, em còn tưởng rằng anh không cẩn thận bị giết chết rồi!”

Hoa Thanh kêu to: “Cái gì? Anh cũng không phải là một con sâu mà?”

Người trẻ tuổi cười đùa không ngừng. Lúc này mới nhìn thấy Linh Tố im lặng đứng ở một bên, dung nhan thanh lệ dưới ánh sáng mờ lung xuất trần thoát tục, tựa như một đóa sen trắng.

Rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi, theo bản năng hai mắt sáng ngời, há mồm thốt ra một câu tiếng Pháp: “Bonjour.”

Linh Tố mỉm cười, trả lời: “Bon soir.”

Thanh niên sững sốt, ngược lại rất quần bách.

Hoa Thanh cười gian: “Giả bộ đi! Tiếp tục giả bộ cậu biết tiếng Pháp đi! Tiểu Thẩm học thêm ngoại ngữ thứ hai chính là tiếng Pháp đó.”

Nam sinh mở to mắt: “Thẩm?”

Hoa Thanh giới thiệu bọn họ: “Tuồng Tử, Thẩm Linh Tố.”

Linh Tố cười: “Tên của anh thật thú vị.”

Tuồng Tử lại hỏi: “Em thực sự họ Thẩm?”

Hoa Thanh cười nhạt: “Không thể là giả! Là đương gia hiện nay của Thẩm gia!”

Tiếng nói vừa dứt, trong quán tiếng âm nhạc ngừng lại, vừa rồi mọi người đang làm việc của mình đều xoay qua.

Linh Tố nghi hoặc định hỏi Hoa Thanh, Hoa Thanh đã kéo cô ngồi xuống.

Tuồng Tử đưa trà, nói: “Không nghĩ tới bây giờ còn có người Thẩm gia.”

Linh Tố than nhẹ: “Anh cũng biết Thẩm gia.”

“Rất kỳ quái sao?”

“Tôi không biết Thắm gia lại nổi tiếng như thế, càng không biết quá khứ của Thắm gia.”

Hoa Thanh nói: “Việc của Thắm gia, tiểu bối như chúng ta chỉ biết chút ít. Anh mang Tiểu Thắm đến, chính là muốn tìm thỉnh giáo lão tiên bối kể lại một chút.”

Tường Tử cào cào tóc: “Hôm nay khách đến đều là người bình thường, chú Cát đã lâu không gặp, dì Dương thì nghe nói đã đi công tác ở nước ngoài.”

Linh Tổ cúi đầu. Cô đến thật không đúng thời điểm.

Tường Tử bỗng nhiên nói: “Bằng không hỏi ông nội của tôi đi. Dù thế nào thì ông cũng đã lớn tuổi, biết được chắc chắn nhiều hơn chúng ta.”

Cậu ta lập tức mang theo bọn họ vào phía sau, gọi điện thoại.

Chỉ chốc lát sau liền nổi máy được, một giọng nói già cả hùng hậu từ điện thoại truyền đến.

Tường Tử đi thẳng vào vấn đề: “Ông nội, hôm nay có một vị Thắm tiểu thư đến đây.”

Đầu kia dừng một chút, hỏi: “Là Thắm gia ở Cảnh sơn sao?”

Linh Tổ thành thật đáp: “Cháu chưa bao giờ nghe qua gia mẫu đề cập đến cái tên này.”

“Mẹ cháu là ai?”

“Gia mẫu là Thắm Tuệ Quân.”

Lão nhân a một tiếng thật dài, nói: “Vậy thì đúng rồi. Tuệ Quân sao, ông đã hơn hai mươi năm không gặp cô ấy. Cô nương, mẹ cháu có khỏe không?”

“Gia mẫu đã qua đời tám, chín năm về trước.”

Đầu kia sau một lúc lâu không nói gì, cuối cùng tiếc hận thở dài: “Cũng đúng, nếu cô ấy chưa mất, sao cháu lại tìm đến đây chứ? Ha ha, có lẽ ta đã gặp qua cháu. Năm đó, mẹ cháu mang theo một cô bé gái, hẳn chính là cháu rồi. Sức khỏe cháu đỡ hơn chưa?”

Linh Tổ có chút nghi hoặc: “Từ nhỏ sức khỏe của cháu đã tốt. Chính là em gái Linh Tịnh bị bệnh tim bẩm sinh, cũng đã qua đời vài năm trước.”

Lão nhân kinh ngạc a một tiếng, nhỏ giọng thì thào vài câu.

Linh Tổ hỏi: “Tiền bối, ông có biết nguồn gốc của Thắm gia không?”

Lão nhân nói: “Có biết một ít. Nhưng mà, mẹ cháu chưa từng kể cho cháu sao?”

Linh Tổ ảm đạm: “Bà không hề đề cập tới, bà sống cũng không như ý.”

Mẹ vẫn luôn trốn tránh, một bên thuận theo số mệnh, một bên lại không ủng hộ nhân sinh đã trải qua, cuối cùng lại không có quyết tâm đổ lỗi mọi thất bại cho vận mệnh.

Lão nhân lại hít một tiếng: “Đáng thương, thật đáng thương. Cháu muốn biết cái gì?”

“Tổ tiên của Thắm gia là thế nào ạ?”

“Võ Lăng Cảnh sơn, rừng già thâm u. Lịch sử đã lâu, có thể tường thuật từ thời Đường, nhưng xảy ra rất nhiều việc, lại không truyền ra ngoài, người ngoài chúng ta không biết nhiều lắm.”

“Nhiều năm qua, vẫn làm... làm...” Linh Tổ không biết nên nói rõ thế nào.

Lão nhân khoan dung cười nói: “Theo truyền thuyết, tổ tiên nhà cháu là một thiên kim nhà Tiết độ sứ họ Thắm, phụ thân thất thế chốn quan trường, cô bị từ hôn nhục nhã, vì vậy liền xin làm nữ quan. Cô có thiên phú dị bẩm, sát yêu trừ ma, tự nghĩ ra môn phái, thu nhận phân đông là nữ đệ tử, tu luyện ở Cảnh sơn.”

Tường Tử ở bên cạnh thì thầm: “Diệt Tuyệt sư thái?”

Linh Tổ còn chưa cười lên tiếng, lão nhân liền mắng: “Nhóc con, không thể nói bậy!”

Tường Tử thè lưỡi, ra ngoài tiếp đón khách.

Lão nhân tiếp tục nói: “Đương nhiên, đây cũng là truyền thuyết. Lại có cách nói, Thẩm thị kia khác với những người tu đạo khác, nhất mạch truyền thừa. Nhưng bất luận như thế nào, Thẩm gia cũng giống như các môn phái trong giới khác, đã yên lặng vài thập niên. Ông biết thật sự không nhiều lắm, cháu nên đi tìm Dương Bích Hồ.”

“Ai ạ?”

Hoa Thanh nói: “Chính là dì Dương vừa rồi nhắc tới đã xuất ngoại đó, là một vị danh sư trong giới.”

Lão nhân nói: “Tuệ Quân và Bích Hồ lớn lên bên nhau. Tình cảm của hai người vô cùng tốt, nghe nói lúc Tuệ Quân còn trẻ, đều là Bích Hồ chiếu cố. Sau đó Tuệ Quân biến mất, Bích Hồ còn tìm kiếm thật lâu. Ông nghĩ, cô ấy nhất định rất vui khi nhìn thấy cháu.”

Tim Linh Tổ như con thỏ nhỏ đang nhảy nhót.

Hóa ra mẹ cũng có bạn thân, hóa ra Thẩm gia ở trên đời này không phải là không ai hay biết.

“Cháu làm thế nào để tìm được dì Dương?”

Hoa Thanh nói: “Điều này không khó. Tường Tử sẽ thay em lưu ý, khi nào dì Dương đến, lập tức sẽ báo cho em biết.”

Lão nhân đột nhiên hỏi: “Tiểu Thẩm, pháp lực của cháu như thế nào?”

Linh Tổ có chút quẫn bách: “Mới trước đây mẹ đã dạy cho cháu một ít khẩu quyết phòng ngự, vốn không có gì nữa. Cháu đều thi triển lung tung bằng ý niệm.”

Lão nhân cười: “Không cần tự ti. Cháu vốn có thiên phú, mẹ cháu mới không dạy gì nhiều. Đứa nhỏ không có thiên phú mới cần nhiều khẩu quyết chú ngữ. Ông nghĩ nếu có cao nhân chỉ đạo, tương lai nhất định cháu sẽ có đất dụng võ.”

Linh Tổ trầm mặc một lát, nói: “Mẹ cháu... tựa hồ càng hy vọng, cháu lấy được một người có thân phận cuộc sống bình thường.”

Đầu bên kia điện thoại cũng yên lặng một lúc lâu, cuối cùng lão nhân nói: “Đi tìm Bích Hồ đi, ngoài mẹ cháu, chỉ có cô ấy biết mọi chuyện xưa của Thẩm gia thôi.”

Nhưng nữ sĩ Dương Bích Hồ xuất ngoại công tác, thật lâu đều không thấy trở về.

Trường học được nghỉ, Linh Tổ bị Phùng Hiểu Nhiễm kéo đến nhà cô nghỉ đông, năm sau trở về đi học, vẫn không có tin tức của Dương nữ sĩ.

Hoa Thanh giải thích, người trong giới đều hành tung bất định, mấy năm không gặp là chuyện thường, đặc biệt là đại sư giống Dương nữ sĩ vậy.

Linh Tổ rất nhanh cũng không đặt nhiều tâm tư vào chuyện này, cô sắp tốt nghiệp rồi. Cô cần phải suy nghĩ cho sinh kế, tính trước nên công tác ở đâu. Vì thế một bên làm đề cương luận văn, một bên thực tập ở công ty, bận tới mảy mòi mệt.

Một ngày, Linh Tổ mới từ công trường thực tập trở về. Bác gái quản lý ký túc xá gọi cô lại: “Thẩm Linh Tổ, cháu đợi chút, có người tìm cháu!”

Trời đã ấm áp, Linh Tổ ở công trường bận rộn một ngày, một thân bụi đất mồ hôi, hơi chật vật. Mà đến tìm cô là một người đàn ông trẻ tuổi mặc tây trang đi giày da, phong độ, cử chỉ nhã nhặn.

Linh Tổ nhớ rõ hẳn. A, sao lại có thể quên, tất cả mọi việc có liên quan đến người đó, cô đều khắc sâu ở trong đầu. Người đàn ông này chính là người ngày ấy đến nhà đón cô tới tham gia đại hội cổ đông của Bạch thị, là trợ thủ đắc lực của Bạch Khôn Nguyên.

Năm năm rồi, bọn họ lại góc đầu trở lại sao?

Người đàn ông lễ phép hỏi: “Thẩm Linh Tổ tiểu thư?”

Linh Tổ gật đầu: “Là tôi.”

“Đã lâu không gặp.” Người đàn ông mở đầu câu chuyện.

Linh Tố cười cười: “Đúng vậy. Các hạ được thăng chức rồi sao?”

Người đàn ông không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Hiện tại tôi là luật sư của Bạch gia.”

Linh Tố lạnh như băng nói: “Tôi không còn gì dính dáng tới Bạch gia nữa.”

Người đàn ông mỉm cười: “Không có chuyện gì, tôi chỉ là chịu sự nhờ vả của Bạch phu nhân, chuyển giao một vài thứ cho cô.”

Linh Tố mắt lạnh: “Đồng Bội Hoa?”

“Là lão thái thái.”

Sắc mặt Linh Tố dịu đi một ít: “Bà tìm tôi có chuyện gì?”

Người đàn ông nói: “Bạch phu nhân đã qua đời vào ngày mùng 8 tháng trước, bà đem một phần di sản quyên tặng cho cô. Mời cô ký nhận.”

Nói xong, đưa qua một tập văn kiện.

Đã năm năm rồi sao?

Linh Tố nghĩ ngợi.

Đã năm năm không thấy chút tin tức về Bạch gia.

Cô rời khỏi thành phố kia, chưa bao giờ đọc tạp chí kinh tế, mà Bạch Khôn Nguyên cũng không phải là người thanh danh hiển hách hô phong hoán vũ.

Khoảng thời gian ban đầu, cô cũng sẽ thường hồi tưởng lại một vài việc. Tựa như từng đoạn ngắn trong điện ảnh, một đoạn lại một đoạn quay chậm trong đầu, bản thân lại trở thành người đứng xem. Bởi vậy nhìn xem càng thấu triệt, càng hiểu rõ, bởi vậy cho đến lúc này, luôn luôn có cảm giác xấu hổ dâng lên, giống như đã từng phạm sai lầm lớn tày trời.

Cô rất cục biết cái gì gọi là nghĩ lại mà kinh hãi.

Xác thực không chịu nổi.

Nhưng từng ngày bận rộn trôi qua, cô dần dần không hề nhớ tới nữa. Một tuần, nửa tháng, một tháng, nửa năm...

Mối tình đầu đầu là có đầu không có đuôi, cô cũng không phải người để tâm vào chuyện vụn vặt.

Một mình một người bước ra thế giới, chính là đơn giản như vậy.

Hiện tại vị luật sư này đến đây, giao cho cô một phần văn kiện, nói rằng Bạch phu nhân qua đời.

Bụi bặm lắng đọng lại bắt đầu bay lên.

Linh Tố đối với Bạch phu nhân không có nhiều cảm tình lắm. Người mẹ đáng thương kia thần trí vẫn không rõ ràng, nói chuyện với cô lại càng ít hơn. Cô thậm chí cho rằng dựa theo tình trạng của Bạch phu nhân lúc đó, vốn không biết đến mình. Đừng nói tới nhớ kỹ cô, đã nhiều năm đến khi mất đi, còn để lại di sản cho cô.

Vì sao?

Luật sư nói: “Bạch phu nhân đem hai nhà trọ dưới danh nghĩa của bà ở Thượng Hải tặng cho cô, đại khái giá trị hơn hai trăm vạn.”

Đó là số tiền không đáng kể của Bạch gia, nhưng đối với Linh Tố lại là tài phú khổng lồ.

Cô nói: “Tôi với bà cũng không thân thiết.”

Luật sư nói: “Nhưng cô luôn có chỗ khiến bà yêu thích.”

“Thực xin lỗi. Nhưng mà, tôi nhớ rõ thần trí của bà... vẫn...”

“Cô nói là bà đang trí?” Luật sư nói: “Bà xác thực bị bệnh đang trí, nhưng kỳ tích là, trước khi hấp hối, thần trí của bà lại thanh tỉnh, lập nên di chúc hợp pháp.”

“Xin hỏi bà qua đời thế nào?”

“Trúng gió. Bà đang ngủ liền qua đời.”

Nói vậy không chịu thống khổ, giờ phút này có lẽ đã đoàn tụ với nữ nhi bạc mệnh chăng?

Linh Tố nhớ tới Lâm Lang.

Lâm Lang không để lại đôi câu vài lời liền biến mất, là một khó hiểu trong những năm gần đây của Linh Tố. Đến tận cùng cô ấy đã đầu thai, hay đã hóa thành hư vô?

Cũng là một hồng nhan bạc mệnh.

Linh Tố tắm rửa xong, để mặc tóc ướt, ngồi ở trên ban công, ngắm ánh tịch dương từng chút một biến mất ở chân trời phía tây.

Trong máy tính đang phát ra một ca khúc tiếng Anh, uyển chuyển du dương, như khóc như tố.

Nhiều năm trước một ánh tịch dương chiếu rọi xuống, Bạch Khôn Nguyên đã đi vào tầm mắt của cô.

Cô gái ngửa đầu nhìn hân, cơ hồ không thể tin được vào hai mắt mình.

Linh Tố ngồi ở trước máy tính, gõ ba chữ “Bạch Khôn Nguyên”. Tạm dừng một lát, rồi ấn enter.

Hiện ra rất nhiều tin tức. Nào là hoa viên tiểu khu, nào là công trình, nào là khánh thành cất bằng. Cô không đọc tin nào, đại khái đảo qua, sau đó nhìn thấy một hàng chữ: “... Thê tử Đồng Bội Hoa, sau khi kết hôn cả nhà di dân sang nước Mỹ...”

Cô đóng trang web lại.

Tối hôm đó, cô một mình đến quán ăn “Tử khí Đông Lai”, xuyên qua cả sảnh đường ẩm ỉ, đi vào hậu viện, tới gian quán trà kia.

Tường Tử đang rót trà cho khách, nhìn thấy cô thật cao hứng: “Linh Tố, chỉ có mình em thôi sao? Hoa lão đạo đâu?”

Linh Tố lắc đầu: “Cũng lâu rồi em không thấy Hoa Thanh.”

“Em tới tìm dì Dương sao? Lần trước nhận được tin tức, nói bà ấy đang ở Ni Bạc Nhĩ. Thật không biết khi nào thì trở về!”

Linh Tố cười nhẹ: “Không có việc gì, em không vội. Hôm nay em tới ngồi chơi thôi, pha cho em một ly trà Long Tĩnh được không?”

“Được rồi! Em ngồi đi.”

Hương trà lượn lờ, Linh Tố chuyên chú nhìn lá trà chìm nổi trong chén, mặt bị hơi nước phủ một mảnh ôn nhuận.

Một giọng nói xa lạ vang lên: “Tâm tình không tốt sao?”

Linh Tố ngẩng đầu nhìn lại. Trong bóng tối, một người đàn ông tuổi còn trẻ đang chăm chú nhìn cô.

Cô nói: “Một vị tiền bối qua đời.”

“Vậy sao? Thính nén bị thương.”

“Kỳ thật tôi với bà cũng không thân thiết. Chúng tôi cơ hồ chưa từng nói chuyện với nhau. Bà bị bệnh lâu như vậy, hiện tại cũng đã được giải thoát rồi.”

“Nhưng cô vẫn thấy thương cảm.”

Thanh âm của người nọ vô cùng ảm áp, Linh Tố nhin không được muốn thổ lộ tâm sự.

Cô nói: “Đó là bởi vì, tôi nghĩ tới mối tình đầu.”

“A...” Người đàn ông hít một tiếng.

Hắn hướng Tường Tử ra hiệu, một lát sau, một chén rượu hồng đặt ở trước mặt Linh Tố.

Linh Tố kinh ngạc ngẩng đầu.

Tường Tử chớp mắt vài cái: “Phong ca mời em.”

Linh Tố nhìn người đàn ông vô danh kia, hắn ngồi trong bóng tối mỉm cười một chút. Ôn hòa có lẽ, cũng không tìm cơ hội tới đây ngồi.

Linh Tố mỉm cười, bưng lên cái chén, khẽ nhấp một ngụm.

Cô không biết uống rượu, chỉ vừa ngửi hương, cũng có thể bị choáng váng. Nhưng cô thật sự cảm thấy rượu vào miệng, tựa hồ thật sự tách ra một chút sầu tích tụ trong lòng cô.

Đây là cái gọi là mượn rượu giải sầu sao.

Người đàn ông nói: “Không thể quên được, vốn không phải là còn yêu, có lẽ là bởi vì có một chút không phục.”

Linh Tố hỏi: “Vậy nên làm cái gì bây giờ?”

Người đàn ông nói: “Để cho bản thân sống thật tốt.”

“Đây là giận dỗi sao?”

“Không.” Người đàn ông lắc đầu, ôn nhu nói: “Đây là không chịu thua kém.”

Linh Tố cười, nhấp rượu, đầu lưỡi cố gắng cảm thụ được vị chua chát kia, cái mũi cố gắng hít vào hương say kia.

Cô vẫn thực không chịu thua kém, thực không chịu thua kém. Cô không thể giống như mẹ, trốn tránh cả đời. Cô muốn thoải mái đứng vững tại thành phố này.

Có điều có chút tịch mịch, vẫn không nhận được nghĩ: Người kia, có còn nhớ rõ mình hay không?

Linh Tố nói: “Rượu có thể giải sầu, lại càng khơi gợi chuyện cũ.”

Thật lâu không có hồi âm, cô ngẩng đầu nhìn lại, vị trí kia đã trống không. Người đi trà lạnh.

Khi nào thì đi mất rồi, một chút đều không phát hiện ra, tựa như chưa từng ở đó vậy. Linh Tố cười cười, cũng không muốn miệt mài theo đuổi.

Quán trà nhỏ này chỉ là một trạm dịch (trạm dừng chân), nghỉ ngơi đủ, thì sẽ ra đi.

13. Chương 13

Hai mươi ba tuổi, tốt nghiệp.

May mắn không trực tiếp bị thất nghiệp, Linh Tố tìm được việc ở viện thiết kế.

Công việc nào cũng đều bắt đầu bằng tạp công, Linh Tố như ong mật bận rộn suốt ngày, chưa bao giờ oán giận. Văn phòng có nữ tiền bối luôn khó xử cô, Hoa Thanh nói bắt mấy “huynh đệ” quỷ hồn để báo thù, cô cũng cười xin miễn.

Nếu đi ra ngoài, vậy nên ném đủ khổ ngọt đắng cay. Cuộc sống không có khả năng luôn chìm trong sắc hoa hồng.

Tiền lương thấp, cùng đồng nghiệp thuê một căn nhà trọ nhỏ, phòng chưa đến 8m², một giường một bàn không còn thứ gì khác. Khi đó Phùng Hiểu Nhiễm cùng đoạn Quyết đã ở chung, ở tại Phùng gia mua một gian phòng hơn 100m².

Linh Tố nhìn ngắm. Có ba phòng riêng tất cả, rất rộng rãi sáng sủa, cửa sổ phòng khách đối diện với tiểu khu hoa viên, trang hoàng có thể nói là giống như trong tạp chí.

Cô cười nói: “Ngoài giấy chứng nhận kết hôn, cũng không có gì khác biệt.”

Phùng Hiểu Nhiễm nói: “Kết hôn chỉ là tờ giấy thôi, lão Đoạn thay lòng đổi dạ, vậy mới phiền toái mà.”

Đoạn Quyết rốt cục chịu không nổi cấp trên ức hiếp, chuyển đến cảnh giáo, tiếp tục làm giáo sư phạm tội tâm lý học, thuận tiện ở cục công an đảm nhiệm chức cố vấn.

Linh Tố thường xuyên đến Tam Phát Trần, có khi uống trà, có khi uống chút rượu. Ngẫu nhiên gặp Hoa Thanh cùng bạn gái ân ái ngồi ở trong góc, nhưng lại không gặp được người đàn ông ngày ấy mời cô một chén rượu.

Sau đó Trương Tử tính đem quán trà đổi thành quán bar, không tiếp tục kinh doanh trong ba tháng, Linh Tố lại không có chỗ để tiêu khiển.

Bất tri bất giác đã đến trời thu mát mẻ.

Linh Tố cáo biệt kỳ thực tập, bắt đầu đi theo tổ nhỏ làm thiết kế. Sau được tăng tiền lương, chuyển đến một chỗ ở rộng rãi hơn.

Bạch phu nhân tặng cho cô chút ít tài sản, bản thân thật ra cũng đã trở thành phú bà. Linh Tố nghe theo ý kiến của Phùng Hiểu Nhiễm, ủy thác cho thuê gian phòng đó, đem lại dư dả không ít.

Sau đó, Tam Phát Trần một lần nữa lại khai trương, thành quán bar Tiểu Lam Điều, cô gái ngày xưa đàn đàn tranh cũng biến thành nữ ca sĩ quyến rũ, hàng đêm xướng tình ca triền miên.

Đây cũng là người có tâm sự.

Mà nữ sĩ Dương Bích Hồ mãi vẫn không thấy xuất hiện.

Một ngày, Linh Tố nhớ rõ là một thứ bảy đột nhiên nhiệt độ hạ thấp, cô đến nhà Phùng Hiểu Nhiễm dùng cơm chiều.

Còn chưa gõ cửa, liền cảm thấy có chút không đúng. Cửa vừa mở ra, chỉ thấy trong phòng tràn ngập hắc khí, có điềm xấu.

Thần sắc của Phùng Hiểu Nhiễm như bình thường, nhiệt tình tiếp đón cô vào. Đoạn Quyết ngồi ở trên sofa phòng khách gọt táo, hướng Linh Tố gật gật đầu.

Linh Tố lạnh lùng hỏi: “Lão Đoạn, anh dính phải mấy thứ bẩn thỉu ở đâu vậy?”

Đoạn Quyết hồ hồ : “Bẩn? Có phải trên lưng cọ vào cái gì không?”

Phùng Hiểu Nhiễm cũng hiểu được ý tứ của Linh Tố, mặt bỗng trắng bệch, liền thanh hỏi: “Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Linh Tố cười cười: “Không nghiêm trọng, đừng khẩn trương.”

Cô đi qua, vươn tay vỗ vỗ lưng Đoạn Quyết. Phùng Hiểu Nhiễm thấy bàn tay cô hơi lóe sáng, làm động tác lại lơ đãng như bình thường.

Vừa vỗ, Đoạn Quyết vừa rồi vẫn rữ thất lưng chậm rãi thẳng lên. Hắn kinh hãi: “Thất lưng không đau nữa rồi! Em làm thế nào vậy?”

Phùng Hiểu Nhiễm cười: “Trừ tà.”

Linh Tố trừng mắt nhìn cô một cái, nói với Đoạn Quyết: “Thứ bẩn thỉu không còn, tất nhiên là không đau rồi. Lão Đoạn, rốt cuộc hôm nay anh đã đi đâu vậy?”

“Anh ở trong văn phòng sửa lại bài kiểm tra, cả ngày cũng chưa đi đâu mà!”

Linh Tố lắc đầu: “Không có khả năng, trên người anh mang theo thi khí.”

Phùng Hiểu Nhiễm hỏi: “Cái gì gọi là thi khí?”

Linh Tố liếc mắt nhìn cô một cái: “Nghĩa như tên, hơi thở của thi thể.”

Phùng Hiểu Nhiễm sợ tới mức mặt không còn chút máu, rống lên như sư tử Hà Đông: “Họ Đoàn, anh thành thật nói cho em biết, anh đã làm gì vậy?”

Đoạn Quyết vội vàng nói: “Anh thật sự cả ngày đều ở văn phòng... A, sau khi tan tầm có gặp mặt Lý Quốc Cường. Cậu ấy đưa cho anh cái MP3.”

Linh Tố hỏi: “Gặp mặt ở đâu?”

“Cái kia... Ngay tại lầu B.”

Phùng Hiểu Nhiễm nhảy dựng lên: “Lầu B! Nơi đó không phải là phòng giải phẫu pháp y sao?”

“Khó trách.” Linh Tố nói: “Lão Đoàn, bát tự của anh hơi yếu, về sau đừng tới gần những chỗ đó nữa. Mặc dù không ảnh hưởng đến tính mạng của anh, nhưng dễ dàng sinh bệnh.”

Đoạn Quyết giống như đột nhiên được bỏ băng bịt mắt, lúc này mới nhìn rõ Linh Tố, hấn mở lớn miệng không biết nên nói cái gì.

Phùng Hiểu Nhiễm đắc ý dào dạt: “Anh không biết đâu, Linh Tố nhà chúng ta, chính là đại sư thông linh đó nha!”

Đoạn Quyết nói: “Các em gạt anh. Anh chỉ tin tưởng Mao chủ tịch cùng Mã Khắc Tư.”

Linh Tố vừa bực mình vừa buồn cười: “Tin hay không tùy anh.”

Đoạn Quyết vẫn mang vẻ mặt giống như nhìn thấy Thượng Đế hiển linh: “Linh Tố, em thật sự là pháp sư?”

Linh Tố trêu hấn: “Không, em là bà cốt.”

Đoạn Quyết đỏ mặt, lại hỏi: “Vậy em có thể đoán trước sinh tử họa phúc không?”

Linh Tố không biết nên khóc hay cười: “Không không, em không phải thầy tướng số.”

Đoạn Quyết gấp gáp: “Không phải anh có ý này, anh là nói, nếu có người xảy ra việc ngoài ý muốn, sinh tử không rõ, em có thể nhận ra hay không?”

Linh Tố châm chọc một lát, nói: “Có thể. Nhưng mà không dám nói là chuẩn xác. Điều này có liên quan đến việc đương sự lưu lại tin tức mạnh hay yếu.”

Đoạn Quyết nói: “Nếu là như thế, anh có chuyện muốn mời em hỗ trợ!”

Phùng Hiểu Nhiễm vội đáp: “Linh Tố không nhận đâu.”

Linh Tố cười: “Không có việc gì, lão Đoàn cứ nói trước đi.”

Đoạn Quyết nói: “Tháng trước ở hoa viên phía đông có một vụ cướp bóc giết người, em có biết không? Thi thể của người đàn ông đã tìm được, nhưng của nữ lại không thấy đâu. Dựa theo tinh thần của phạm nhân kia, anh phỏng chừng người phụ nữ cũng đã chết.”

Linh Tố nhú mày suy tư: “Các anh là muốn biết thi thể ở đâu đúng không?”

“Đúng là sống phải thấy người, chết phải thấy xác chứ.” Đoạn Quyết nói. “Nói đến nói đi, đưa nhò nhà đó mỗi ngày đều đến chờ tin tức, mắt nhìn thấy mà khó chịu.”

Linh Tố thở dài: “Được rồi. Em có thể đi nhìn xem, nhưng khó chắc chắn có thể tìm được người.”

Ngày hôm sau, Đoạn Quyết cùng vài cảnh sát dẫn Linh Tố đi điều tra.

Trên đất đã không còn vết máu, nhưng trong phòng vẫn còn hơi thở điềm xấu không thể xóa tan. Linh Tố vừa ngưng thần liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết phát ra ngày ấy, người đàn ông lúc đó hô lên: “Đừng làm hại đứa nhỏ!”

“Đứa trẻ nhà này đâu?”

Lý Quốc Cường nói: “Ồ tại nhà thân thích. Còn đang học trung học, đều lo lắng nó ở đây một mình. Quá đáng thương.”

“Nghe nói đứa nhỏ mỗi ngày đều đến hỏi tin tức của mẹ mình?”

“Cũng không phải vậy sao? Nếu không đã không cần mời cô đến đây!”

Khẩu khí của Lý Quốc Cường có chút khinh thường. Những người làm nghề như bọn họ, vốn không tin quái lực loạn thần, đều theo chủ nghĩa duy vật. Nay lão Đoạn đột nhiên dẫn theo một cô gái nói cô ta có thể nhìn thấy và trao đổi với linh hồn, có thể giúp bọn họ phá án, ai cũng đều cảm thấy đáng chê cười.

Dẫn cô ta tới nơi này nhìn xem, cũng chỉ là nể mặt lão Đoạn thôi. Là một cô gái xinh đẹp, bởi cô ta chút thời gian vậy.

Linh Tố thông thả đi quanh phòng, ở gần chỗ TV thì ngừng lại, hỏi: “Nam chủ nhân là chết ở chỗ này?”

Lý Quốc Cường sững sốt, nghĩ có lẽ Đoạn Quyết đã nói qua với cô, gật gật đầu.

Linh Tố cúi đầu nhìn ngắm, khẽ lắc đầu.

Đoạn Quyết hỏi: “Không tìm ra sao?”

Lý Quốc Cường cười: “Làm sao chỉ như vậy đã có thể tìm được người rồi?”

Hiển nhiên hẳn không tin Linh Tố tùy tiện đi đến nhìn xem một chút là có thể nói ra Thiên Cơ.

Linh Tố đứng yên một lát, nói: “Người phụ nữ kia đã chết.”

Lý Quốc Cường châm biếm: “Cô cho là chúng tôi không đoán ra được sao?”

Đoạn Quyết dậm chân: “Lý Quốc Cường!”

Linh Tố không bị chút ảnh hưởng, nhắm mắt lại, một bên suy tư rồi nói: “Thi thể bị giấu ở trong một thùng xăng... Bị vứt bỏ ở một cái mương... Cỏ dại rất cao... Cách không xa cái mương là đường cái, còn có...”

Đoạn Quyết cũng kêu lên hỏi: “Còn có cái gì?”

Linh Tố mở mắt: “Trạm xăng dầu.”

Lý Quốc Cường thất vọng: “Trạm xăng dầu đâu đâu cũng có!”

Linh Tố bỗng nhiên kêu lên: “Đợi chút! Xe đồ... Đến Thông huyện, ở trạm xăng dầu đầu tiên!”

“Thông huyện ở phía nam!” Lý Quốc Cường kích động: “Ra khỏi thành trạm xăng dầu rất dễ tìm!”

Hắn lập tức cầm điện thoại liên lạc. Người này, vừa rồi còn cho rằng Linh Tố là bà cốt mà châm chọc, sao lúc này lại tin tưởng như thế?

Buổi tối, Đoạn Quyết gọi điện thoại tới: “Linh Tố, em lập công lớn rồi! Tìm thấy rồi!”

Linh Tố cười hỏi: “Vị đồng chí kia nói như thế nào?”

“Cậu ta hối hận muốn chết!”

Do đó vị đồng chí Lý Quốc Cường kia ngày kế tự mình tới cửa xin lỗi: “Thực xin lỗi, ngày đó tôi nói lời mạo phạm, hy vọng ngài trăm ngàn lần đừng để ý.”

Thái độ vô cùng thành khẩn, đáng để tha thứ.

Còn nói: “Ở chỗ tôi còn có một án tử...”

Phùng Hiểu Nhiễm đang ở đó, kêu lên: “Đừng được một tắc lại muốn tiến một thước, chúng tôi không phải làm không công đâu!”

Lý Quốc Cường kêu rên: “Sao không tính là nghĩa cử mà?”

Phùng Hiểu Nhiễm phản bác: “Thế sao anh không đi làm nghĩa vụ quét đường đi?”

Lý Quốc Cường cọt nhả: “Tỷ tỷ, tôi làm mà, làm vệ sinh có cái gì đâu?”

“Được rồi!” Linh Tố cười nói: “Chỉ chút việc nhỏ, tôi vẫn rất thích cống hiến sức lực.”

“Đúng đúng!” Lý Quốc Cường vội vàng đáp ứng.

“Còn có mấy điều. Việc này không thể nói ra ngoài, tôi không gặp đương sự, tôi không thu tiền.”

Về mặt Lý Quốc Cường nịnh nọt nói: “Thẩm tiểu thư, cô thật đúng là tâm địa Bồ Tát.”

Phùng Hiểu Nhiễm cười thóa: “Đi đi!”

Cứ như vậy, Linh Tố trở thành cố vấn pháp sư không chính thức.

Đây nhất định là một phần công tác đủ loại trăm muôn nghìn kiểu, mà lao động nghĩa vụ lại không xúc phạm đến khúc mắc nơi đáy lòng Linh Tố. Từ sự hiểu biết từng vụ án, Linh Tố cũng tựa hồ tìm về một chút giang hồ khoái ý năm đó.

Phùng Hiểu Nhiễm hỏi: “Nhìn thấy nhiều người với nhiều tư thái xấu xí như vậy, bạn không sợ tâm lý sẽ biến thái sao?”

Linh Tố nói: “Dù mình không làm việc này, cũng ngày ngày sẽ nghe thấy quỷ hồn oan khuất khóc kêu, nhưng lại lực bất tòng tâm. Nay như vậy, cũng coi như là tích đức.”

Phùng Hiểu Nhiễm lại hỏi: “Ngày ngày đều nghe thấy mấy tiếng động đó, sao bạn không bị tâm lý biến thái vậy?”

Linh Tố không biết nên khóc hay cười, trềng cô: “Sao mình lại phải bị tâm lý biến thái chứ? Mình có một gian phòng tối ở dưới tầng ngầm, trong đó ngầm đầy đầu người a!”

Hai người con gái đều cười to.

Lúc này di động của Linh Tố vang lên, Hoa Thanh hồi lâu không gặp hưng phấn kêu lên: “Tiểu Thẩm, dì Dương đã trở lại! Ở Tam Phát Trần rồi!”

Linh Tố vọt đứng lên, cầm lấy túi xách chạy ra bên ngoài, bắt một chiếc taxi đến thẳng phía tây thành phố.

Dọc theo đường đi khẩn trương phát run. Nữ sĩ Dương Bích Hồ ngàn hô vạn gọi đã xuất hiện, Linh Tố ôn tập lại trong lòng những vấn đề muốn hỏi vô số lần. Đã sắp biết được đáp án, nhưng mà vẫn có chút mất bình tĩnh.

Cả đời mẹ giữ bí mật, Dương nữ sĩ có tài cán giúp cô giải đáp hay không?

Linh Tố vọt vào quán bar, Tường Tử đang lau chén thủy tinh, nhìn thấy ánh mắt vội vàng của cô, liền lắc đầu.

“Em đã đến chậm một bước, dì Dương có việc đi trước rồi.”

Lúc này Hoa Thanh cũng đuổi tới, ảo não: “Sao cậu không giữ bà ấy lại?”

“Bà ấy nhận được điện thoại, thần sắc biến đổi. Em nghĩ khẳng định là chuyện quan trọng vì vậy cũng không tiện ngăn cản.”

Toàn thân Linh Tố buông lỏng, ngồi ở trước quầy bar.

Bỏ lỡ rồi.

Tường Tử áy náy rót một ly sâm banh cho cô, nói: “Em đừng lo lắng. Dì Dương nói trong năm nay cô ấy đều ở trong thành, sẽ có thời điểm hai người được gặp mặt.”

Linh Tố gật gật đầu. Nếu cô đã đến đây, cũng không nghĩ nhiều nữa, liền gọi một đĩa salad hoa quả, ngồi ở trong góc từ từ ăn.

Cô gái xinh đẹp không biết tên kia đang ôm đàn ghita ngồi ở trên sân khấu xướng ca. Kinh doanh của quán bar tựa hồ so với trước kia tốt hơn, chỉ vừa mới sẩm tối, khách đã đầy nửa phòng.

Phần lớn xa lạ, cũng có mấy người nhìn quen mắt. Một người làm quan lớn trong chính phủ, một gã là người mẫu quảng cáo, bình thường ai cũng không thể tưởng được bọn họ có cái gì khác biệt so với người thường.

Sau đó ở một bàn vang lên bài hát sinh nhật, hóa ra là dành ột đứa nhỏ.

Đứa nhỏ kia tầm sáu, bảy tuổi, mặc đồng phục danh giáo, vô cùng đáng yêu. Chắc hẳn cha mẹ trưởng bối rất yêu thương nó, lễ vật mới mẻ trân quý, là một con thú nhỏ chưa bao giờ xuất hiện trên bách khoa toàn thư.

Động vật kia to bằng con mèo, trên đầu có sừng, ngón chân có móng, mắt phóng tia sáng màu tím, nhận thức chủ nhân xong, hóa thành một con mèo mướp, tiến vào trong lòng đứa nhỏ.

Linh Tố cảm thấy hiếu kỳ.

“Đó là một con chu kỳ lân.”

Linh Tố mạnh quay đầu lại. Trong một góc u ám, là một người đàn ông trẻ tuổi.

“A, là anh.”

Người đàn ông hướng cô gật đầu thăm hỏi: “Là tôi.”

Linh Tố mỉm cười: “Anh có khỏe không?”

“Nhờ phúc, cũng khá. Cô thì sao?”

Linh Tố cười khổ: “Hơi nặng nề một chút.”

“Học tập, công tác, kiếm tiền. Nghĩ kỹ về con người khi sống, sẽ phát hiện chúng ta so với ong mật cũng không khác nhau cho lắm.”

Người đàn ông tựa hồ biết Linh Tố có rất nhiều tâm sự.

Linh Tố hỏi: “Anh nói động vật nhỏ kia là kỳ lân sao? Trên đời này thực sự có thần thú thượng cổ trong truyền thuyết đó ư?”

“Tên gọi kỳ lân, nhưng kỳ thật là kỳ lân biển chủng thôi. Am hiểu phòng thủ, chủ yếu dùng để bảo vệ chủ nhân. Mặc dù không phải thực trân quý, giá cũng đại khái tương đương với một mảnh đất lớn ở bên ngoài.”

Chậc chậc, ra tay quả thực hào phóng.

“Anh biết rất nhiều.” Linh Tố nói.

Lời này bao hàm nhiều ý nghĩa, người đàn ông khéo léo đáp: “Mấy tri thức này, mọi người đều biết mà. Không thể nói tôi là bác học được.”

Linh Tố không biết, bởi vì mẹ cho tới bây giờ chưa từng nói qua với cô. Mẹ hết sức dẫn dắt cô hướng tới thế giới bên ngoài, cô hiện tại chính cô lại quay đầu chạy về, có lẽ mẹ nằm trong quan tài chắc sẽ thở dài đây.

Lại nghĩ, nhiều năm như vậy, có lẽ mẹ cũng đã chuyển thế. Nhưng mà đến chân cầu, uống Mạnh Bà thang rồi, còn nhớ rõ cái gì không?

Giọng nói của người đàn ông luôn ôn hòa làm người ta an tâm. Anh nói: “Có câu, sống chưa tròn trăm tuổi, mà ưu tư thì dài tựa thiên tuế. (cuộc sống thì ngắn ngủi mà ưu tư thì nhiều)”

Linh Tố hướng anh nâng chén, nói: “Xưa nay hiền giả đa phần là tịch mịch, duy có ẩm giả (dân nhậu) mới để lại kỳ danh.”

Người đàn ông cũng nâng chén, rượu của anh là Whisky.

Lại ngồi một lúc, Hoa Thanh đến cáo từ, nói trường học có việc phải đi trước. Linh Tố nói lời từ biệt với hắn, xoay người lại, nhìn phía sau đã không còn một bóng người.

Lại lặng yên không một tiếng động đi rồi.

Mà bên cạnh chén rượu của mình lại có thêm thứ gì đó. Linh Tổ mở ra giấy gói, bên trong là một quyển sách rất nặng, tràn ngập vô số pháp thuật phù chú. Trên trang sách, bút tích mạnh mẽ hữu lực viết: “Sinh nhật vui vẻ!” Còn có một mảnh lá phong đặt bên trang sách.

Linh Tổ hít sâu, giữ chặt Tường Tử hỏi: “Phong ca rốt cuộc là loại người nào?”

Tường tử nhún nhún vai: “Chỉ biết là anh ta gọi là Phong ca, đến đến đi đi đều chỉ có một mình.”

“Dường như rất thần bí.”

Tường Tử cười nói: “Ra vào nơi này, sau lưng ai mà không có đủ chuyện xưa?”

Linh Tổ đem quyển sách ôm vào trong ngực, cảm giác được sự nặng nề kia.

14. Chương 14

Sau đó, Linh Tổ đem quyển sách đưa cho Hoa Thanh xem.

Hoa lão đạo chảy nước miếng cơ hồ dính đầy áo, liên thanh hỏi: “Từ đâu em có vậy? Đây đều là pháp thuật rất thâm ảo nha!”

Linh Tổ nói: “Một người đàn ông xa lạ tặng cho.”

Hoa Thanh than thở: “Vì sao anh không gặp được người xa lạ nào tốt bụng như thế?”

Bạn gái hần Tô Thức, Tô đại tiểu thư ở bên nghe xong, cười lạnh: “Cho dù anh có tâm đến gần, người ta cũng không yêu thích đàn ông đâu.”

Linh Tổ cố nén cười.

Hoa Thanh sờ sờ đầu, nói: “Tiểu Thẩm, thứ này để lại chỗ anh, anh xem xem bên trong có gì cấm kỵ không. Em không ngại chứ?”

“Đương nhiên không! Em không định đọc hưởng, anh cầm xem đi!”

Tô Thức vươn người qua hỏi: “Người xa lạ đó thế nào?”

Linh Tổ cười nói: “Quá mờ thấy không rõ, chỉ biết là giọng nói rất ôn nhu êm tai.”

Tô Thức có vẻ rất hứng thú, khiến Hoa Thanh ở bên cạnh mạnh mẽ ho khan.

Bạn bè bên cạnh Linh Tổ đều dần dần có đôi có cặp, chỉ có cô còn độc thân. Cũng không phải không có ai theo đuổi, thời điểm đọc sách ngẫu nhiên cũng có nam sinh chạy đến trước mặt tự báo họ danh, muốn mời cô đi uống trà sữa. Tốt nghiệp liên hoan, cũng có nam đồng học nương theo chút say rượu lôi kéo tay cô, muốn thổ lộ tâm sự.

Nhưng bọn họ không phải là người cô muốn tìm.

Một số người sau khi té ngã trong chuyện tình cảm, gu thẩm mỹ đều sẽ thay đổi. Nhưng cô vẫn chỉ đối với người tao nhã có hảo cảm. Cô khát vọng sự ôn nhu lãng mạn. Tình yêu không cần oanh oanh liệt liệt, nhưng phải có sự cao thượng cách điệu.

Linh Tổ luôn nói, có lẽ cả đời cũng không gả đi được.

Phùng Hiểu Nhiễm dần dần bắt đầu đồng ý với cô: “Con gái có đôi khi vẫn là ngu ngốc một chút sẽ hạnh phúc hơn, giống như mình vậy.”

Công tác vẫn buồn tẻ như trước. Nữ thủ trưởng chanh chua đi ăn máng khác, mọi người còn chưa kịp hoan hô, một người đàn ông trung niên lại được điều đến.

Người đàn ông này tâm nhãn nhỏ hẹp, quả thực rất nhỏ nhen. Thứ Hai họp, đồng sự chưa rõ tình huống nói ra một ý kiến phản đối nho nhỏ, ngày kế đã bị điều đi hiện trường trông coi, giống như sung quân vậy. Hơn nữa còn rất hay để ý, cà phê nhất định phải uống loại ngon nhất bỏ 2 thìa đường, bánh bích quy giòn sáu cạnh, đặt trên chén trắng viền vàng bưng lên.

Nhưng lại đối với Linh Tố có vài phần kính trọng, thân thiết gọi cô là Tiểu Thầm, cũng không soi mói công tác của cô. Ngẫu nhiên có phạm sai lầm, cũng chỉ là nhỏ hóa không. Có khi vắng người, thời điểm nói chuyện sẽ đến gần, quần áo trên người không biết mấy ngày không đổi mà mang theo mùi hôi rình.

Vì thế dần dần có lời đồn, nội dung không cần nói thêm, loại sự tình này phát sinh cũng không có gì ngạc nhiên.

Người nào thích Linh Tố thì thông cảm với cô, không thích thì ghen tị hại cô. Trong văn phòng là một xã hội thu nhỏ, cạnh tranh vô cùng kịch liệt. Linh Tố thủy chung không nói một lời, giống như chuyện phát sinh không hề liên quan đến cô.

Linh Tố đưa văn kiện thỉnh sếp ký tên, hần nói: “Nơi này tôi thấy không rõ, là có ý tứ gì?”

Linh Tố liền nghiêng người qua xem. Giấy trắng mực đen, trật tự rõ ràng, cũng không có gì không ổn.

Đang buồn bực, một bàn tay nóng nực khoác lên vai.

Linh Tố chỉ cảm thấy lông tơ cả người đều dựng đứng, cô lập tức giãy ra.

Về mặt người đàn ông tươi cười vụn vặt, hoàn toàn không coi hành động vừa rồi là gì.

Linh Tố về nhà, còn cảm thấy mùi mồ hôi trộn lẫn với mùi nước hoa kia. Cô ở trong phòng tắm rửa kỹ mấy lần mới hết.

Làm sao bây giờ?

Cuộc sống gian nan, dù thế nào vẫn phải kiên trì cố gắng đi làm.

Thủ trưởng quả thực lại gọi một mình cô vào văn phòng. Linh Tố lưu tâm cách xa gã một chút.

Người đàn ông cổ tình thân mật cười nói: “Tiểu Thầm, tôi đã đọc tư liệu của cô, người nhà không còn ai sống đúng không?”

Nếu không phải là bé gái mồ côi, sao có thể dễ dàng bị người ta ăn thịt chứ? Linh Tố cười lạnh.

“Trong công tác cô biểu hiện tốt như vậy, sao vẫn không thấy tăng tiến?”

Linh Tố chỉ nói: “Tôi mới công tác không lâu, cần thời gian.”

Người đàn ông từng bước tới gần, Linh Tố lui về phía sau. Gã nói: “Tiểu Thầm, tôi rất xem trọng cô. Nhà ở Sơn hoa viên đang giảm giá, cô có hứng thú không?”

A! Mỗi câu thật lớn mà.

Nhưng Linh Tố bình tĩnh nói: “Sức của tôi quá nhỏ bé, không đảm đương nổi.”

Người đàn ông cười vươn tay ra: “Đừng khinh thường bản thân như vậy...”

Linh Tố thân mình nghiêng đi, linh hoạt tránh thoát, thối lui đến bên kia.

Người đàn ông kinh ngạc một chút, ngược lại không còn vòng vo, trực tiếp bức bách, nói: “Tiểu Thầm, tôi muốn chăm sóc cô, không tốt sao?”

Mặt Linh Tố lạnh như sương, cự tuyệt nói: “Không cần! Tôi hoàn toàn có thể chăm lo cho bản thân!”

Người đàn ông không có kiên nhẫn, rõ ràng vươn tay muốn bắt cô. Tay còn chưa đụng tới, đột nhiên cảm thấy một cơn đau đốn truyền đến, nhất thời kêu lên thảm thiết.

Linh Tố mất lạnh nhìn gã ôm tay lẫn lộn trên mặt đất. Người đàn ông đau đốn vài giây, cảm giác kia lại đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng. Gã kinh hoảng sợ hãi nhìn Linh Tố, giống như nhìn thấy quỷ, vội lui về phía sau.

Vừa rồi còn muốn phi lễ cô, lúc này lại như trốn bệnh hủi vậy.

Linh Tố cười lạnh, quay người mở cửa. Bùm một đồng người ngã ra đất, các đồng sự còn lại đang dựa vào vách tường nghe lỏm thấy bị bại lộ, kích động tản ra.

Linh Tố bước về bàn làm việc, thu dọn một chút đồ quan trọng, ngênh ngang rời đi.

Công việc này không làm nổi nữa rồi.

Là cô suy nghĩ sự việc quá đơn giản, hay là vẫn cho rằng bản thân rất kiên cường có năng lực?

Đô thị mới lên đèn rực rỡ, cao lầu cùng đèn nê ông làm đẹp hoàng hôn, toàn bộ thành thị nhuộm trong một tầng màu lam nhạt nhợt. Linh Tố yêu nhất khoảng thời gian này, một nhọc một ngày có thể nghỉ ngơi, quý mị ngủ say một ngày cũng bắt đầu thức tỉnh, đây mới là thời khắc âm ỉ nhất của một thành thị.

Rượu Uất Kim Hương trong ly thủy tinh, chất lỏng màu vàng ngọt lành thơm ngào ngạt. Linh Tố có chút tham lam một ngụm uống hết, còn muốn gọi thêm, một ly khác đã đặt ở trước mặt.

Người đàn ông nói: “Ném thử đi.”

Linh Tố quay đầu, trong nháy mắt thực khiếp sợ.

Trong ánh sáng mờ lung người đàn ông có vầng trán cao rộng, mũi cao thẳng, là quen thuộc như thế, quen thuộc đến cơ hồ đáng sợ.

Cô suýt nữa kêu lên. Nhưng tỉnh táo nhìn lại, thì cũng chẳng giống lắm.

Đây là gương mặt càng thêm thâm trầm anh tuấn, so với người kia trẻ hơn một chút, tươi cười ôn nhu như nước, có cảm giác thân thiết nói không nên lời.

Anh khiến người ta sinh ra hảo cảm.

Linh Tố nói: “Tiên sinh, anh nhiều lần khuyên tôi uống rượu, là có ý gì?”

Người đàn ông trẻ tuổi chập tay vào nhau: “Tôi nghĩ rằng cô đã trưởng thành.”

Linh Tố nở nụ cười, bưng lên ly rượu kia.

Cô nói: “Cám ơn đồ anh đã tặng tôi.”

“Dùng được không?”

“Tôi có luyện một ít, cảm giác tiến bộ hơn rất nhiều.”

“Cô có thiên tư trí tuệ.”

“Vì sao lại tặng cho tôi?”

“Thứ này vốn nên là của cô.”

“Vì sao đối tốt với tôi như vậy?”

Người đàn ông nói: “Tôi nhìn thấy cô, cảm thấy thực đáng để tôi cảm mến.”

Lời này ngữ khí có chút ái muội, nhưng Linh Tố trải qua một ngày nay, vừa nghe anh nói như vậy, lại cảm thấy trong lòng ấm áp, có chút cảm động.

Ở trong thế giới của cô, cũng có một người an ủi cô.

Linh Tố hỏi: “Anh biết được bao nhiêu việc của tôi?”

“Rất nhiều rất nhiều.” Người đàn ông ôn nhu nói: “Có chuyện cô cũng biết, có chút chuyện cô lại không biết.”

“Có thể nói cho tôi biết không?”

Người đàn ông lắc đầu: “Không phải hiện tại.”

Linh Tố còn muốn nói chuyện, người đàn ông bỗng nhiên nói: “Người cô chờ đã đến.”

Cô không có chờ ai mà. Linh Tố nghi hoặc quay đầu, một người phụ nữ trung niên mặc áo trắng mỉm cười hướng cô đi tới.

Linh Tố mở to mắt nhìn, đứng lên.

Câu nói đầu tiên mà nữ sĩ Dương Bích Hồ nói với Linh Tố là: “Con đã lớn đến vậy rồi.”

Linh Tố cho tới bây giờ không mong bà sẽ nói mình giống mẹ hay thế nào. Kỳ thật cô không hề giống mẹ. Em gái mới là phiên bản của người.

Dương nữ sĩ lôi kéo cô cùng nhau ngồi xuống, mỉm cười nói: “Con là Linh Tố đúng không?”

Linh Tố không khỏi hạ thấp người: “Dì Dương.”

Dương nữ sĩ kìm lòng không được xoa xoa đầu cô: “Lúc con còn rất nhỏ dì đã gặp con, khi đó chỉ biết con trưởng thành sẽ trở thành một cô gái xinh đẹp. Hiện nay con vẫn còn đi học hay đã đi làm rồi?”

“Đã tốt nghiệp, đang đi làm.”

“Thời gian trôi qua thực mau.” Dương nữ sĩ cảm thán: “Mẹ con...”

“Gia mẫu đã qua đời khá lâu rồi.”

Dương nữ sĩ thở dài một hơi: “Quả thật là như vậy.”

Linh Tố bổ sung nói: “Em gái Linh Tịnh cũng không may bị bệnh chết, trong nhà chỉ còn một mình con.”

Dương nữ sĩ ngắt ra: “Em gái của con cũng mất rồi sao?” Bà nhất thời thương tâm mất mát, Linh Tố nắm tay bà, tỏ ý an ủi.

Thật lâu sau, Dương nữ sĩ mới nói: “Con tìm dì đã lâu, dì hiểu con muốn biết cái gì.”

Bà châm chước một lát, nói: “Thẩm gia, không phải là một gia tộc, mà là một môn phái.”

Linh Tố ngàn tư vạn tượng, lại không dự đoán được sẽ nghe thấy một câu như thế.

“Đầu tiên là do sự tổ Thẩm Hoàn của các con sáng lập, chỉ lấy nữ đệ tử có tuệ căn, ban thưởng họ Thẩm. Mấy trăm năm, vẫn sinh sôi không ngừng. Trong niên đại chiến loạn, bởi vì một lần nội chiến, bên trong đã phân ra thành nhiều hệ. Cho tới bây giờ, trừ hệ của mẹ con ra, những người khác đều đã thất truyền. Linh Tố, cho nên con là người cuối cùng của Thẩm gia, cũng là truyền nhân chính thống nhất.”

Linh Tố cười: “Chỉ còn lại một mình con, còn có lựa chọn khác sao?”

Dương nữ sĩ bắt đắc dĩ: “Chúng ta làm công việc này, từng một lần đi xuống dốc, thật vất vả mới khởi tử hồi sinh, cũng chỉ là kéo dài hơi tàn. Còn không biết tương lai thế nào.”

Linh Tố nói: “Hiện tại mọi người không tin chuyện này, nhiều lắm chỉ cho là tiêu khiển thôi.”

Dương nữ sĩ vẫn chưa hỏi Linh Tố có theo nghiệp này hay không.

Linh Tố còn nói: “Mẹ là ẩn sĩ ở đô thị, ngay cả con cũng không rõ chuyện về người.”

Dương nữ sĩ biết cô còn có nghi vấn: “Muốn hỏi cái gì thì cứ nói.”

Linh Tố rốt cục hỏi: “Con muốn biết chuyện giữa cha mẹ mình.”

Bên tai Dương Bích Hồ có tiếng vang nhỏ, chuyện nên đến rốt cuộc vẫn đến. Bà hỏi: “Con biết được bao nhiêu?”

Linh Tố nói: “Con chỉ muốn biết ông ấy là ai thôi.”

“Còn muốn biết chuyện xưa của bọn họ?”

Linh Tố gật đầu.

Dương nữ sĩ nói: “Khi đó bọn họ đều còn trẻ. Nam Phương gia muốn di dời phần mộ tổ tiên, mẹ con giúp bọn họ xem phong thủy, cứ như vậy mà quen biết. Nam Phương gia ở Hongkong, tổ tiên là Chính Bạch Kỳ, mở công ty hải vận (vận chuyển bằng đường thủy), ở Đông Nam Á lại có trụ sở. Mà mẹ con chỉ là một cô gái nội địa không có danh tiếng.”

Chỉ là chút lời mở đầu ấy, là có thể biết được kết cục bi thảm của bọn họ.

Linh Tố nói: “Con biết ông ấy về sau bị người nhà lừa trở về, không biết như thế nào, cũng chưa từng thấy quay lại tìm.”

Dương nữ sĩ nói: “Điều này thì di biết. Kỳ thật sau khi bọn họ bỏ trốn, cuộc sống vẫn bình tĩnh ổn định. Sau đó Nam Phương gia dùng kế hãm hại mẹ con bị bỏ tù, cha con vì cứu mẹ con, đành phải về nhà. Sau khi mẹ con ra khỏi tù, lại không đợi ông ấy trở về, liền mang theo đứa nhỏ mà biến mất. Từ đó di cũng mất liên lạc với cô ấy.”

Linh Tố kinh ngạc nói: “Hai người đều vì muốn tốt cho đối phương.”

Ông ấy muốn cứu bà ra khỏi tù, bà không đành lòng lại liên lụy ông ấy. Vì thế chỉ có thể tách ra. Nay không liên quan đến tín nhiệm hoặc là phản bội, đây chính là một đôi nam nữ trẻ tuổi thỏa hiệp với sự thật.

Hóa ra là chuyện xưa thương tâm đau khổ như vậy.

“Nhưng vì sao mẹ lại nói...”

“Có lẽ là thấy đoạn tình cảm này nên đi đến cuối đường rồi.”

Ánh mắt Dương nữ sĩ có chút ngưng ngững, Linh Tố trong lòng rối loạn, không hề chú ý.

Rời khỏi Tam Phát Trần, một mình cô dọc theo đường cái đèn đuốc sáng trưng đi dạo.

Cô đột nhiên nghĩ đến, có lẽ nhiều năm trước vào một buổi tối, mẹ cảm thấy mất mát cũng từng như vậy bồi hồi ở trong bóng đêm. Khi đó ban đêm còn không sáng lạn thế này, mà đỉnh đầu cũng không có trăng sao. Mẹ kéo theo hai đứa nhỏ, rơi vào tuyệt vọng.

Đợi cho con gái cả thật vất vả có thể tự chủ, bà lại bị bệnh không dậy nổi. Thật sự là bi kịch khi còn sống.

Một cơn thu gió thổi qua, Linh Tố ôm lấy chính mình.

Giờ phút này bản thân, công việc đã mất có thể tìm lại, bất luận làm sao, đều có bạn bè quan tâm. Mình cũng không phải là cô đơn một mình, thực không nên bi bi thiết thiết.

Phùng Hiểu Nhiễm biết Linh Tố từ chức, chỉ làm chữ thập trước ngực, nói: “Cám ơn trời đất, rốt cục thoát khỏi công việc trâu bò kia.”

Linh Tố chống nạnh: “Trâu bò cũng là công việc, tiền thuê nhà, tiền điện nước, tiền ăn, tiền khám bệnh, đều dựa vào nó!”

“Bạn muốn tìm việc còn không dễ dàng sao? Sớm nói công ty kiến trúc của cha nuôi mình đã nhận bạn, bạn vừa đến là có thể tiếp nhận hạng mục làm thiết kế.”

“Cũng không thể dựa vào bạn cả đời?”

“Bạn muốn chạy đi đâu? Giới thiệu cho bạn, còn đâu công việc thì tự bạn phụ trách. Bạn rốt cuộc có đi hay không?”

Sao lại không đi? Nếu là con người, đều cần phải ăn cơm.

Linh Tố đi đến chỗ công ty kiến trúc đó. Lão bản là người đàn ông anh tuấn tiêu sái, phong độ thành thực, tự giới thiệu: “Tôi gọi là Cố Nguyên Trác.”

Linh Tố bị cái chữ “Nguyên” kia đâm một cái, vừa cười thần kinh của bản thân quá nhạy cảm.

Cố Nguyên Trác là lãnh đạo không thể soi mói. Linh Tố xuất sắc trong công tác, rất được hân thưởng thức, dần dần được đề bạt.

Có điều làm việc rất vất vả, mùa đông khắc nghiệt, đi theo tiền bối chạy khắp nơi. Gương mặt vốn trắng nõn, giờ trở nên khô nẻ, trên tay cũng bị nứt da. Ngày nắng gay gắt, mỗi ngày đều ở trong phòng điều hòa đo vễ, bị khí lạnh thổi dẫn tới cảm mạo.

Phùng Hiểu Nhiễm nói thẳng: “Không có công việc nào tệ hơn lại phá hỏng mỹ nhân thể này.”

Phùng đại tiểu thư hiện tại đảm nhận một chức vị nhân tản trong một nhà xuất bản, mỗi ngày uống trà lên mạng, tiện quan sát người bên ngoài.

Đều bởi vì cô có một người cha vạn năng, mà Linh Tổ thì không có.

Nhìn ngày tựa hồ sẽ trôi qua như vậy, trở thành một kỹ sư cao cấp, kiếm được một số tiền, tranh thủ sớm ngày về hưu. Nhưng khó khăn đã tới rồi.

Thiết kế của công ty bị trộm.

Khi Linh Tổ nhận được tin tức, trong công ty mây mù che phủ, mỗi người đều cảm thấy bất an.

Cố Nguyên Trác bình tĩnh gọi Linh Tổ vào văn phòng, hỏi: “Việc này cô thấy thế nào?”

Linh Tổ tính qua: “Còn có ba ngày thêm một buổi tối, muốn đuổi, cũng đã đuổi rồi.”

“Cô cảm thấy sẽ là ai?”

Đúng là vấn đề xảo quyệt.

Linh Tổ kiên trì, hàm súc nói: “Công ty có người mới, cũng không thực bền chắc.”

Cố Nguyên Trác gật gật đầu: “Tôi cũng hoài nghi điểm ấy.”

“Lão bản, thiết kế còn phải mau đưa ra.”

Cố Nguyên Trác buồn rầu: “Nay tôi còn tin được ai đây?”

Linh Tổ cười: “Vẫn tin tôi chứ? Để tôi!”

Cố Nguyên Trác tựa hồ chỉ chờ những lời này của cô, vui sướng hài lòng nói: “Tiểu Thẩm thật có dũng khí. Việc thành rồi, bất luận trúng hay không trúng, đều thưởng thêm một tháng lương cho cô.”

Linh Tổ đỏ khốc đỏ cười.

Thời gian này phải tăng ca, tính cả ba ngày ngủ không đến mười mấy giờ, về nhà vừa soi gương, chẳng khác gì nữ quỷ.

Linh Tổ ăn lung tung gì đó, ngã vào trên giường liền ngủ say.

Ngủ đến quên trời quên đất, bị tiếng đập cửa kịch liệt khiến bừng tỉnh. Cô còn chưa kịp hoàn toàn thanh tỉnh, cửa đã bị mở ra, Phùng Hiểu Nhiễm cùng Đoạn Quyết vọt vào.

“Đây là làm sao vậy?” Linh Tổ kinh ngạc nhìn bọn họ.

Phùng Hiểu Nhiễm hỗn hển: “Bạn dọa chết người! Gọi điện thoại thì không nhận, gõ cửa không trả lời. Không có ai biết bạn ở đâu!”

“Không phải mình ở nhà ngủ sao?”

“Bạn ngủ? Cả một ngày trời!”

Khó trách. Linh Tổ cười làm lành: “Đừng khẩn trương. Còn ai vào đây ăn thịt mình chứ?”

Phùng Hiểu Nhiễm phát tiết oán hận cắn quả táo một miếng, đột nhiên nghĩ đến: “Cha nuôi nói, trúng thầu rồi!”

Linh Tổ thật cao hứng: “Mình còn kiếm được một tháng tiền thưởng a.”

“Cha nuôi còn nói, thiết kế của bạn rất được thưởng thức, rất nhiều người hỏi thăm bạn.”

Linh Tổ trêu ghẹo: “Vây muốn lập gia đình cũng không phải lo a.”

Phùng Hiểu Nhiễm đáng thương nhìn cô: “Nhìn bạn như vậy, người không ra người, quỷ không ra quỷ. Năm đó là mỹ nhân mềm mại cỡ nào, tiểu long nữ cũng không xuất trần bằng bạn mà.”

Linh Tổ sáng lạn cười: “Tiểu long nữ so với mình kiên cường hơn nhiều, cô ấy có thể không bị nhiễm khói lửa của nhân gian.”

Đoạn Quyết vừa nói chuyện điện thoại xong, quay vào hỏi: “Linh Tố, em có rảnh không?”

Phùng Hiểu Nhiễm lườm hần một cái: “Anh không thấy bạn ấy mệt đến vậy sao?”

Linh Tố thấy Đoạn Quyết vẻ mặt nghiêm túc, hỏi: “Sự tình thực nghiêm trọng sao?”

Đoạn Quyết gật đầu: “Vụ bắt cóc, cảnh sát hết đường xoay xở, thanh toán tiền chuộc, nhưng đứa nhỏ vẫn không trở về. Người nhà đều điên mất rồi.”

Linh Tố lập tức đứng lên mặc xong quần áo, lau mặt qua loa, đầu cũng chưa chải, đã theo Đoạn Quyết ra cửa.

Lý Quốc Cường chờ ở cục cảnh sát, nhìn thấy Linh Tố, thiếu chút nữa hô vạn tuế.

Linh Tố thở hổn hển, hỏi: “Còn không có tiến triển sao?”

“Không có, hai đứa nhỏ kia tựa như bốc hơi khỏi nhân gian vậy!”

“Là hai đứa trẻ sao!”

“Song sinh, mới bốn tuổi thôi.” Lý Quốc Cường hừ một tiếng: “Cho nên nói, có đôi khi cha mẹ có nhiều tiền cũng không phải là chuyện tốt.”

Linh Tố thúc giục: “Mau mang tôi đi gặp người nhà đi.”

Tiểu Lý ngạc nhiên: “Cô muốn gặp đương sự sao?”

“Cha mẹ cung cấp manh mối mới là hữu dụng nhất.”

Lý Quốc Cường mang cô đến phòng khách, vừa đi vừa nói: “Việc này giấu giếm thật sự nghiêm ngặt, truyền thông còn không biết, cô không được để lộ ra.”

Linh Tố cười: “Nhà ai mà thần bí đến vậy? Thị trường hay là bí thư?”

Lý Quốc Cường mở cửa ra nói: “Là Bạch gia...”

Linh Tố đi vào, mà Bạch Khôn Nguyên đang xoay người lại.

Bạch Khôn Nguyên cùng Đồng Bội Hoa nhất tề nhìn lại đây.

Trong phòng tức khắc lâm vào xấu hổ.

15. Chương 15

Linh Tố dừng vài giây, mới cứng ngắc tiếp tục đi lên phía trước một bước. Một giây kia thật sự cảm thấy toàn thân, các đốt ngón tay đều đã rỉ sắt, tứ chi không nghe theo sai khiến.

Đại đội trưởng tiếp đón cô: “Tiểu Thẩm, cô tới đúng lúc. Hai vị này chính là Bạch tiên sinh cùng phu nhân.”

Linh Tố chỉ gật đầu.

Đại đội trưởng vẫn luôn nói chuyện, tựa hồ là giới thiệu vụ án, nhưng mà Linh Tố không nghe thấy gì cả. Trong lỗ tai của cô quá mức ồn ào, tiếng quát lớn, tiếng hát đỏ, tiếng đứa nhỏ khóc lóc nỉ non pha lẫn cùng một chỗ. Cô vẫn hơi hơi cúi đầu, tầm mắt đặt ở một góc, là tây trang màu xám của Bạch Khôn Nguyên.

Vừa rồi Bạch Khôn Nguyên chột buông tay xuống, ánh bạch kim chột lóe, khiến ánh mắt Linh Tố đau đớn.

Đó là nhẫn kết hôn.

Một giây kia, từ chỗ sâu trong cơ thể của Linh Tố đột nhiên nẩy lên dũng khí cùng sức lực vô hạn. Cô ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi, nói: “Tôi nghe được tiếng khóc của đứa nhỏ.”

Tất cả mọi người sửng sốt, sắc mặt vợ chồng Bạch thị tái nhợt.

Linh Tố khẳng định nói: “Đứa nhỏ đang khóc. Trương đội, tôi cảm giác không ổn.”

Đồng Bội Hoa đứng lên, quát: “Cô đang nói bậy bạ gì đó?”

Dù sao vài năm trước cũng đã không còn giữ lại chút thể diện, giờ phút này cũng không cần duy trì hình tượng. Ánh mắt của Đồng Bội Hoa hung ác, tư thế kia giống như muốn ăn tươi nuốt sống Linh Tổ vậy.

Linh Tổ không hề sợ hãi nhìn thẳng ánh mắt cô ta, nói: “Tôi nghe thấy người đàn ông đang răn dạy đứa nhỏ, đứa nhỏ luôn luôn khóc. Có lẽ bọn nó còn sống, nhưng khẳng định đang chịu tra tấn.”

Cả người Đồng Bội Hoa phát run, sắc mặt xám ngắt, chỉ vào Linh Tổ nói: “Mày... Mày là yêu nữ! Mày vừa vào tao đã biết, đã vậy còn muốn mở miệng nguyên rửa chúng tao! Nhìn thấy chúng tao như vậy, mày cao hứng ...”

“Bội Hoa!” Bạch Khôn Nguyên quát ngăn lời vợ lại. Hắn còn giữ lại lý trí, nói với Linh Tổ: “Chúng tôi cần tìm lại đứa nhỏ.”

Linh Tổ mệt mỏi lắc đầu: “Hiện tại tôi không có nhiều chủ ý.”

Đồng Bội Hoa kêu to: “Cô ta sẽ không giúp chúng ta! Cô ta cao hứng còn không kịp!”

Người ngoài giống như rơi vào trong mộng, mơ hồ phát hiện một chút nội tình, lúc này cũng không dám tỏ mạnh, chỉ sợ sẽ trở thành vật hy sinh.

Bạch Khôn Nguyên lôi kéo Đồng Bội Hoa: “Em quá mệt mỏi rồi. Trở về nghỉ ngơi một chút đi.”

Trên mặt Linh Tổ không có chút thay đổi, nhanh mím môi, trong ánh mắt tối tăm có sự lạnh lùng xa xôi. Sự thân thiết khiêm tốn kia đã biến mất, một hơi thở không muốn thân cận bao phủ toàn thân.

Đồng Bội Hoa bị chồng lôi kéo đi ra ngoài, chưa được mấy bước, bỗng nhiên cúi gập thắt lưng, khóc rống lên.

“Đứa nhỏ của tôi ở đâu? Bọn nó ở đâu?”

Đồng Bội Hoa cao ngạo xinh đẹp lãnh khốc, hiện tại cũng chỉ là một người mẹ đáng thương.

Bạch Khôn Nguyên đỡ cô ta ra ngoài. Lúc gần đi, quay đầu nhìn Linh Tổ liếc mắt một cái. Hai mắt Linh Tổ giống như không có tiêu cự.

Hắn đỡ vợ mình rời đi.

Trong nháy mắt cửa đóng lại, Linh Tổ mới giật mình thấy trên lưng đổ mồ hôi lạnh.

Dư âm tiếng khóc của Đồng Bội Hoa còn văng vẳng bên tai. Linh Tổ hy vọng vừa rồi là chỉ là một cơn ác mộng của mình.

Nhiều năm sau gặp lại, sẽ mang theo nước mắt mà yên lặng chúc phúc, lại không nghĩ rằng sẽ là cảnh tượng như thế.

Kinh hoảng, khóc nháo, ân ân oán oán.

Đều là cái gì đây?

Chính là người nợ càng chín chắn hơn, vầng trán vẫn cao rộng như trước, tây trang sắc đậm mặc trên người, anh tuấn mà cao ngất, tao nhã không nói nổi. Gặp phải biến cố lớn đến thế, vẫn có thể trấn định thông dong. Mà khóe mắt kia tang thương tiêu tụy, lại khiến cho người ta đau lòng.

Bởi vì chưa từng tỉnh lại, vừa thấy, còn tưởng rằng là ở trong mộng.

Linh Tổ sờ sờ mái tóc lộn xộn của mình, trên người cô còn đang mặc quần áo nhả nhúm. Không cần gương, cũng biết có bao nhiêu lỗi thôi, cũng thật phù hợp với hình tượng mà Đồng Bội Hoa định nghĩa về cô.

Bà cốt yêu ngôn hoặc chúng.

Đoạn Quyết bưng nước trà tới, thật cẩn thận đặt ở trước mặt cô, muốn nói lại thôi.

Linh Tổ nói: “Lão Đoạn, như các anh đã nhìn thấy, trước đó em có quen biết với bọn họ.”

Đoạn Quyết là người thành thật, lúc này càng không biết nên nói cái gì.

Linh Tố cười cười với hắn: “Không có việc gì. Chuyện nào ra chuyện nấy.” Rồi xoay người hỏi Lý Quốc Cường: “Rốt cuộc sao lại thế này?”

Lý Quốc Cường nói: “25 tháng trước, khi hai đứa nhỏ ở tiểu khu chơi đùa thì bị người ta bắt cóc, bảo mẫu bị thương. Bạch gia để yên ba ngày mới báo nguy, đối phương vợ vét tài sản là hai ngàn vạn. Ngày giao tiền chuộc, chúng tôi cố gắng chuẩn bị chu toàn, nhưng vẫn để hắn chạy thoát. Hiện tại bọn họ cầm tiền rồi, cũng không có dấu hiệu thả người. Chúng tôi đều đang đợi đối phương còn có thể liên lạc lại hay không.”

Nói xong đưa qua ảnh chụp. Mặt trên là một cặp song sinh nam, bốn tuổi, đều có đôi mắt vừa to vừa tròn, tóc xoăn, chân tay mũm mĩm. Đứa nhỏ cười ngây thơ sáng lạn, Linh Tố cơ hồ có thể nghe thấy tiếng cười như chuông bạc kia.

Cha mẹ nhà nào đánh mất trên bảo thể này, chỉ qua một đêm sẽ hóa thành đầu bạc.

Linh Tố thở dài một hơi: “Tiểu Lý, tôi chỉ nói với anh thôi, tôi cảm giác thật không tốt.”

Hai người đàn ông đều trầm mặc không lên tiếng.

“Ý nghĩ của tôi thực loạn, cho tôi chút thời gian. Tôi sẽ ra mặt.”

Lý Quốc Cường cũng có bất mãn: “Đừng nói là cô, tôi cũng thấy hai vợ chồng này thần thần bí bí, hỏi bọn họ rất nhiều việc, cũng không chịu thành thật nói ra.”

Đoạn Quyết nói: “Kẻ có tiền thôi.”

“Tôi hỏi Bạch phu nhân đã từng bị uy hiếp hay chưa, ánh mắt cô ta né tránh, rõ ràng là trong lòng có quỷ, nhưng chính là không chịu nói.”

“Sao không điều tra?”

“Điều tra thế nào, điều tra từ đâu? Người ta nói, bắt cóc là bắt cóc, kinh doanh là kinh doanh.”

Đoạn Quyết lắc đầu: “Thực không hiểu kẻ có tiền.”

Linh Tố đau đầu vô cùng, không kiên nhẫn nghe tiếp, sớm cáo lui.

Dường như chạy trốn ra khỏi cục cảnh sát, đi ở trên đường, bị gió thổi qua, đầu càng đau đớn khó nhin, vì thế đến hiệu thuốc mua aspirin. Vừa nuốt viên thuốc vào bụng, một chiếc xe màu đen chậm rãi chạy tới.

Cửa kính xe hạ xuống, Bạch Khôn Nguyên ngồi ở ghế lái, lẳng lặng nhìn cô chăm chú.

Hắn ở đầu phố bên kia, Linh Tố đứng ở bên này phố, hai người cách một dòng xe cộ mà nhìn lại. Gió đầu thu ẩm áp thổi bay tóc Linh Tố, phát phơ khiến tầm mắt của cô trở nên mờ mịt. Thời gian sáu năm từ từ quay ngược.

Một giây kia, tựa hồ trở lại từ trước. Hắn tới đón cô tan học, quay cửa kính xe xuống, ôn nhu mỉm cười, làm cho lòng của cô say mê bất tỉnh.

Cô gái có cảm tình đơn thuần, sao có thể chịu nổi dụ hoặc như vậy?

Người đàn ông thân kinh bách chiến, đương nhiên quyết tâm lợi dụng thương tổn một người vô tội.

Hai người bọn họ cứ như vậy yên lặng đối diện qua con đường ẩm ỉ đến mấy phút đồng hồ. Sau đó Linh Tố xoay người, Bạch Khôn Nguyên cũng kéo cửa kính lên, lái xe rời đi.

Không có gì để nói với nhau, mọi việc đều tan biến vào không trung.

Trời chưa tối hẳn, Linh Tố cũng đã đến ngôi ở Tam Phát Trần.

Tường Tử lắc đầu: “Em tới càng ngày càng sớm, đang trốn tránh cái gì sao?”

Ngay cả cậu ta cũng nhìn ra.

Trên đài nữ ca sĩ thử âm, ca một câu: “Về tình yêu, chúng ta hiểu biết quá ít.”

Cũng không phải vậy sao?

Linh Tố đã đói bụng, gọi một phần bánh ngọt, một cốc trà sữa to, ăn rất vui vẻ, hoàn toàn không để ý tới hình tượng. Cầm lên một miếng trái cây, vươn đầu lưỡi khê liếm.

Phía sau bàn truyền đến tiếng cười nhẹ.

Linh Tố không để ý tới.

Người đàn ông nói: “Tựa hồ cô vừa trải qua một ngày thú vị.”

Linh Tố bị anh nói trúng tim đen, thực ử rữ: “Thú vị vô cùng. Gặp mặt với tình nhân cũ.”

“Vậy sao? Anh ta đã già đi rụng một mảng tóc lớn sao?”

“Không. Ngược lại càng thêm thành thực tràn ngập mị lực, may mắn năm đó tôi gặp được không phải anh ta của hiện tại, bằng không đã sớm chết không có chỗ chôn a.”

“Không cần nói như thế, đừng quá tin tưởng vào ánh mắt của mình.”

“Vậy mà còn chưa hết. Phu nhân của đối phương chỉ vào cái mũi mắng tôi là yêu nữ. Vậy mà tôi còn không biết sống chết, lớn mật tiên đoán đứa nhỏ mất tích của bọn họ dữ nhiều lành ít.”

Người đàn ông cười khê: “Tâm địa của cô rất tốt.”

Linh Tố ngạc nhiên hỏi: “Từ đâu mà anh thấy tâm địa của tôi tốt?”

“Cô không tức giận không thèm để ý đến bọn họ.”

“Tôi có tinh thần chủ nghĩa nhân đạo.”

“Lúc ấy tim của cô có kịch liệt nhảy nhót không?”

Linh Tố nghĩ nghĩ, nói: “Không có.” Một chút đều không có, gợn sóng không sợ hãi. Chính cô nghĩ lại cũng thấy kỳ quái.

“Trong lòng bàn tay có đổ mồ hôi không?”

“Không có.”

“Cái mũi có chua xót không? Ánh mắt có nóng lên không?”

“Không có, không có, đều không có.” Linh Tố cười nói: “Tôi chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng. Nguyên nhân có lẽ là do tôi tăng ca ba ngày nghỉ ngơi không đủ.”

“Vậy cô còn lo lắng cái gì?”

“Tôi lo lắng, biểu hiện của tôi không đủ kiên cường, không đủ tàn nhẫn, không đủ thông dong.”

Người đàn ông trêu mếu nhìn cô chăm chú, nói: “Cô không cần biểu hiện đao thương bất nhập. Cô chỉ là một cô gái, cô có thể yên tâm lớn mật mà tỏ vẻ yếu đuối. Cô nên nhận được yêu thương che chở.”

Linh Tố giật mình một cái, rồi chậm rãi nở nụ cười.

“Đúng vậy, đúng là không cần làm gì cả.”

Linh Tố đi đến đó ngồi xuống. Đối diện với người đàn ông ước chừng 26, 27 tuổi, tây trang vừa người, đưa mắt nhìn qua, thần thái xác thực có chút giống Bạch Khôn Nguyên năm đó.

Nhưng không phải hẳn.

Trên mặt Bạch Khôn Nguyên vẫn luôn có sự cách ly khách khí, năm đó Linh Tố ngây thơ, không nhìn ra, hồi tưởng lại, thật giống như một tầng băng, nhìn như bình thường, nhưng bên dưới lại là mạch nước ngầm mãnh liệt.

Mà người đàn ông này tuy rằng cũng ôn trọng hàm súc, lộ ra một mặt tốt nhất, nhưng tươi cười với cô lại thật sự chân thành.

Thậm chí Linh Tố cô không dám nói là khôn khéo, nhưng chi tiết ấy vẫn nhận ra được.

Cô tự giới thiệu: “Tôi gọi là Thẩm Linh Tố, còn anh?”

Người đàn ông nhìn cô chăm chú một lát, tựa hồ hạ quyết tâm, nói: “Tôi gọi là Tiêu Phong.”

Tươi cười trên mặt Linh Tố dần dần cứng đờ.

Tiêu...

Linh Tố yên lặng đứng lên, đi trở về chỗ ngồi, cầm lấy túi xách. Tiêu Phong ngay lập tức nắm lấy tay cô.

“Cô có thể cho tôi 5 phút được không?”

Linh Tố lắc đầu: “Không. Không phải hiện tại.”

“Thực xin lỗi.” Tiêu Phong xin lỗi: “Tôi không chọn đúng thời gian.”

Đúng, đã qua một năm, anh có thể nói cho cô biết tính danh, nhưng anh không làm vậy. Đó không phải là một trò chơi, mà là vì sợ cô không tiếp nhận, sợ cô phản cảm. Anh thật sự vì cô suy nghĩ.

Bao nhiêu an ủi thanh thản, không thể nói không cảm kích.

Linh Tố dừng cước bộ, lại không xoay người.

Tiêu Phong ở phía sau nói: “Tiêu Bá Bình là bác của tôi, ông ấy bị bệnh ung thư chuyển biến xấu, muốn gặp cô một lần.”

Linh Tố chậm rãi xoay người sang chỗ khác, nhìn người anh họ (đường huynh: anh họ bên nội) xa lạ này. Đột nhiên, tiếng khóc của trẻ nhỏ biến mất đã lâu lại vang lên trong não.

Đứa trẻ kia là cô sao? Sao lại khóc thương tâm như vậy?

Cô hỏi: “Sao anh lại tìm được tôi?”

“Chúng tôi vẫn có tin tức của cô.”

“Vẫn là bao lâu?”

Tiêu Phong có chút hổ thẹn: “Từ nhỏ tôi đã biết có một cô em họ chưa gặp mặt gọi là Linh Tố, nhà ở tiểu khu Hồng Tinh số 48 đường Tam Đoạn phía tây thành phố.”

Linh Tố da đầu run lên: “Nhưng ông ấy chưa từng tới tìm chúng tôi?”

“Ông ấy cố ý để mọi việc đều trôi qua.”

Linh Tố cười lạnh: “Lấy có tốt thật.”

Mọi việc đều trôi qua. Cô yêu tôi, tôi cũng yêu cô, tụ rồi tan, từ nay về sau không còn gì liên quan. Vì thế để mẹ con ba người tự sinh tự diệt.

Dì Dương không nói thật với cô.

Tiêu Phong thở dài: “Cô không đến mức khiến một lão già hấp hối thất vọng chứ.”

Linh Tố lạnh lùng phản bác: “Đều có hiếu tử hiền tôn vây quanh trước giường ông ấy kêu khóc. Tôi cần gì phải tới, mọi việc đều đã qua rồi.”

Cô giẫy khỏi tay Tiêu Phong, vội vàng rời đi.

Linh Tố vẫn từ chỗ Đoạn Quyết nghe ngóng tiến triển của vụ án. Hoặc là nói, không có tiến triển gì.

Đứa nhỏ mất tích đã mười lăm ngày, không rõ sống chết. Tin tức dần dần không thể giữ bí mật, truyền thông đã nhận ra một chút dấu vết để lại, bắt đầu rục rịch.

Đây tất nhiên là thời kỳ vô cùng gian nan của Bạch gia.

Sau đó tự nhiên liền nghĩ tới Lâm Lang.

Thiếu nữ xinh đẹp mà bạc mệnh, nếu năm đó không chết, nay hẳn là Bạch phu nhân rồi chẳng.

Linh Tố ngẫm nghĩ lại tự giễu, nếu năm đó Lâm Lang không chết, chính mình cũng không thể nào quen biết với Bạch Khôn Nguyên. Bạch gia đối với cô mà nói cũng đều là người xa lạ.

Ngày hội Trung Thu, Cố lão bản là người hào phóng, ngoại trừ bánh Trung Thu ngon mắt ra, còn tặng ổi người một hồng bao.

Đồng nghiệp nói: “Lão bản hôm nay đặc biệt cao hứng, nghe nói gặp bạn tốt nhiều năm chưa về nước.”

“Chính là người đi vào vừa rồi kia sao? Nhìn anh ấy, mình lại cứ nghĩ tới đại hiệp Tiêu Phong.”

Bàn tay trắng nõn của Linh Tố run lên, nước trà hắt ra ngoài.

Bản thân đúng là có tật giật mình.

Cười thầm, đứng dậy đi lau nước trà. Phía sau bỗng nhiên có người gọi: “Linh Tố?”

Cô nhất thời tưởng mình nghe lầm, tiếp tục đi về phía trước. Mới được hai bước, một lực lớn túm cô xoay người sang chỗ khác.

Người đàn ông có mái tóc dày cùng da thịt màu đồng, trên cơ thể tản ra mùi hoa cỏ thảo nhiên, tươi cười trên gương mặt anh tuấn tràn ngập vui sướng.

Linh Tố chỉ vào hắn, ngón tay phát run: “Anh... Anh... Bạch Sùng Quang?”

Người này quả thực giống như đột ngột chui ra vậy.

Bạch Sùng Quang ha ha cười, ôm lấy Linh Tố, thiếu chút nữa ép toàn bộ không khí trong phổi cô ra ngoài.

“Quả thực không nhận ra mà! Cao lên, lại càng thêm hấp dẫn! Có khỏe không? Có nhớ anh hay không?”

Tính cách Bạch lão đại vẫn sang sảng trước sau như một.

Cố Nguyên Trác ngạc nhiên hỏi: “Hai người quen biết sao?”

“Bạn bè lâu năm.” Bạch Sùng Quang cười nói: “Sao nào, cô ấy là nhân viên của cậu ư?”

“Tiểu Thẩm là một tướng tài đặc lực của mình.”

Bạch Sùng Quang có loại tự hào của trưởng bối: ” Linh Tố của chúng ta vẫn rất có năng lực.”

Linh Tố bị hắn ôm vào trong ngực, tựa như gà con bị điều hâu bắt lấy, cả người không được tự nhiên, lại rất thích sự nhiệt tình này.

Bạch Sùng Quang lôi cô đi ra ngoài: “Đi, Bạch đại ca mời em ăn cơm, hôm nay cần phải uống vài chén.”

Cố Nguyên Trác vội hỏi: “Mình thì sao?”

Bạch Sùng Quang xua tay: “Ngày khác đi, nhất định.”

Cố Nguyên Trác cười mắng: “Gặp sắc quên nghĩa!”

Linh Tố không có quyền lên tiếng, cô bị trực tiếp đưa tới một quán ăn cay Tứ Xuyên thực náo nhiệt.

Lúc này Bạch Sùng Quang lại không nói gì, rót rượu, sau đó ngắm nhìn Linh Tố, khiến cả người cô run rẩy.

Linh Tố đành hắng cổ họng, hỏi: “Anh về nước lúc nào vậy?”

“Hôm qua mới xuống máy bay. Anh nghỉ ngơi xong thì thuận đường lại đây thăm lão Cố, đó là học trưởng ở đại học của anh. Không nghĩ tới, vậy mà lại gặp được em.” Bạch Sùng Quang cười: “Mấy năm nay, anh không nghe thấy tin tức gì về em.”

Linh Tố hoàn trả lại một nụ cười: “Em sống rất tốt. Anh thì sao?”

“Anh đi chụp ảnh.”

Linh Tố mở to mắt.

Bạch Sùng Quang ôn nhu nhìn cô: “Thật sự là hoài niệm về ngày thơ ấu này của em.”

Linh Tố đỏ mặt: “Đừng đánh trống lảng. Hiện tại anh là nhiếp ảnh gia sao?”

Bạch Sùng Quang lấy một vòng chìa khóa, chỉ vào dấu hiệu trên đó nói: “Chôn mình ở đây.”

Trên vòng chìa khóa có một dấu hiệu không hề xa lạ.

“Tập chí Quốc gia?” Linh Tố vỗ tay: “Anh quả thực có tiền đồ nha!”

Bạch Sùng Quang làm bộ muốn đập gáy cô.

Linh Tố cười né tránh, hỏi: “Công ty của anh thì sao? Anh sẽ không đến mức ngay cả vốn có của công ty nhỏ cũng thất thoát chứ?”

Bạch Sùng Quang nói: “Không, là anh không muốn làm. Lợi ích nhỏ bé, tiếp tục cũng không có ý nghĩa. Anh không nên làm người kinh doanh, ăn quỹ lợi tức cũng có thể cơm no áo ấm, vì thế mà làm tay ăn chơi.”

Linh Tố cười: “Oán giận cái gì? Cuộc sống này có bao nhiêu người cầu còn không được.”

Bạch Sùng Quang hỏi: “Em thì sao?”

“Em? Đọc sách, tốt nghiệp, công tác. Không có gì hay để nói.”

Ánh mắt Bạch Sùng Quang thâm thúy: “Em thay đổi rất nhiều.”

“Em đã già đi sáu tuổi.”

“Không. Sáng sủa, cũng có khí chất, càng tự tin. Cả người đều phát sáng loang loáng.”

Linh Tố cười không ngừng: “Không không không. Anh không thấy được lúc em mặt xám mày tro ở công trường đâu.”

Bạch Sùng Quang nói: “Khi chị dâu qua đời, có để lại một phần di sản cho em.”

Linh Tố gật đầu: “Em thật sự giật mình.”

Bạch Sùng Quang đột một điều thuốc: “Ngày đó đột nhiên chị dâu thanh tỉnh lại, gọi rõ tên của từng người, chuyện mấy năm nay tựa hồ chị ấy cũng rành mạch. Đây có lẽ chính là hồi quang phản chiếu, chị dâu lập di chúc rồi mất.”

Trên bàn cơm không khí trầm xuống.

Đã lâu, Linh Tố mới nói: “Hóa ra bà ấy nhớ rõ em.”

Ánh mắt Bạch Sùng Quang lóe ra một chút: “Ai có thể quên được em?”

Linh Tố không được tự nhiên ho nhẹ: “Bọn họ... Bọn họ đã xảy ra chuyện, anh có biết không?”

Bạch Sùng Quang khó hiểu: “Cái gì bọn họ? Chuyện gì?”

Linh Tố ngẩng đầu: “Anh không biết?”

“Biết cái gì?”

“Ai!” Linh Tố lắc đầu: “Anh trở về thật không đúng lúc. Hai đứa trẻ của vợ chồng Bạch Khôn Nguyên bị bắt cóc rồi.”

Bạch Sùng Quang lập tức ngồi thẳng: “Em là nói Hạo Cần cùng Hạo Miên?”

Lúc này Linh Tố mới biết được tên hai đứa nhỏ đó. Cô gật đầu.

Trên mặt Bạch Sùng Quang không có huyết sắc: “Tại sao có thể như vậy?”

Linh Tố nói: “Em vẫn luôn giúp đỡ bạn bè phân tích một ít vụ án khó giải quyết, lần này bọn họ tới tìm em. Em đến nơi, vừa nhìn thấy hai người đó, ha ha, có chút sợ tới mức hồn lìa khỏi xác.”

Bạch Sùng Quang tròng mắt nhìn cô chăm chú: “Bọn họ không có làm khó dễ em chứ?”

“Bạch Khôn Nguyên trước sau như một tích chữ như vàng, Bạch phu nhân lại chỉ vào người em chửi ầm lên.”

Trong lời nói của Linh Tố xác thực có vài phần buồn bực, cuối cùng cô lại thở dài nói: “Em vẫn nghĩ rằng cô ta là người lãnh huyết vô tình, nhưng rốt cuộc vẫn là một người mẹ. Cô ta giống như bị bệnh tâm thần, có lẽ cũng không biết bản thân đang nói cái gì.”

Bạch Sùng Quang hỏi: “Vậy đứa nhỏ kia tìm được chưa?”

Linh Tố lắc đầu: “Vẫn chưa. Em cảm giác không được tốt. Bạch đại ca, em thấy việc này không dễ tìm hiểu lắm. Em cảm thấy, hai đứa nhỏ kia, dữ nhiều lành ít.”

Bạch Sùng Quang trầm ngâm.

Linh Tố nhẹ nắm tay hắn, nói: “Chính anh cũng phải cẩn thận.”

“Anh? Bọn họ hoài nghi anh?”

“Anh cũng biết, vợ chồng bọn họ không phải người dễ đối phó.”

“Vậy cũng có thể thuận tiện dùng để đối phó với địch thủ kinh doanh. Anh và bọn họ đã không còn liên quan gì đến lợi ích nữa rồi.”

Linh Tố cũng không nói rõ vì sao có chút lo lắng.

Sau khi ăn xong, Bạch Sùng Quang đưa cô trở lại dưới lầu.

16. Chương 16

Linh Tố một mình lên lầu. Hàng hiên không có đèn, cô sờ soạng tìm chìa khóa mở cửa.

Trong bóng đêm có hơi thở xa lạ, Linh Tố cả kinh, quát: “Người nào?”

“Là tôi.”

Châm bật lửa, gương mặt của Tiêu Phong rơi vào cảnh tranh tối tranh sáng.

Linh Tố thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Tiêu đại hiệp? Quý nhân đến nơi thô tiện này, xin hỏi có gì chỉ giáo?”

Tiêu Phong tắt bật lửa, hàng hiên trở về tối đen. Nhưng hai người đều cảm thấy hoàn cảnh này tựa hồ càng thích hợp để nói chuyện với nhau hơn.

Tiêu Phong nói: “Em vẫn không chịu tha thứ tôi không nói rõ ngay từ lúc đầu sao?”

Linh Tố tiếp tục lần mò chìa khóa: “Tôi không phải người hẹp hòi như thế.”

“Em có thể tĩnh tâm nghe tôi nói vài câu không?”

Linh Tố tức giận: “Tôi cũng không lập kết giới, mọi sóng âm anh phát ra đều có thể không bị ngăn trở truyền vào trong lỗ tai của tôi mà.”

Tiêu Phong nói: “Hôm kia bác bị lên cơn sốc một lần.”

Động tác Linh Tố ngừng lại.

“Trên đường tôi đến đây có hai lần bệnh tình nguy kịch, buổi sáng hôm nay mới cứu được.” Giọng nói của Tiêu Phong nặng nề: “Linh Tố, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, cái chết không chờ đợi ai. Thời gian không còn nhiều nữa đâu.”

Linh Tố không lên tiếng.

Đã qua hơn hai mươi năm, người nọ đều có cơ hội tìm đến các cô. Nhưng ông ấy vẫn đợi đến khi bản thân sắp tắt thở mới nhớ tới. Người ích kỷ như vậy.

Linh Tố nói: “Anh vì việc này nên mới tìm đến tôi sao?”

“Không, lúc ban đầu nhìn thấy em, tôi cũng không biết em là Thẩm Linh Tố.”

Linh Tố cảm thấy tâm trạng tốt hơn chút.

Tiêu Phong nói: “Hiện tại tôi chỉ có một cô em họ, nếu từ nhỏ đã quen biết, thật là tốt biết bao.”

“Anh rất biết nói lời dễ nghe.”

“Ha ha, bác nói em diễm tình dịu ngoan, tôi lại thấy em thật sự kiên cường sắc bén.”

“Quá khen, quá khen.”

“Linh Tố, chúng ta giải hòa đi.”

Linh Tố không lên tiếng.

Tiêu Phong đưa cho cô danh thiếp: “Nếu em thay đổi chủ ý, xin mời đến tìm tôi.”

Linh Tố bỗng nhiên thốt ra tiếng: “Tình cảm giữa anh và ông ấy tốt lắm sao?”

Tiêu Phong nói: “Từ thuở nhỏ cha mẹ tôi ly dị, bọn họ đi tìm niềm vui mới, là bác nuôi tôi lớn lên. Cả đời của bác không kết hôn, cũng không có... Cũng không có con cái nào khác, chỉ có mình tôi ở bên cạnh.”

Linh Tố cười lạnh: “Khá lắm chỉ có một mình anh ở bên cạnh.”

Cô vào phòng, hung hăng đóng cửa lại.

Tiêu Bá Bình, người như thế, con gái ruột thì thà vứt bỏ bên ngoài hai mươi tư năm, lại nuôi dưỡng đứa nhỏ của em trai ở bên cạnh. Ông ấy làm bộ cho ai xem?

Có điều người này, hiện tại sắp chết rồi.

Tử vong đối với Linh Tố xưa nay mà nói, cũng không có nghĩa là kết thúc. Tiêu Phong hẳn là cũng không thấy khó khăn khổ sở lắm. Nếu tưởng niệm cố nhân, chỉ cần chừa đầu thai, đều có thể nhìn thấy.

Đương nhiên không phải là giả thần giả quỷ. Khi đó cố nhân tựa như còn sống...

Linh Tố hết sức tưởng niệm mẹ mình.

Cô vò tóc, lại cảm thấy biểu hiện vừa rồi của bản thân quá mức nhỏ mọn. Tất nhiên Tiêu Phong sẽ không oán thâm, nhưng chính cô cũng thấy có chút mất mặt.

Làm người thật khó mà.

Rửa mặt xong, nằm trên giường, đắp chăn, trần trọc, không thể ngủ say.

Cũng không phải bởi vì nhớ tới Tiêu lão tiên sinh một chân đã bước vào quỷ môn quan, mà là lại nghe được tiếng khóc của đứa nhỏ.

Linh Tố rốt cục có chút cảm tức.

Đứa nhỏ cũng không phải cô sinh ra, cô cần gì phải miễn cảm như vậy chứ?

Tiếng khóc quanh quẩn ở bên tai làm cho cô có cảm giác rét run, toàn thân nổi gai ốc. Cô nghe thấy trong đó một đứa nhỏ thét lên: “Đừng, đừng giết Tiểu Cẩn!”

Linh Tố nghiêng người ngồi dậy, mồ hôi lạnh dọc theo lưng chảy xuống.

Tiếng khóc đột nhiên trở nên bén nhọn chói tai, tràn ngập tuyệt vọng cùng sợ hãi. Một tiếng kêu gào không ngớt của một đứa nhỏ, một đứa khác thì như bị bệnh tâm thần khóc òa lên.

Linh Tố nhảy xuống giường, cầm lấy di động, gọi ngay cho Lý Quốc Cường.

“Cứu, cứu đứa nhỏ! Tiểu Lý! Cứu đứa nhỏ!”

“Tiểu Thẩm, cô bình tĩnh một chút! Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Đã xảy ra chuyện, một đứa nhỏ đã xảy ra chuyện. Bọn họ làm nó bị thương!”

Lý Quốc Cường hít một hơi, hỏi: “Ở nơi nào?”

Linh Tố gấp đến độ xoay quanh một chỗ: “Tôi không biết! Tôi nghe được thét chói tai, sau đó một đứa nhỏ khóc, một đứa nhỏ thì kêu lên! Tiểu Lý, nó nhất định đã xảy ra chuyện!”

“Cô cẩn thận ngã lại đi!”

Linh Tố lắc lắc đầu, trong lúc đó, ý niệm lướt qua trong đầu, cô kêu lên: “Bia mộ! Tiểu Lý, tôi nhìn thấy một loạt bia mộ tề chỉnh. Đều là mộ xây khá lớn.”

Lý Quốc Cường đáp nhanh: “Tôi lập tức tìm Trương đội, cô đừng vội.”

Linh Tố ngắt điện thoại, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Vừa rồi tiếng khóc nỉ non thê lương của đứa nhỏ tựa hồ còn vờn quanh ở bên tai. Cô đứng ngồi không yên, đi qua đi lại trong phòng.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, Linh Tố không chút suy nghĩ, tiến lên mở ra.

Tiêu Phong đứng ở ngoài cửa: “Em có khỏe không?”

Linh Tố rốt cục không quan tâm, vươn tay nhanh chóng nắm lấy vạt áo anh, đầu tựa vào trước ngực anh, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tiêu Phong ôm cô, đỡ cô ngồi ở trên sofa.

Anh mang cốc lên, đưa tới tay Linh Tố, ôn nhu nói: “Uống đi.”

Trong cốc là sữa nóng.

Linh Tố ngoan ngoãn uống hết, cười khổ một cái: “Anh chưa đi sao?”

“Anh ở ngay dưới lầu. Cảm giác thấy không đúng nên lên xem.”

Linh Tố cảm kích, không biết nên biểu đạt thế nào, một người có quan tâm mình thật sự hay không đều có thể thấy được ngay.

Cô nhẹ giọng oán giận: “Sớm hay muộn cũng bị tiếng gào khóc thảm thiết tra tấn thành tinh thần phân liệt mất thôi.”

Tiêu Phong tiếp nhận cốc đã uống cạn, thương tiếc xoa đầu cô, nhẹ giọng nói: “Lo lắng suốt cũng vô dụng, nghỉ ngơi một chút đi. Ngủ đi.”

Linh Tố quả thật cảm thấy xương sống thắt lưng đều tê mủi, đầu thì choáng váng, Tiêu Phong ôm cô lại ấm áp như thế. Một giây kia ân oán tiêu tan, mệt mỏi ùa về, cô tựa vào trong ngực anh, nhắm mắt lại.

Tựa hồ chỉ ngủ 5 phút, mở mắt ra, ngoài cửa sổ trời đã sáng choang.

Tiêu Phong đã đi rồi, Linh Tố nằm ở trên giường, ngoài cửa sổ có chim chóc đang hót vang, đồng hồ báo thức trên cửa sổ chỉ 7h15.

Lại là một ngày bận rộn, Linh Tố dậy rửa mặt đánh răng.

Đến công ty, Cố Nguyên Trác gọi cô vào văn phòng, nói: “Vạn đại biểu hôm nay sẽ đến vào buổi chiều, Tiểu Trần đi đón, cô và tôi buổi tối đều phải bồi rượu. Buổi sáng ngày mai ký hợp đồng, buổi chiều lên núi du ngoạn thắp hương, tám giờ buổi tối đưa bọn họ ra sân bay.”

Giữa trưa đến tiệm Fastfood dưới lầu ăn cơm. Món ăn kia giống như mỹ vị lại còn được miễn phí một chén canh tảo biển.

Linh Tố vừa nuốt xuống một ngụm canh, bỗng nhiên nghe thấy tin tức phát ra từ TV trong quán: “... Vụ án bắt cóc của Bạch gia hôm nay lại có tiến triển mới. Theo cảnh sát hồi báo, bọn họ ở nghĩa địa công cộng Vĩnh An phía tây của thành phố tìm được một bộ quần áo nhi đồng đầm máu. Theo chứng thật, quần áo này thuộc về một đứa con mất tích của Bạch gia tên Bạch Hạo Cần. Nay vụ án còn đang tiếp tục nằm trong vòng trình sát...”

Trong màn hình, cảnh sát tốp năm tốp ba đứng ở một chỗ trên mộ địa. Mộ địa xa hoa to lớn bị vây quanh trong bụi cây rậm rạp.

Cô không còn khẩu vị nữa.

Gọi điện thoại cho Lý Quốc Cường, giọng nói của anh ta tựa hồ thực mỗi một: “Thiên sư, bị cô nói trúng rồi.”

Nhưng điều này cũng đâu đáng để chúc mừng.

Linh Tố hỏi: “Còn có manh mối gì không?”

“Trên quần áo đều là máu của đứa nhỏ, chúng tôi đã phân tích, không chết thì cũng bị thương không nhẹ. Bạch phu nhân khóc ngắt đi, truyền thông lại biết, giống như ong vò vẽ vây quanh, ngay cả tôi cũng không được yên bình.”

Anh ta cho Linh Tố một dãy số, về sau gọi cho anh ta theo số mới này.

Sau đó, còn nói tiếp: “Bạch Khôn Nguyên muốn gặp cô.”

Linh Tố vội cự tuyệt: “Không! Không! Không!”

“Anh ta chỉ là muốn hỏi một chút chuyện của đứa nhỏ thôi.”

“Tôi cũng không phải là nhân viên phá án, mọi lời nói của tôi đều không có khoa học cùng căn cứ pháp luật, hấn tìm tôi cũng vô dụng.”

“Có lẽ muốn từ miệng cô tìm một chút an ủi.”

Thật đáng buồn cười, cô dựa vào cái gì còn phải an ủi hấn?

Hấn cũng đừng trông mong Thẩm Linh Tố cô còn đối với hấn có một chút ôn nhu chứ. Năm đó cô bị bọn họ bắt nạt thậm như vậy, nay gặp lại bọn họ, cho dù cô không vui sướng khi người gặp họa, lửa cháy đổ thêm dầu, cũng có quyền lợi thờ ơ, khoanh tay đứng nhìn.

Giúp anh tìm đứa nhỏ, đó là thương cảm với trẻ con vô tội. Mà anh không sinh ra tôi, tôi cũng không sinh ra anh, chúng ta đâu có quan hệ gì?

Lý Quốc Cường bỗng nhiên nói: “Bạch gia Bạch Sùng Quang, cô có quen không?”

“Quen. Làm sao vậy?”

“Cô cảm thấy quan hệ của anh ta với Bạch Khôn Nguyên như thế nào?”

Linh Tố cười: “Toàn người trong thiên hạ đều biết bọn họ thủy hỏa bất dung.”

Lý Quốc Cường làm bộ bộ khụ một chút: “Nghe nói quan hệ của cô và Bạch Sùng Quang cũng khá tốt?”

Linh Tố nghe ra có chút vấn đề: “Đây là câu hỏi của cảnh sát sao?”

Lý Quốc Cường vội nói: “Đừng đa tâm, tôi tùy tiện hỏi thôi.”

Linh Tố lạnh lùng nói: “Không ngại nói cho anh biết, tôi và anh em Bạch gia sáu năm trước còn có khúc mắc về tình cảm. Nay sự nghiệp của bọn họ thành công, thể hiện tử hiếu, chỉ còn mình tôi lẻ loi hiu quạnh. Nhắc tới vụ án bắt cóc này, tôi mới là người bị tình nghi đầu tiên.”

Lý Quốc Cường biết mình rốt cục đã mạo phạm cô gái này, vội không ngừng xin lỗi.

Hấn nghĩ một chút, hỏi: “Vậy cô có biết Quan Lâm Lang không?”

“Lâm Lang?” Linh Tố kêu lên: “Cô không phải là em gái của Bạch Khôn Nguyên sao?”

“Bộ quần áo dính máu kia tìm được trước mộ của cô.”

Linh Tố đứng lên.

Rốt cục đã đến rồi sao?

Bên trong u minh, có một đôi bàn tay to thao túng hết thảy. Giai điệu đã tiến vào cao trào, kết cục rất rõ ràng.

Lâm Lang đến tột cùng là chết như thế nào?

Linh Tố cả một buổi chiều không có chút tinh thần, Cố Nguyên Trác xem ở trong mắt, liền nói: “Nếu không thoải mái, buổi tối ăn cơm thì không cần đi, tôi gọi A Minh cũng được.”

Linh Tố lắc đầu: “Bọn họ không cùng hạng mục, rất nhiều chi tiết không rõ ràng lắm, còn phải để tôi đi tọa trấn.”

“Có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

“Không có việc gì.”

Đều là việc không liên quan đến mình.

Gió thu thổi tới, một mảnh lá cây rơi trên tóc Linh Tố, Cố Nguyên Trác thuận tay thay cô phát đi.

Linh Tố đột nhiên cảm thấy một tầm mắt bắn tới, quay đầu nhìn xung quanh, nhưng cũng không thấy ai khả nghi.

Lúc này lái xe mở cửa ra, hai người lên xe rời đi.

Mang theo một thân mùi rượu về nhà, lại là đêm khuya 11 giờ rưỡi. Cứ thế mãi, khẳng định cũng bị hàng xóm coi như cô gái lưu lạc nơi quầy bar mất thôi.

Lấy ra chìa khóa, không ngoài ý muốn cảm giác được trong bóng đêm có hơi thở của người khác.

Linh Tố tức giận: “Tiêu Phong, anh ngày ngày đứng trước cửa nhà tôi, thú vị lắm sao?”

Trầm mặc một lát, một người đàn ông nói: “Là tôi.”

Chìa khóa trong tay liền rơi xuống đất.

Bạch Khôn Nguyên xoay người nhặt chìa khóa, đưa cho Linh Tố.

Linh Tố không tiếp nhận: “Anh không nên ở đây.”

Bạch Khôn Nguyên không lên tiếng.

“Anh nên ở nhà cùng phu nhân của mình, cùng cô ấy vượt qua cửa ải khó khăn.”

Bạch Khôn Nguyên nói: “Trong nhà mọi thân thích đều tề tựu, đối với cô hỏi han ân cần 24/24. Nếu đứa nhỏ gặp bất trắc, quỹ tiền của bọn họ sẽ một lần nữa được phân phối lại.”

Kể có tiền thật sự là phiền toái. Linh Tố đoạt chìa khóa mở cửa.

Cô không muốn mời hắn đi vào: “Đó là việc nhà anh.”

Thanh âm Bạch Khôn Nguyên bắt đầu dần: “Một ngụm trà nóng cũng không được sao?”

“Ở chỗ tôi không có trà!”

“Nước lọc cũng được.”

“Bạch tiên sinh, anh còn không hiểu ý của tôi sao, tôi không chào đón anh.”

Bạch Khôn Nguyên có chút khiếp sợ. Năm đó ly biệt rất vội vàng, hắn không có cơ hội nghe thấy lời nói quyết tuyệt lạnh khốc của thiếu nữ này. Hắn đương nhiên sẽ không nghĩ rằng sau sáu năm thời gian nguội lạnh, cô đối với hắn còn yêu say đắm như trước, vừa nghe thấy tiếng nói của hắn sẽ kích động quỳ gối. Nhưng so với tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, vẫn cảm thấy khó mà chấp nhận.

Cô gái dịu dàng đã trưởng thành thành một thành phần tri thức giỏi giang ở đô thị, ánh mắt sắc bén, biểu đạt trực tiếp.

Cô chán ghét hắn.

Nhưng lại có chút trấn an, rốt cuộc còn giữ lại một chút tình cảm. Bởi vì chúng ta sẽ không vô duyên vô cớ hận một ai.

Hàng xóm tựa hồ nghe thấy động tĩnh, cửa phòng mở ra một khe hở. Linh Tổ sợ nháo loạn tiếp, danh dự của mình sẽ hoàn toàn trở thành rác rến, bất đắc dĩ đành thỏa hiệp, lôi kéo Bạch Khôn Nguyên vội vàng vào phòng.

Căn nhà có hai phòng ngủ, chủ cho thuê khóa lại một gian, Linh Tổ ở trong phòng nhỏ kia. Phòng khách chỉ có một bàn trà và bộ sofa cũ kỹ, tivi 14 inch cũ rích.

Linh Tổ căn bản không có ý mời Bạch Khôn Nguyên ngồi. Cô buông túi xách, vào phòng thay quần áo, phanh một cái đóng cửa lại.

Bạch Khôn Nguyên nhất thời hoảng hốt, quên cả xấu hổ.

Trong nháy mắt hắn tựa hồ nghĩ đến bản thân trở về nhiều năm trước, cũng trong một nhà trọ cũ kỹ nhỏ nhỏ, dưới ngọn đèn màu vàng, cô gái băng bó vết thương cho hắn.

Khi đó hắn biết cô đã động tâm, vì thế tự tin tràn đầy nhìn con mồi tới gần cái lưới đã giăng ra. Cô gái xinh đẹp, thuần khiết, thiện lương như vậy, hắn hy vọng có thể bắt lấy cô, vĩnh viễn đặt tại bên người.

Linh Tổ thay quần áo đi ra, nhìn thấy hắn, thốt ra: “Anh còn chưa đi sao?”

Bạch Khôn Nguyên đơn giản da mặt dày nói: “Tôi chỉ xin một ngụm nước thôi.”

Linh Tổ thật sự không có cách nào, rót một cốc nước, đặt trước mặt hắn.

“Uống xong rồi đi đi. Tôi muốn nghỉ ngơi.”

Bạch Khôn Nguyên lẳng lẳng uống, giống như trong cốc kia là rượu nguyên chất.

Linh Tổ mở tivi, tạo ra một chút tiếng động, bằng không thật sự muốn điên mất.

Thật lâu sau, Bạch Khôn Nguyên uống xong cốc nước, cùng cô xem đoạn quảng cáo nhảm chán trong chốc lát, mở miệng nói: “Anh trai gọi là Hạo Cần, em trai gọi là Hạo Miễn. Tên đó nghĩa là hy vọng bọn họ làm người cần cù, tương lai có tiền đồ.”

Linh Tổ vẫn không nhúc nhích.

“Sinh ra vào ngày 26/8 lúc mặt trời mọc, vừa sinh hạ, tựa như hai con khỉ nhỏ không lông. Sau đó lớn một chút, hơi một tí sẽ ngáp, thấy người quen sẽ cười. Tôi mất một thời gian mới thích ứng với thân phận mới, đã tìm bảo mẫu, nhưng nửa đêm đều phải dậy cho uống sữa thay tã.”

Linh Tổ vẫn không lên tiếng.

“Anh trai thông minh hơn một chút, tháng chín đã mở miệng nói, tuổi còn nhỏ mà đã có chủ ý của riêng mình. Em trai thì hàm hậu đáng yêu, ngây ngốc khiến người ta yêu thương. Vừa một tuổi, thì hai đứa bị bệnh mẩn ngứa, nằm viện hai tuần, văn phòng cũng chuyển đến phòng bệnh. Lớn hơn chút, tự mình dạy bọn nó viết chữ học số học, sinh nhật bốn tuổi, lại mang đi công viên Disneyland. Tôi nghĩ, tương lai anh trai có thể kế thừa công việc của mình, em trai thì để cho nó học một ngành chuyên môn gì đó, có thể độc lập, sống vui vẻ là tốt rồi...”

Thật đúng là đứa nhỏ ngâm mình trong mật mà lớn lên.

Bạch Khôn Nguyên dần dần cúi đầu xuống. Nam nhi có lẽ không thể rơi, có thể nói đến đây, đã là hạn độ lớn nhất của hắn.

Vì sao đi một quãng đường thật xa tới phun mật vàng với cô, Linh Tổ cũng không muốn miệt mài theo đuổi. Cũng may hắn cũng không nhắc lại chuyện bảy năm về trước linh tinh gì đó.

Vô luận như thế nào, người như Bạch Khôn Nguyên rất hiểu nghệ thuật nói chuyện.

Linh Tổ dậm mạp nói: “Anh trở về đi.”

Bạch Khôn Nguyên cuối cùng liếc nhìn cô một cái, đứng lên.

Đi tới cửa, bỗng nhiên xoay người hỏi: “Em hận tôi sao?”

Linh Tổ run rẩy một cái, lắc đầu.

“Hận một người cần mất rất nhiều sức lực, tôi hận anh cũng không có ích lợi, tội gì phải vậy? Không, tôi không hận anh, tôi thương hại anh.”

Kinh doanh giỏi giang, vợ con như hoa, trên thương trường dậm chân một cái sẽ khiến người ta run rẩy, mà trong thời khắc cô đơn này lại không tìm thấy một ai có thể trải nỗi lòng. Thậm chí không thể không đến tìm thiếu nữ sáu năm trước tổn thương vì hắn, hỏi cô có hận hắn hay không.

Sao cô lại không thương hại hắn chứ?

Bạch Khôn Nguyên tựa hồ cũng hiểu được, chua sót cười, xoay người rời đi.

Linh Tố đóng cửa lại.

Cô chú ý tới khóe mắt hắn đã có nếp nhăn. Lưng vốn thẳng thắn cũng hơi rũ xuống, hai vai cứng ngắc. Tựa hồ trong một đêm hắn đã già đi mười tuổi.

Linh Tố ngã ngồi ở trên sofa, bụm mặt, thật lâu không nói nên lời.

Ngày kế ký hợp đồng với khách, một phen cò kè mặc cả, miệng khô lưỡi khô. Rốt cục đã thành công, lại bồi đổi phương vào núi dâng hương.

Người đô thị ít khi vận động, đi được một nửa đường, cũng đã thở không nổi.

Cố Nguyên Trác nhìn cô: “Tiểu Thẩm, sắc mặt của cô thật sự không tốt, nếu không thì về trước nghỉ ngơi đi.”

Linh Tố lắc đầu: “Không có việc gì, cũng sắp đến rồi.”

Khi nói chuyện không chú ý dưới chân, dẫm phải tảng đá, té lăn trên đất.

Cố Nguyên Trác vội đỡ cô đứng lên, Linh Tố bỗng nhiên kêu đau, khẽ lắc mắt cá chân mấy cái.

Linh Tố nói: “Cố tổng, anh đi tiếp khách đi. Tôi men theo tay vịn chậm rãi đi xuống.”

Cố Nguyên Trác quát nhẹ: “Đùa giỡn cái gì vậy!”

Hắn nhắc nhở Tiểu Trần hầu hạ khách, sau đó không khỏi phân trần đỡ Linh Tố xuống núi.

Mặt Linh Tố đỏ bừng, lại không có can đảm cự tuyệt, đành phải không danh giá nói lời cảm tạ.

Cố Nguyên Trác lái xe đưa cô đi bệnh viện. Ảnh chụp xong, không có trở ngại gì, lúc này mới yên tâm. Hắn cho Linh Tố nghỉ một tuần, dặn dò một phen mới rời đi.

Y tá cười: “Bạn trai cô thực săn sóc.”

Linh Tố bị dọa nhảy dựng, vội nói: “Không không, là lão bản.”

Y tá vừa nghe, chớp mắt: “Lão bản? Vậy chẳng phải rất tốt sao?”

Linh Tố không biết nên khóc hay cười. Thật sự là càng bôi càng đen.

Linh Tố hành động không tiện, mọi người tìm cô đành phải tới tận cửa. Nhà trọ nhỏ nhỏ bồng chốc đông như trẩy hội.

Đoạn Quyết cầm một miếng lê, nói: “Có chuyện, thật thú vị.”

Linh Tố cùng Phùng Hiểu Nhiễm đều vênh tai.

“Vụ án bắt cóc kia, bộ quần áo nhiễm máu tìm thấy ở trước mộ. Cái này đủ kỳ quái rồi, càng kỳ quái là biểu hiện của người mẹ. Bạch phu nhân vừa nghe nói tới, sắc mặt trắng bệch, bỗng nhiên thốt ra: ‘Vì sao không tới tìm tôi?’ Sau đó bùm một cái té xỉu.”

Phùng Hiểu Nhiễm nói: “Người đàn bà này trước kia có quan hệ xấu với em chồng sao?”

Đoạn Quyết nói: “Thời điểm cô gả cho Bạch Khôn Nguyên, em chồng đã qua đời hơn ba năm rồi.”

“Thật là kỳ quái. Linh Tố, bạn quen biết bọn họ, bạn thấy thế nào? Linh Tố?”

Linh Tố bị cô lắc mấy cái, mới coi như bừng tỉnh khỏi mộng: “Cái gì?”

“Thất thần đi đâu vậy? Hỏi cái nhìn của bạn về việc này mà.”

Linh Tố cười gượng: “Mình có thể có ý kiến gì chứ, mình với bọn họ cũng không quen.”

“Không phải bạn quen bọn họ sao?”

“Có câu nói là tri nhân tri diện bất tri tâm.”

Đoạn Quyết gật đầu: “VẬY Bạch phu nhân, xác thực chính là người không dễ đối phó.”

Phùng Hiểu Nhiễm nói: “Đôi vợ chồng này thật là kỳ quái.”

Đôi này vừa đi, Hoa Thanh lại đi tới.

Hoa đạo trưởng vừa tiến vào, liền lớn tiếng ồn ào: “Khắp phòng đều xui xẻo, sao Linh Tố có thể dễ yên thế này?”

Sau đó có tình có nghĩa giúp đỡ cúng bái hành lễ một hồi, xoay quanh khắp phòng, vừa niệm rửa vừa vẩy nước, khiến Linh Tố lại lo lắng đề phòng, sợ anh ta không cẩn thận sẽ phá hỏng mạch điện.

Sau khi làm phép xong, Hoa Thanh ăn sạch đĩa lê, vỗ vỗ mông chạy lấy người.

Linh Tố thở một hơi. Nhưng nghĩ ngợi chưa được nửa giờ, tiếng đập cửa lại lần nữa vang lên, lần này người đến là Tiêu Phong.

Linh Tố vừa thấy anh, không khỏi tức giận: “Anh! Chính là anh! Có phải anh ở sau lưng tôi làm phép, hại tôi gặp vận xui liên tục hay không?”

Tiêu Phong ngoảnh mặt làm ngơ, đưa mắt nhìn bốn phía, tán dương: “Ai làm phép rồi, rất sạch sẽ!”

Linh Tố quăng một cái gối ôm về phía anh.

Tiêu Phong bắt được, bật cười: “Về thực nữ bình thường của em chạy đi đâu rồi?”

Linh Tố ủ rũ: “Anh cứ tận tình nguyện rửa tội đi. Thiên địa biến sắc, sét đánh vào mùa đông, mùa hè có tuyết rơi, tóm lại tôi sẽ không đi gặp bác anh đâu.”

Tiêu Phong lại nói: “Anh đến nói với em chuyện khác. Di Dương tính được em sắp có một kiếp.”

Linh Tố nâng lên chân bị thương hỏi: “Là cái này?”

“Đơn giản như vậy thì tốt rồi.”

“Nghiêm trọng tới trình độ nào?”

“Chỉ hơi bất cẩn sẽ có tai ương đổ máu.”

Linh Tố lẩm bẩm: “Lúc này mua bảo hiểm, không biết về mặt pháp luật có hiệu lực hay không?”

Tiêu Phong cười, sau đó cắn ngón tay, vẽ một cái phù, rồi ném tới lòng bàn tay của Linh Tố, Linh Tố vừa nắm chặt, nó liền biến mất.

Tiêu Phong dặn cô: “Đừng khinh thường, có việc thì báo cho anh biết.”

Linh Tố nhắc lại: “Tôi sẽ không vì thế mà đi gặp Tiêu Bá Bình đâu!”

Tiêu Phong cười thản nhiên, tỏ vẻ cử chỉ này của hắn hoàn toàn là tâm địa thiện lương, không có mục đích khác.

Người này khí chất quả thực không chê vào đâu được, giơ tay nhắc chân, không một chỗ nào không thông dong tao nhã lại hào phóng. Mà quanh thân giống như lại có một tầng tường đồng vách sắt vô hình, đao thương bất nhập, đỉnh thiên lập địa. Mà diện mạo còn anh tuấn như thế, thật sự là mục tiêu của biết bao nhiêu cô gái đây. Nếu anh ta có ý đối phó với ai, người đó quả thực sẽ chết không có chỗ chôn.

Linh Tố mới đầu vẫn cảm thấy người này nghiêm túc đứng đắn, sau tiếp xúc nhiều hơn, mới phát giác anh còn có một mặt vô lại, rất khôn ngoan, quỷ kế đa đoan, quả thực là hồ ly tu luyện thành tinh. Mà hết thấy

đều là vì tốt cho cô, không chút dấu vết khiến cho cô bị động chịu một đồng lớn ân huệ, không báo đáp quả thực hổ thẹn không dám đối mặt.

Vị anh họ này!

Tiêu Phong rời đi tựa hồ không đến 2 phút, lại có người gõ cửa.

Linh Tố bị tra tấn không có tính tình, hữu khí vô lực nói: “Mặc kệ là mẹ ruột hay là sói xám, đều vào đi.”

Đồng Bội Hoa đẩy cửa mà vào.

Linh Tố kinh ngạc, trong lòng kêu thầm, người đến thật không tốt.

17. Chương 17

Mấy năm nay không biết Đồng Bội Hoa tu luyện môn võ công nào, khí thế mạnh mẽ hơn năm đó gấp mấy lần. Nay cô ta tới cửa, Linh Tố không có lòng thanh toán món nợ năm cũ, chỉ sợ cô ta cũng muốn tới tìm Linh Tố gây sự.

Đồng Bội Hoa trải qua chuyện này gầy đi rất nhiều, nhưng nhìn vẫn có vẻ trấn định. Cô ta tiến vào, nhìn ngấm bốn phía, cũng không tỏ vẻ khinh miệt đối với phòng nhỏ đơn sơ này. Điều này làm cho Linh Tố thối lỗi hơn một chút.

Linh Tố cân nhắc mãi nhưng cũng không biết nên tiếp đón thế nào.

Đồng Bội Hoa mở miệng trước: “Thấm tiểu thư, vài năm không gặp.”

Tốt nhất vĩnh viễn không gặp mặt.

Linh Tố hỏi: “Tìm tôi có việc sao?”

Đồng Bội Hoa lúc này đầu còn ngẩng cao, lưng rất thẳng tắp, giống như nữ vương ngồi ở trong phòng khách. Cô ta nói: “Tôi muốn mời cô hỗ trợ tìm con về.”

Gì cơ? Lần trước miệng nói không trả mỗi hạn này thì không thể chịu nổi, sao bây giờ lại đến nhờ cô giúp đỡ.

Đồng Bội Hoa nói: “Tôi có thể trả tiền cho cô.”

Linh Tố xì một tiếng nở nụ cười: “Tiền? Nếu cô có tiền không biết tiêu vào đâu, cũng không nên lãng phí ở trên người tôi. Tôi cũng chỉ là bà cốt dựa vào phong kiến mê tín mà lừa gạt tiền thôi. Cô tin bánh xe công lý cũng không nên tin tôi.”

Sắc mặt Đồng Bội Hoa lúc xanh lúc trắng, vậy mà có thể chịu nhịn không tức giận.

Linh Tố mất lạnh mà nhìn. Như thế nào, chỉ có thế này đã chịu không nổi sao? Không làm giống như năm đó lại té ngã từ trên thang lầu xuống nữa chứ.

Ngẫm lại thật sự bội phục, nếu như không khống chế tốt, bị ngã gãy tay gãy chân thậm chí gãy cổ thì phải làm sao bây giờ?

Cho nên Đồng Bội Hoa là người làm được việc lớn, mà Thấm Linh Tố cô chỉ có thể làm công cho người ta thôi.

Đồng Bội Hoa rốt cuộc đã trưởng thành hơn nhiều, rất nhanh đã khống chế được cảm xúc, nói: “Ân oán của chúng ta, cô cứ trút lên người tôi đi. Việc này xong, tôi nhất định sẽ hoàn trả. Hiện tại tôi lấy thân phận một người mẹ, thỉnh cầu cô giúp tìm về đứa nhỏ.”

Sắc mặt Linh Tố dịu xuống, cô nói: “Cô đã báo nguy, tất nhiên có cảnh sát đến xử lý. Nên tin tưởng cảnh sát không phải sao?”

“Nhưng bọn họ đều không biết nhiều bằng cô.”

Linh Tố nghe xong cười nhạo: “Tôi? Tôi là người biết ít nhất. Huống hồ, cô không cần chúng tôi biết nhiều hay biết ít, cô chỉ hy vọng chúng tôi biết những gì chúng tôi nên biết thôi.”

Đồng Bội Hoa cắn chặt răng.

Linh Tố còn nói: “Nhưng mà, Bạch phu nhân, vụ án bắt cóc này vô cùng phức tạp, chúng tôi biết càng nhiều, mới càng có cơ hội nghĩ cách cứu đứa nhỏ của cô ra. Nhưng để xem cô có chịu hy sinh hay không đã.”

Gương mặt Đồng Bội Hoa lạnh như băng: “Cô hận tôi.”

Hai vợ chồng này thật đúng là tâm linh tương thông. Linh Tố cười hỏi: “Hận cô thì thế nào? Người hận cô còn thiếu sao?”

Mặt nạ trên mặt Đồng Bội Hoa rốt cục bắt đầu vỡ tan: “Thẩm tiểu thư, cô đã từng yêu, cô cũng biết rằng khi yêu con người ta thường thích độc chiếm.”

Linh Tố cười nói: “Tôi càng hiểu rõ hơn, 30% vụ án giết người đều là từ dục vọng độc chiếm này.”

Đồng Bội Hoa giống như bị điện giật, cả người run rẩy. Cô ta đứng lên: “Cô...”

Linh Tố nói: “Tôi làm sao? Tôi và cô vốn đã không có gì để nói. Cứu đứa nhỏ, tất nhiên tôi sẽ hỗ trợ, nhưng năng lực cũng chỉ có hạn. Chính cô thì sao, cô cũng nên đưa ra một quyết định.”

Đồng Bội Hoa mở to mắt nhìn cô, cả người tựa như bị quỷ ám vậy.

Cửa đột nhiên mở ra, Tiêu Phong đi vào nói: “Linh Tố, tôi mua cho em cháo gà...”

Linh Tố giới thiệu: “Đây là Bạch phu nhân, nữ sĩ Đồng Bội Hoa. Vị này là anh họ của tôi.”

Đồng Bội Hoa nghi hoặc nhìn nhìn Tiêu Phong.

Tiêu Phong nói: “Đa tạ Bạch phu nhân tới thăm.”

Đồng Bội Hoa không nói được một lời, cầm lấy ví, xoay người rời đi.

Cửa đóng lại, sức lực Linh Tố ngưng tụ cổ chống đỡ bỗng tan thành mây khói, cô ngã người xuống sô pha, thở ra một hơi.

Tiêu Phong hỏi: “Sao cô ta có thể tìm tới cửa?”

“Anh lại đứng canh dưới lầu sao?” Linh Tố mắt lé hỏi.

“Lần này là ở cửa.”

Linh Tố vui cười nói: “Lẽ mừng năm mới tôi có thể vẽ hình anh dán lên cửa đó nha.”

“Đừng đùa nữa. Cô ta không làm khó dễ em chứ?”

“Không có việc gì, nhờ tôi cứu đứa nhỏ. Thật là, tôi cũng không phải là siêu nhân, một mình một người có thể làm được cái gì? Cảnh sát chỉ là bù nhìn thôi sao?”

“Về sau cô ta đến, em đừng mở cửa nữa.”

“Cô ấy sẽ không đến nữa đâu. Cô ấy là người thanh cao sĩ diện như vậy, tới tận cửa đã là tự hạ mình rồi, lại bị tôi chế nhạo một phen, làm sao có thể còn có lần thứ hai?”

Tiêu Phong yên tâm: “Bác nói em dụ ngoạn, tôi lại thấy em cũng là người không để cho bản thân chịu thiệt đâu.”

Linh Tố nghe xong, chưa sót cười: “Anh thì biết cái gì. Chịu khổ thì cũng chịu qua rồi.”

Tiêu Phong buồn cười.

Về mặt Linh Tố cô đơn, giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ, toàn thân đau đớn.

Tiêu Phong áy náy khổ sở, trong lòng nổi lên trù ối sâu sắc. Anh đi qua ôm cô: “Anh... thực xin lỗi. Anh lỡ lời. Em đừng khổ sở, dù sao mọi việc đều đã qua...”

Cô gái trong lòng cả người phát run. Anh hơi hoảng loạn, ôm cô càng chặt, miệng không nhin được liên tiếp nói lời an ủi.

Bỗng nhiên cảm thấy không đúng, đẩy mạnh Linh Tố ra nhìn một cái.

Đâu phải đang khóc? Cô gái này, miệng đang mím lại nhin cười đến méo mó rồi!

“Thắm Linh Tố!”

Linh Tố lên tiếng cười ha ha, ngã vào trên người anh.

“Người này, trước kia chưa từng có cô gái nào dùng chiêu này với anh sao? Anh quá ngốc mà!”

“Em, em, em!” Tiêu Phong vừa bực mình vừa buồn cười, đẩy cô ra: “Đói bụng rồi đúng không!”

Linh Tố giật mình ngồi dậy: “Thực sự có cháo sao. Em rất đói bụng!”

Tiêu Phong hừ lạnh.

Linh Tố cầm cánh tay anh năn nỉ nói: “Ca ca, anh nhẫn tâm để em đói chết sao? Thật là, đường đường là đàn ông con trai còn ra vẻ tức giận.”

Tiêu Phong bỗng nhiên cười gian trá: “Hôn anh một cái, anh sẽ đưa cho em!”

Mặt Linh Tố đỏ lên: “Anh anh! Anh còn cho rằng bản thân mình 16, 17 tuổi sao? Anh là anh họ bên nội của em, cũng không phải là anh họ bên ngoại nha (đường huynh và biểu ca, thời xưa biểu ca biểu muội có thể lấy nhau)! Đi đi, nghèo hèn không thể lừa dối, em không ăn cũng không chết được.”

Hai người cười đùa một lúc, sau đó chia cháo ra ăn. Tất nhiên không thể ăn no, Tiêu Phong lại lái xe mang Linh Tố đến tiệm ăn Quảng Đông dùng bữa đêm, sau đó, nói đêm nay khả năng có mưa sao, lại mang cô tới đài thiên văn.

Lần đầu tiên trong cuộc đời này của Linh Tố được một người đàn ông công trên lưng, vốn nên thẹn thùng, nhưng nghĩ đến người này là anh họ, liền không nhẫn nhịn nữa.

Tiêu Phong vai dày lưng rộng, cánh tay rắn chắc, công cô dễ dàng lên lầu trên. Đứng ở đài thiên văn đều là tình nhân, bọn họ nhìn thấy cảnh này đều hăm mộ hiểu ý mỉm cười.

Linh Tố nghĩ, người đàn ông như vậy, không biết là tình nhân trong mộng của biết bao người con gái.

Cô hỏi: “Tiêu đại hiệp, anh có bạn gái chưa?”

Bước chân của Tiêu Phong chậm lại một chút: “Hỏi cái này làm cái gì?”

“Ha ha, chúng ta là thân thích, quan tâm là đúng mà.”

“Không có.”

“Anh là người đàn ông vẫn còn độc thân, cũng quá lãng phí tài nguyên rồi. Bất luận là nam hay là nữ, đều nên tận dụng mới phải.”

Tiêu Phong dở khóc dở cười: “Hỏi nhiều như vậy làm gì đây?”

“Chuyện của em cái gì anh cũng biết, mà chuyện của anh em lại chẳng biết gì cả.”

Tiêu Phong đặt cô trên cổ, rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Con người của anh rất tế nhị, em sẽ không cảm thấy hứng thú.”

“Anh cũng là trời sinh liền có dị năng sao?”

“Không.” Tiêu Phong nói: “Ngày ngày học tập.”

“Như vậy cũng có thể sao?”

Tiêu Phong cười: “Bản thân em có thiên phú dị bẩm, lại không cho người khác ngày ngày cố gắng sao.”

“Vì sao học thứ này, không phải hiện tại anh nên học kinh doanh sao?”

Tiêu Phong nói: “Bác đưa anh đi học.”

Linh Tố hiểu rõ, ngậm miệng lại.

Tiêu Phong ngắm nhìn cô. Lúc ban đầu quen cô, luôn cảm thấy cô chín chắn lại phiền muộn, nay mới biết được, đó cũng chỉ là một mặt nạ tự vệ. Tính cách thật sự của Thẩm Linh Tố, vẫn giống như những cô gái cùng tuổi, hoạt bát sáng sủa.

Anh ngẩng đầu nhìn trời: “Rốt cuộc là ai nói cho anh biết hôm nay có mưa sao nhĩ, sao anh chẳng nhìn thấy gì cả?”

Linh Tố đương nhiên biết tối nay không có mưa sao, nhưng đối với phần tâm ý này, cô vẫn rất cảm động.

Cô cười nói: “Các ngôi sao đều trốn ở phía sau tầng mây rồi, tí nữa rồi sẽ thấy.”

Phùng Hiểu Nhiễm không biết làm thế nào nghe nói tới nhân vật Tiêu Phong này, chạy tới hỏi Linh Tố: “Nghe nói có đang có Hoa Kiều theo đuổi bạn?”

Linh Tố phản bác: “Là anh họ của mình.”

“Bạn có một anh họ lái xe Lamborghini sao?”

“Lamborghini là xe gì?”

“Nếu xe của mình là đùi gà, vậy Lamborghini chính là vi cá đó nha.”

Linh Tố bật cười, cảm thấy thú vị.

Phùng Hiểu Nhiễm truy vấn: “Sao bạn lại có vị anh họ này?”

“Chuyện xưa này hẳn bạn sẽ thích. Cha của mình kỳ thật là phú hào Hoa Kiều, hồi đó đã vứt bỏ mẹ con chúng mình. Nay bệnh nặng không thể trị khỏi, không có người con nào, đành phải gọi cháu trai của ông ấy, anh họ của mình đón mình trở về gặp mặt.”

Không nghĩ tới Phùng Hiểu Nhiễm nguyên ý tin tưởng: “Mình cũng thấy bạn không giống con gái nhà bình thường. Tiêu gia là làm cái gì?”

“Nghe nói là vận chuyển. Ha ha, đúng là một ngành sản xuất mờ ám đến cỡ nào.” Nhắc tới Tiêu gia, mọi người đều có vẻ thần thần bí bí.

“Bạn phải cẩn thận.”

“Nói cũng đúng, có thể sẽ lui tới Tam Giác Vàng vận chuyển thuốc phiện cùng vũ khí.” Linh Tố trêu cô.

“Vậy bạn có trở về không?”

Linh Tố lắc đầu.

“Đi chứ! Vì sao không đi? Sao lại đối chọi với tiền vậy?”

“Ông ấy gặp mình chắc gì đã cho tiền.”

“Ông ấy chỉ có một người con gái như bạn, không cho bạn thì cho ai? Bạn cẩn thận anh họ bạn tính kế bạn đó.” Phùng Hiểu Nhiễm cảnh cáo.

Linh Tố nghiêng đầu: “Những năm gần đây không thấy ông ấy quay về tìm kiếm. Mình đối với ông ấy không có cảm tình, gặp mặt cũng không biết nói cái gì.”

“Bạn không cần phải nói gì cả, chỉ ra vẻ thương tâm khổ sở than vãn vài tiếng là được rồi.”

“Mình không giả bộ được.”

“Vậy tưởng tượng đến bộ dạng không trúng thầu hoặc là tết âm lịch phải tặng ca đi.”

Hai cô gái cười ha ha.

Đáng thương cho Tiêu Bá Bình lão tiên sinh.

Chân bị thương của Linh Tố mãi mà chưa lành, ba bốn ngày trôi qua vẫn không thể đi lại. Buổi sáng dậy, cô đành nhảy lò cò xuống lầu, đi sang quán đối diện bên đường ăn sáng.

Mấy bác gái ở cùng lầu cũng ở đó, nhìn thấy Linh Tố thì ánh mắt trở nên cổ quái, sau đó chụm đầu vào nhau nói nhỏ, thỉnh thoảng nhìn qua, vẻ mặt tràn ngập khinh thường.

Linh Tố ảo não, danh dự của tôi, quả thực bị bọn họ phá hỏng hết rồi.

Cô gói sữa đậu nành và bánh quẩy, tính mang về ăn.

Thời gian còn sớm, trên đường không có xe, cô chậm rãi cà nhắc đi trở về. Đúng lúc này, ấn phù trong lòng bàn tay cô đột nhiên nóng lên. Linh Tố chỉ sửng sốt chưa đến nửa giây, sau đó phản ứng kịp, nhân thể lặn một vòng trên mặt đất. Một chiếc xe vun vút phóng ngang qua cô, thẳng tắp vọt lên.

Linh Tố nhanh chóng đứng dậy, nhìn thẳng chiếc xe kia, tóc dài không có gió mà tung bay, ánh mắt lạnh lẽo như băng. Mắt thấy chiếc xe chạy ra khỏi ngõ nhỏ thì đột nhiên phanh gấp lại, xe bị lệch đầu, đâm sầm vào cột điện.

Cú va chạm này kinh động người chung quanh, mọi người đều xông tới. Có người nâng đỡ Linh Tố, có người nhìn lái xe kia, đối với cảnh tượng vừa rồi liên tục lấy làm kỳ quái.

Lúc này một đôi bàn tay từ người bên ngoài đỡ Linh Tố dậy, cô ngẩng đầu, người tới đúng là Bạch Sùng Quang.

Gương mặt Bạch Sùng Quang bình tĩnh, đỡ cô đi lên lầu.

Hắn chưa từng tới nhà của Linh Tố, lại tìm được đúng nhà cô. Linh Tố biết hắn luôn luôn có cách, vì vậy cũng không hỏi nhiều.

Bạch Sùng Quang nâng chân bị thương của cô lên, cẩn thận kiểm tra một lúc rồi mới yên tâm nói: “Không sao, qua ba bốn ngày nữa sẽ không có việc gì.”

Linh Tố nói: “Mấy ngày hôm trước Đồng Bội Hoa tới tìm em.”

“Vậy sao? Nói gì?”

“Mời em đi cứu đứa nhỏ.”

“Em không đáp ứng cô ta đúng không?”

Linh Tố cười: “Em có tâm cứu đứa nhỏ, nhưng phải lượng sức mà đi chứ. Cô ta tựa hồ sợ cảnh sát lại tiếp tục tham gia, một số bí mật sẽ không được bảo đảm.”

Bạch Sùng Quang cười lạnh: “Trong lòng cô ta thật sự có quỷ. Năm đó quả thật anh đã làm đúng rồi.”

“Có ý gì?”

Bạch Sùng Quang nói: “Lúc trước anh động tay động chân một chút.”

Linh Tố không hiểu được: “Là sao?”

Bạch Sùng Quang nắm chặt tay thành quyền: “Anh vẫn không tin lý do tử vong mà bác sỹ đưa ra. Linh Tố, có lẽ em cảm thấy anh điên rồi, nhưng hôm nay anh phát giác lúc trước anh làm như vậy là đúng.”

“Em vẫn chưa hiểu. Anh đã làm cái gì?”

“Năm đó thi thể được hoả táng cũng không phải là thi thể của Lâm Lang. Người chôn trong mộ, cũng không phải là cô.”

Linh Tố đứng lên, trên chân đau đớn, kêu một tiếng lại ngã ngồi vào ghế sofa.

“Vậy di thể của Lâm Lang ở đâu?”

Không không, trăm ngàn lần đừng nói với cô rằng hắn đem di thể của Lâm Lang đóng băng để bảo tồn vạn năm trong hầm nhà mình. Đó là chuyện chỉ phát sinh trong tiểu thuyết võ hiệp thôi.

Bạch Sùng Quang như biết cô suy nghĩ cái gì, liếc mắt một cái, nói: “Anh đem cô mai táng ở một chỗ khác, không có hoả táng.”

Trong não Linh Tố nhất thời không tìm ra được lời nào để đánh giá hành vi này của Bạch Sùng Quang, suy nghĩ nửa ngày, đành nói: “Tương lai bất luận em chết oan đến thể nào, anh cũng không cần làm như vậy với em đâu.”

Bạch Sùng Quang tức giận: “Em? Đối với em sống chết là gì, cùng lắm chỉ là ngày đêm khác nhau mà thôi. Làm quỷ không chừng em càng như cá gặp nước a. Anh không lo lắng cho em. Lâm Lang thì khác, cô chỉ là người thường.”

Linh Tố nghĩ nghĩ, nói: “Năm đó, em đã hỏi qua bác sỹ, ông ấy nói về tình huống của Lâm Lang, bệnh tình hẳn là vô cùng nghiêm trọng, lúc trước đã phải phát hiện ra rồi.”

Bạch Sùng Quang khẳng định: “Mọi người đều không biết. Trong gia tộc cũng đều không có di truyền về căn bệnh này.”

Linh Tố nói: “Bạch đại ca, vậy lại kiểm chứng một lần nữa đi.”

Bạch Sùng Quang không trả lời.

Linh Tố cầm tay hắn: “Năm đó em mất tung tích của Lâm Lang, cũng không biết cô rời khỏi đó, hay là đã đầu thai. Nhưng em biết cô vốn không cam lòng mới bị trói buộc ở thư viện trong nhiều năm. Nếu anh thật sự muốn khiến Lâm Lang sáng tỏ, thì phải làm cho chân tướng rõ ràng khắp thiên hạ. Lúc trước anh chính là nghĩ như vậy nên mới thay thế di thể của cô, chẳng phải sao?”

“Lại đào cô ra khỏi lòng đất, mở quan tài khám nghiệm tử thi?” Bạch Sùng Quang nhú mày: “Năm đó như hoa như ngọc, nay cũng đã là xương khô thịt thối rồi.”

“Bây giờ anh mới biết chúng ta chỉ là túi da, có hoa không có quả sao.”

Bạch Sùng Quang ôm đầu, giả bộ làm đờ đẫn.

Hắn buồn rầu. Hắn cùng Bạch Khôn Nguyên lớn lên từ nhỏ, giống như tay chân, đánh gãy xương cốt còn nói lại được. Nhưng lại không thể để Lâm Lang bị chết không minh bạch. Thật sự lưỡng nan.

Hóa ra hết thảy đều đã chìm vào đáy nước, Lâm Lang cũng không phải là người duy nhất trên đời hàm oan mà chết. Có điều vụ án bắt cóc trẻ con này, khiến ọi chuyện cũ đều trôi lên khỏi mặt nước.

Con của Bạch gia bị bắt cóc, nửa thế giới đã biết, Linh Tố không cần gọi điện cho Lý Quốc Cường thì vẫn có thể nắm được mọi tin tức.

Không hề có tiến triển, tình huống không rõ, dữ nhiều lành ít, thị dân đều khiển trách...

Nước ngoài cũng có vụ án như vậy, từng ngày từng tháng trôi qua, vậy mà vẫn không bắt được hung thủ. Hơn mười năm sau, ở phía tây hoang mạc phát hiện một cái đầu lâu, đúng là thân nhân đã mất tích.

Ngẫm lại là dân thường kiến nhỏ vẫn tốt hơn, không sợ trộm, cũng không sợ cướp nhó thương.

Linh Tố xoa huyết thái dương đau nhức. Nay cô không hề nghe thấy đứa nhỏ khóc nữa, nhưng điều này càng làm cho cô đứng ngồi không yên. Có đôi khi không có tiếng động nào chính là đại diện cho điềm xấu.

Màn hình TV thay đổi, bóng hình ảnh của Đồng Bội Hoa xuất hiện.

Đồng Bội Hoa tiêu tụy hơn rất nhiều so với mấy ngày trước, tuy rằng tóc chải vuốt cẩn thận tỉ mỉ, nhưng khóe miệng rủ xuống cùng ánh mắt thâm quầng đều biểu hiện sự lo âu mỗi mệ.

Cô ta nhìn thẳng vào máy quay nói với bọn cướp: “Xin đừng thương tổn đứa nhỏ của tôi. Các anh muốn bao nhiêu tiền chúng tôi đều có thể cho các anh. Trả đứa nhỏ lại cho tôi. Đứa nhỏ là vô tội mà!”

Cô ta rơi nước mắt, bỗng nhiên hung hăng nhìn thẳng vào máy quay, lại nhắc lại: “Đứa nhỏ là vô tội mà!”

Đứa nhỏ là vô tội, người đó là có tội sao?

Đột nhiên có người dùng lực lớn gõ cửa: “Cảnh sát! Mở cửa!”

Cảnh sát? Linh Tố buồn bực, lúc này cảm thấy trong lòng bàn tay trở nên nóng rực.

Đến rồi sao?

Người đàn ông bên ngoài không kiên nhẫn đập cửa: “Mở cửa nhanh, bằng không chúng tôi sẽ xông vào!”

Linh Tố cất cao giọng: “Tôi muốn xem giấy chứng nhận!”

Bên ngoài yên lặng vài giây, tựa hồ đang thương lượng gì đó. Linh Tố tận dụng thời gian tìm danh thiếp của Tiêu Phong để lại cho cô.

Đáng chết, lúc cần lại không thấy đâu!

Ầm vang một tiếng, người tới phá cửa mà vào.

Linh Tố đứng lên, thối lui ra phía sau sofa.

Hai người đàn ông đều mặc cảnh phục, gương mặt âm trầm, hung ác nhìn chăm chú vào Linh Tố.

Linh Tố nói: “Tôi đã báo nguy.”

Trong đó một người nở nụ cười: “Báo nguy? Lão tử chính là cảnh sát mà!”

Một người khác từng bước tới gần: “Thẩm tiểu thư, cô còn nhớ rõ vụ án Trương Hoa nửa năm trước không?”

Linh Tố lạnh lùng: “Chính là người chồng giết chết vợ mình, sau đó chôn ở dưới khối bê tông, rồi nói dối người vợ đã rời nhà trốn đi?”

Gã đàn ông thóa mạ: “Phi! Con tiện nhân Trương Hoa kia chết vì tội ngoại tình, anh của tao một dao giết nó thì đã lời cho nó rồi. Việc này liên quan gì đến cô, cô chạy đến tìm thi thể làm cái gì?”

Đồng lõa nói: “Mã ca, đừng nhiều lời, cho cô ta một chút giáo huấn đi.”

Gã đàn ông không có ý tốt nở nụ cười: “Nhìn khuôn mặt thân hình này, so với diễn viên trên tivi còn xinh đẹp hơn, không bằng chúng ta chơi đùa một chút?”

Linh Tố thực cảm thấy hoang đường. Đây là lúc nào mà còn nổi lên sắc tâm. Rốt cuộc vẫn là cặn bã của xã hội.

Gã đàn ông hưng phấn mà xoa cái mũi, đi về phía Linh Tố. Mới được bước thứ hai, tựa hồ đụng vào cái gì đó, hần bị bắn mạnh trở về, ngã vật trên mặt đất.

Đồng lõa kêu to: “Yêu nữ này thi triển pháp thuật!” Hần tựa hồ đã chuẩn bị mà đến, lấy ra một cái chai, đem thứ bên trong hất về phía khoảng vô hình đằng trước. Chất lỏng tanh tưởi dơ bẩn liền đánh vỡ kết giới.

Linh Tố vội vàng chạy vào trong phòng. Chân của cô bị thương không tiện, hành động chậm chạp, chỉ chậm một giây, một bàn tay to đã chặt chẽ bắt lấy cô.

Đây là chỗ đáng thương của bé gái mồ côi. Bất cứ người nào đều có thể tới cửa gây khó dễ.

Linh Tố vươn tay trả lại một bạt tai, đối phương bị đánh lệch mặt sang một bên, chính tay cô cũng cảm thấy đau rất. Nhưng hần vẫn cầm chặt tay cô không chịu buông ra.

Mà gã đàn ông họ Mã kia hùng hống hổ hổ đi tới, túm cổ áo Linh Tố, bóp cổ cô.

Linh Tố căn bản không có sức lực để giãy dụa, chỉ cảm thấy lực bóp trên cổ càng ngày càng mạnh, hô hấp càng ngày càng gấp. Ý thức dần dần rời xa cơ thể...

Huych!

Cánh tay đang bóp cổ cô bỗng buông lỏng. Linh Tố mất đi trọng tâm, té ngã trên mặt đất, thở hào hển từng ngụm, mồ hôi dọc theo hai má chảy xuống.

Trước mắt cô biến thành màu đen, chỉ nghe thấy tiếng một người bùm quỳ xuống, liên thanh cầu xin tha thứ, không khỏi dập đầu. Sau đó là giọng nói của Tiêu Phong lạnh như băng: “Cút!”

Hai người đỡ lấy nhau, bỏ chạy trời chết.

Linh Tố cố sức ho khan. Tiêu Phong bế cô đặt ở trên giường. Linh Tố nhịn không được ôm lấy anh, tay vòng chặt thắt lưng hắn, mặt vùi vào trong ngực anh, toàn thân run rẩy, tựa như chú chó nhỏ nhào vào trong lòng của chủ nhân.

Bàn tay ấm áp khô ráo của Tiêu Phong xoa đầu cô, sau đó nhẹ nhàng nâng cầm cô lên, xem xét vết thương trên cổ cô.

“Không có việc gì. Đều qua rồi. Có anh ở đây.”

Hơi thở của Tiêu Phong phun lên cổ, có chút ngứa ngáy, Linh Tố quay đầu tránh đi chỗ khác.

Khóe mắt cô nhìn thấy Tiêu Phong cũng bị thương.

“Sao anh lại bị thương?”

Tiêu Phong không trả lời vấn đề này. Anh ôn nhu ôm Linh Tố vào trong lòng.

“Cũng may anh đến đúng lúc. Sao em không gọi điện thoại cho anh?”

Linh Tố đỏ mặt. Tiêu Phong tựa hồ cái gì cũng đều biết, lại lấy danh thiếp đưa qua.

“Đừng đánh mất nữa. Anh cũng không muốn em lại quăng nó đi.”

Linh Tố sau một lúc lâu mới nói: “Cám ơn.”

“Nếu em tiếp tục vì bạn bè làm cố vấn, việc này còn có thể phát sinh.”

“Em sẽ càng thêm cẩn thận.”

“Em có thể đối phó với bọn họ sao?”

“Em không đủ tàn nhẫn, không thể xuống tay thẳng thừng.”

“Khó trách cổ nhân nói, người quân tử rất dễ bị ám hại.”

Linh Tố cười khổ. Kể ra nói cũng đúng. Bạch Khôn Nguyên lợi dụng cô, Đồng Bội Hoa nói xấu cô, còn không phải đều là vì cô thành thật sao. Nếu cô có một phần năm khôn khéo giả hoạt của vợ chồng Bạch thị, hôm nay cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này.

“Lại nói tiếp, vì sao anh toàn đến vào thời khắc mấu chốt vậy. Đồng phim cũng không đúng giờ như vậy đâu.”

Tiêu Phong cười: “Đã nói gần đây em có tai ương đổ máu, anh lo lắng, cho nên ở lại khách sạn đầu đường.”

Linh Tố bị cảm động.

Quan tâm có rất nhiều cách, bình thường, có việc gì thì gọi điện thoại; tiến thêm một bước, tự mình tới cửa; lại tiến thêm một bước, chính là canh giữ ở một bên.

Anh lại không muốn tạo thành gánh nặng tâm lý cho cô, vẫn không để cho cô biết.

Nếu đổi thành những người khác, cô cũng chỉ sợ sẽ nghĩ nhiều: có phải định lừa gạt gì mình hay không? Nhưng Tiêu Phong có thể lừa gạt cô cái gì đây? Nếu là di sản của Tiêu lão tiên sinh, có lẽ anh cũng không cần tự mình tìm đến. Huống hồ anh không phải người như vậy.

Đó là người thế nào? Linh Tố cười thâm trong lòng. Bọn họ quen biết chưa được bao lâu, cô hiểu anh được bao nhiêu.

Tầm mắt Linh Tố dừng ở cánh cửa bị phá hỏng: “Nơi này chỉ sợ không ở nổi nữa rồi.”

Tiêu Phong ngẫm nghĩ, lấy ra một cái chìa khóa đưa cho cô: “Số mười sáu hoa viên Thiên Phủ, biệt thự hai tầng. Tạm thời cho em mượn, tiền điện nước tự lo.”

Linh Tố cười: “Anh định làm gì thế? Kim ốc tàng kiều?”

Tiêu Phong nói: “Chỉ là anh trai chăm sóc em gái thôi.”

Bàn tay của Linh Tổ khẽ run lên: “Đúng vậy, anh họ.” Cô nắm chặt chìa khóa trong tay.

Tiêu Phong sửa sang lại tóc tai rối rung của cô, giọng nói lộ vẻ trù ẻo: “Em chỉ có một mình, anh sẽ lo lắng, anh gọi dì Trương chiều cổ em được không? Đó là bảo mẫu của nhà anh, từ lúc anh tám tuổi đã chăm sóc anh rồi. Bà làm món cay Tứ Xuyên rất ngon...”

Trong lòng Linh Tổ có chút hoảng hốt, vội nghiêng đầu đi, giẫy ra khỏi lòng anh.

Anh cười: “Lại làm sao vậy?”

“Không quen.”

Tiêu Phong có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, đứng lên.

“Anh đi đây.”

Anh vừa mở cửa ra, Linh Tổ há mồm gọi lại, nói: “Mang em đi gặp ông ấy đi.”

Tiêu Phong nhìn cô chăm chú: “Đã quyết định?”

Linh Tổ mệt mỏi gật đầu: “Nhân sinh ngắn ngủi, đời nhiều tai ương. Dù em chán ghét ông ấy, tương lai trong mấy năm mấy chục năm nữa, cũng sẽ hối hận, một ngày nào đó sẽ muốn gặp ông ấy. Mang em đi gặp ông ấy đi.”

Tiêu Phong cười cười: “Ngày mai anh tới đón em.”

18. Chương 18

Thời điểm trở mình đã là bình minh. Trên đỉnh đầu là bầu không bao la xanh thẳm, phía chân trời nhuộm sắc đỏ cam. Sáng sớm, chim chóc đang hót líu lo trên cây.

Tiêu Bá Bình cũng không ở trong nước, muốn gặp ông ấy còn phải bay qua trùng dương.

Tiêu Phong nói: “Đi rồi sẽ trở lại, không cần phiền toái.”

Vì thế Linh Tổ chỉ cầm theo một chiếc túi du lịch, mang một đôi giày, ăn mặc gọn nhẹ.

Một chiếc xe phóng đến mở bật cửa ra, Lý Quốc Cường từ trên xe nhảy xuống: “Tiểu Thẩm, ngày hôm qua tôi đã nghe nói, cô không sao chứ?”

Linh Tổ vừa thấy hắn, lập tức nghiêm mặt: “Hiện tại mới đến sao? Nếu tôi chết, giờ phút này đã bắt đầu hư thối rồi!”

Tiểu Lý liên thanh xin lỗi.

Linh Tổ cả giận: “Sao bọn họ có thể tìm tới tận cửa? Đều là bởi vì các anh để lộ thông tin mà!”

Tiểu Lý không ngừng cúi đầu: “Thực không phải là tôi nói ra! Bất luận là ai, nếu để cho tôi biết, tôi nhất định sẽ đánh hắn đến mẹ ruột cũng không nhận ra.”

“Được rồi! Đừng cúi đầu nữa. Tôi còn chưa chết mà.” Linh Tổ vừa bực mình vừa buồn cười, xoay người tránh ra.

Tiểu Lý kinh hãi: “Cô định đi đâu? Vụ án của Bạch gia phải làm sao bây giờ?”

Một người đàn ông cao lớn ngăn hắn lại, trầm thấp lạnh lùng nói: “Cô ấy không phải tài nguyên công cộng. Các anh nên có chừng mực.”

Người đàn ông này có ngũ quan như tạc, mặc áo sơ mi màu đen, phối hợp với tây trang màu xám, vẻ bình tĩnh, khí thế áp đảo người khác. Tiểu Lý đổ mồ hôi sau lưng, mà người đàn ông kia đã sớm kéo Linh Tổ lên xe, nghênh ngang rời đi.

Sau khi máy bay cất cánh, Linh Tổ mới nhỏ giọng nói: “Em vốn không có tâm tư giúp đỡ Bạch gia đâu.”

Tiêu Phong không nói được một lời, chỉ cầm tay cô.

Linh Tố nhẹ nhàng thở dài, nghiêng đầu dựa vào vai anh. Gần đây cô thở dài đặc biệt nhiều, giống như việc gì cũng đều có thể khiến cô chất chứa u sầu. Chính cô rất rõ ràng, chuyện của Bạch Khôn Nguyên chỉ có dựa vào năng lực của cô mới có thể vượt qua.

Máy bay đã bay ổn định, Linh Tố dần dần ngủ say. Tiêu Phong hỏi tiếp viên hàng không lấy chăn mỏng, rồi đắp cho cô.

Nhìn cô thật gần, chỉ thấy làn da trắng nõn, sống mũi cao thẳng, lông mi vừa dày vừa dài, thản nhiên rủ bóng xuống gương mặt. Không biết trong mộng có chuyện vui gì mà khóe miệng khẽ cong, lộ ra một nụ cười đầm ấm.

Trong nháy mắt kia, anh thật sự muốn cúi người xuống hôn cô. Nhưng anh biết không được, đành phải cố gắng nhìn xuống, trong lồng ngực cảm thấy khó chịu.

Bỗng nhiên anh nở nụ cười, thật không hiểu năm đó vì sao Bạch Khôn Nguyên lại làm như vậy.

Xuống máy bay, có xe tới đón. Người lái xe cúi đầu gọi: “Đại thiếu gia.”

Linh Tố đang ngạc nhiên, Tiêu Phong giới thiệu cô với người đó: “Đây là Nhị tiểu thư.”

Lái xe lại cúi đầu chín mươi độ với cô: “Nhị tiểu thư, tôi là A Huy.”

Linh Tố đã từng tuổi này nhưng đây là lần đầu tiên nhận đại lễ, theo bản năng sẽ đáp lễ. Vẫn là Tiêu Phong tay mát lạnh lẽ, kéo cô lên xe.

Cô cảm thấy khó có thể tin nổi: “Em còn tưởng rằng chỉ có người Nhật Bản mới có thói quen này.”

Tiêu Phong nhún vai: “Các trưởng bối chú ý điều này, anh thì không sao cả.”

Xe đi qua một khoảnh ruộng xanh vàng xen kẽ, chuyển vào đường núi. Lại chạy trong sơn đạo hơn mười km, mới tới một chỗ sơn thanh thủy tú, dừng lại trước cổng lớn bên trong đầy tiếng chim hót hương hoa thơm ngát.

Linh Tố lúc này mới biết được thế nào gọi là kẻ có tiền. Trước kia thấy biệt thự trên núi của Bạch gia, trông mất đều suýt rơi xuống, nhưng hiện giờ nhìn Tiêu gia trước mặt này, trực tiếp chiếm cả ngọn núi làm bá vương, phá đá mở đường, biệt thự được xây dựng như tòa thành, sân vườn quả thực có thể làm thành trang viên.

Xe chạy thẳng vào, rồi dừng ở dưới lầu. Vài người đàn ông mặc đồ đen đi ra nghênh đón, kéo mở cửa xe.

Bọn họ người người tuổi trẻ cao ráo, tây trang thẳng thớm. Linh Tố thính mũi, ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt.

Cô nghi hoặc nhìn qua, bọn họ đều tất cung tất kính, cúi đầu thăm hỏi: “Hoan nghênh Nhị tiểu thư trở về.”

Linh Tố có chút không biết phải làm sao. Đây là nhà của cha cô, cô không thể nhận lòng trung thành như vậy. Nơi này quá rộng lớn quá hoa lệ, cô giống như du khách không cần thận xâm nhập vào đây.

Tiêu Phong ôm ngang lưng cô: “Đi thôi, bác ở trên lầu chờ chúng ta.”

Trong phòng rộng rãi sáng ngời, trang hoàng đẹp đẽ tinh xảo. Linh Tố được dẫn lên lầu hai, một người đàn ông trung niên đang chờ bọn họ. Người đàn ông đó có vẻ phong trần, tướng mạo đường đường, hai mắt sáng như đuốc, nhìn thẳng Linh Tố, giống như có thể nhìn thấu linh hồn của cô.

Chỉ nghe Tiêu Phong gọi một tiếng: “Cha.”

Lúc này người đàn ông mới mỉm cười cầm tay Linh Tố: “Cuối cùng cháu đã trở lại.”

Đây là chú của cô, Tiêu Bá Dung.

Người đàn ông dẫn bọn họ vào phòng ngủ.

Nơi đó đã được cải tạo thành một phòng bệnh, bày đầy dụng cụ y học, y tá cùng bác sỹ đều có mặt. Tiêu Bá Dung đi đến trước giường, cúi người nói với người nọ: “Anh cả, cô bé đã đến rồi.” Sau đó tiếp đón Linh Tố đi qua.

Linh Tố bước tới.

Tiêu Bá Bình gầy gò giống như bộ xương khô, sắc mặt tím tái, cả người bao phủ tử khí. Nếu không phải có dụng cụ hiển thị nhịp tim đập, Linh Tố cũng không thể xác định ông ấy còn sống hay không.

Tiêu Phong không lừa cô.

Tiêu Bá Bình mở mắt, tìm kiếm trong không trung một lúc, rốt cục đem tầm mắt dừng ở trên người Linh Tố, trong cổ họng phát ra thanh âm khàn khàn. Tiêu Phong đi qua giúp ông bỏ ống thở. Linh Tố nghe thấy ông cố hết sức nói: “Đứa nhỏ...”

Hốc mắt của cô nóng lên, không cần Tiêu Phong thúc giục, đi qua cầm tay người bệnh.

Thần trí của Tiêu Bá Bình cũng coi như thanh tỉnh, hỏi: “Con là đứa lớn sao?”

Linh Tố muốn nói là, con là con gái cả của cha, lại ghen ngào, chỉ gật gật đầu.

Tiêu Bá Bình nói: “Tuệ Quân cùng Linh Tịnh đều qua đời, ta cũng sắp đi rồi. Gặp con một lần, ta vốn không còn gì vướng bận nữa.”

Linh Tố nói: “Mẹ bị bệnh đã lâu, vì sao cha không tới tìm chúng con?”

Tiêu Bá Bình cười khổ: “Ta cũng không biết cô ấy mang thai. Cô ấy chia tay với ta, đâu có để lại thông tin gì. Sau lại nghe người ta nói cô ấy tái hôn. Ta đành phải buông tha, để mọi thứ trôi qua.”

Tay ông run rẩy: “Ta yếu đuối, là ta hại cô ấy.”

Linh Tố có chút hồ đồ: “Con không rõ. Khi đó mẹ hoài thai ai?”

Ông nói: “Linh Mẫn Tịnh.”

Sắc mặt Linh Tố rét lạnh: “Như vậy, khi hai người tách ra, con đã được hai tuổi rồi.”

Ông khẽ nở nụ cười: “Đúng vậy, đã cao đến đầu gối người ta, thực im lặng, thực thông minh. Mẹ con rất thương yêu con, nói con sẽ kế thừa năng lực của cô ấy.”

“Nhưng cha vẫn ra đi, cũng không có luyện tiếu con.”

Ông có chút nghi hoặc, rồi sau đó hiểu ra: “Mẹ không nói cho con biết sao?”

Linh Tố hỏi: “Nói cho con biết cái gì?”

Ông nói: “Con không phải con ruột của ta.”

Giống như sét đánh ngang tai.

Linh Tố buông tay ông ra, đứng phắt dậy.

Bên cạnh Tiêu Phong cũng mang vẻ mặt kinh ngạc: “Bác, bác nói cái gì vậy?”

Ông thực thanh tỉnh: “Đứa nhỏ, con không phải con ruột của ta. Thậm chí con cũng không phải là con ruột của Tuệ Quân.”

Linh Tố cảm thấy dưới lòng bàn chân vỡ ra một cái động lớn, cả người cô không trọng lượng rơi xuống, đảo mắt đã bị bóng tối nuốt trọn.

Cô cố sức rặn ra một chữ: “Không!”

Ông nhắm mắt lại: “Ta và Tuệ Quân sống bên nhau được nửa năm, một ngày cô ấy đi ra ngoài, sau đó bế một đứa bé gái về. Đó chính là con.”

Linh Tố lắc đầu, cảm giác trời đất đảo lộn: “Không! Không! Không!”

“Lúc đó con chỉ mới được hai tháng tuổi, đương nhiên không thể do Tuệ Quân sinh ra. Con được bọc trong một cái chăn mỏng, không khóc không quấy. Tuệ Quân đặt tên cho con là Linh Tố.”

Linh Tố đột nhiên trào lệ ra, bưng kín miệng.

Ông nói: “Đi tìm Dương Bích Hồ, cô ấy biết nhiều hơn so với ta.”

Y tá đi tới: “Bệnh nhân mệt mỏi rồi.”

Tiêu Phong giúp đỡ Linh Tố đi ra ngoài.

Tiêu Bá Bình bỗng nhiên nỉ non nói: “Mới trước đây, con còn gọi ta là cha. Đời này, chỉ có con gọi ta như thế.”

Linh Tố rơi lệ đầy mặt, không thể tự kiềm chế.

Tiêu Phong đỡ cô đến phòng nghỉ ngồi xuống. Cả người cô phát run, rơi lệ không ngừng, ôm mặt không phát ra tiếng. Tiêu Phong thương tiếc thở dài, đem cô ôm vào trong ngực.

Linh Tố rốt cục khóc thành tiếng.

Hóa ra cô không phải là con ruột. Cha mẹ cũng không phải là cha mẹ của mình, cô lại biến trở về một bé gái mồ côi.

Cho nên ngoại hình của cô không giống mẹ và cha, cho nên mẹ rất ít khi nhắc tới Tiêu Bá Bình với cô. Cho nên dì Dương mới nói lấp lửng, cho nên Tiêu Bá Bình không tới tìm cô, cho nên mọi thứ đều là cô tự mình đa tình.

Thầm oán hơn hai mươi năm, đều là sai lầm cả.

Cô kích động mất mát, mất đi mục tiêu, mất đi hy vọng, tựa như rong rêu trôi nổi, lại như người sống sót gặp tai nạn trên biển không ai cứu giúp.

Đứa trẻ khóc lóc trong đầu cô nhiều năm qua thì ra chính là cô, rốt cuộc cô là con của ai?

Tiêu Phong nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu cô: “Không cần lo lắng, anh có thể giúp em tìm người điều tra thân thế.”

Linh Tố nói: “Em muốn trở về.”

“Nhưng bác cần em làm bạn.”

Linh Tố lắc đầu: “Không. Ông ấy sẽ không mở mắt ra nữa.” Cô muốn đi tìm dì Dương để hỏi cho rõ.

Sắc mặt Tiêu Bá Dung trầm xuống, Tiêu Phong gật gật đầu với cha. Anh biết Linh Tố nói đúng.

Tiêu Phong đưa cô đến sân bay, bởi cô ngồi ở đại sảnh. Linh Tố một mực yên lặng không lên tiếng.

Nước mắt đã khô, mắt và mũi đều sưng đỏ, nhưng vẫn không hề tổn hại đến dung nhan xinh đẹp, trong đôi mắt đen láy che dấu mọi tâm sự.

Đợi đến khi đã qua kiểm tra an ninh, Tiêu Phong đứng dậy thay cô sửa sang lại áo ngoài.

Tiêu Phong nói: “Bác chưa từng quên mọi người một ngày nào. Bác luôn nói, đứa lớn, còn tuổi nhỏ đã trí tuệ trầm ổn, tương lai sẽ thành châu báu. Bác đưa anh đi học nghệ, cũng là vì hoài niệm Thẩm nữ sĩ. Anh đưa cho em bản bút ký, thật ra đây chính là vật tổ truyền của Thẩm gia.”

Linh Tố cười mỉa: “Em thật không biết nên vui hay nên buồn đây.”

Tay Tiêu Phong đặt trên vai cô: “Linh Tố, có đôi khi, chúng ta cũng không cần người khác ban cho chúng ta một ngôi nhà.”

Cô gái trong lòng đôi mắt ướt át, đầm đìa đáng yêu. Từ lúc anh quen biết cô tới nay, cô luôn bàng hoàng cô đơn, như chú chim cô độc co rúm lại tránh mưa gió dưới mái hiên, nhưng vẫn cố giữ vững kiêu ngạo ngẩng cao đầu. Anh thương tiếc cô đến vậy.

Tiêu Phong nhịn không được nói: “Nếu em nguyện ý, anh vĩnh viễn vẫn là anh họ của em, nhà của anh chính là nhà của em.”

Linh Tố ngẩng đầu nhìn anh, con ngươi đen láy như ngọc lưu ly lại lạnh như băng. Cô giẫy mạnh ra khỏi lòng anh.

Tiêu Phong không rõ hỏi: “Làm sao vậy?”

Sắc mặt Linh Tổ lạnh lùng: “Em nên đi đăng ký rồi.” Cô cũng không quay đầu lại đi về phía hải quan.

Tiêu Phong ở phía sau gọi: “Linh Tổ?”

Linh Tổ không thèm nhìn anh.

Thăng đến khi qua hải quan, cô quay đầu lại, Tiêu Phong còn đứng ở đó. Cách quá xa, không thấy rõ vẻ mặt của anh.

Trở về, chuyện thứ nhất, chính là đi tìm Dương Bích Hồ.

Dương nữ sĩ đoan trang nhìn cô một lát: “Con đã đi gặp Tiêu Bá Bình?”

Linh Tổ gật đầu: “Ông ấy đã nói cho con biết rồi.”

“Đây là lý do vì sao trên mặt con tất cả đều là sầu khổ?”

“Toàn bộ tín ngưỡng bị sụp đổ, mờ mịt không biết làm sao.”

“Làm khó cho con rồi.” Dương nữ sĩ từ ái nắm tay cô.

“Dì Dương, Tiêu tiên sinh muốn con tới hỏi dì, ông ấy nói dì sẽ biết nhiều hơn.”

Dương nữ sĩ thở dài: “Dì giống như ông ấy thôi, tám lạng nửa cân.”

Tâm Linh Tổ trở nên lạnh lẽo.

“Mẹ con nói, cô nhặt được con ở phòng đợi nhà ga. Mới đầu còn tưởng rằng là đồ lữ khách bỏ quên, đến gần mới phát hiện hóa ra là một đứa nhỏ.”

Không biết tại sao cha mẹ ruột lại vứt bỏ cô tại nơi đó vào 24 năm về trước.

“Con còn nhớ rõ ta đã nói Thẩm gia kỳ thật là một môn phái đúng không?”

Linh Tổ gật đầu.

“Dị năng đúng là trời cho, cũng rất ít khi có thể di truyền, Thẩm gia đại đại tương truyền, đều là dựa vào việc tuyển nhận đệ tử. Mẹ con lúc ấy phát giác con trời sinh dị năng, thu dưỡng con làm truyền nhân. Linh Tổ, con kỳ thật nên gọi mẹ con là sư phụ.”

Linh Tổ kinh ngạc.

Dương nữ sĩ nói: “Tâm địa Tuệ Quân thiện lương, nhiều năm qua, con không khác gì con ruột của cô.”

Linh Tổ rơi lệ. Thẩm Tuệ Quân đứng ở góc độ nào cũng đều là một người mẹ hoàn mỹ.

Dương nữ sĩ vỗ vỗ cô: “Chờ đến khi tương lai con làm mẹ, con sẽ càng hiểu được.”

Không quá mấy ngày, một người đàn ông mặc tây trang tìm được Linh Tổ, hạ thấp người nói: “Nhị tiểu thư, hôm qua tiên sinh đã mất.”

Vẫn còn gọi cô là Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư chân chính Linh Tịnh đã sớm nằm yên nghỉ dưới đất rồi.

Sau khi trở về khỏi Tiêu gia, Linh Tổ và Tiêu Phong liền mất đi liên hệ. Linh Tổ biết Tiêu Bá Bình nuôi nấng anh lớn lên, sinh dưỡng tử táng, Tiêu Phong phải có trách nhiệm.

Linh Tổ không chuyển đến chỗ Tiêu Phong đưa chìa khóa cho cô, mà vẫn ở tại gian phòng kia. Hàng xóm chỉ trở sau lưng, dù sao không nhìn tới thì sẽ không để ý.

Một ngày tan tầm đã khuya, Linh Tổ cầm theo cặp lồng đựng cơm về nhà. Mới quẹo vào ngõ nhỏ, cô lập tức đứng lại.

Một chiếc xe màu đen đỗ ở ven đường, một người đàn ông đứng ở dưới lầu. Trong bóng đêm có ánh sáng đầu mẫu thuốc le lói, tựa hồ đã đợi khá lâu.

Linh Tổ coi không như không thấy, đi ngang qua hẳn.

Bạch Khôn Nguyên vươn tay bắt lấy cánh tay cô.

Linh Tố giãy dụa: “Anh buông ra.”

“Tôi có lời muốn nói với em.”

“Tám trăm năm trước đã sớm nói xong rồi.”

“Em và Tiêu Phong đang kết giao sao?”

Linh Tố đề phòng nghi hoặc nhìn hắn.

Bạch Khôn Nguyên nói: “Hắn không thích hợp với em. Năm đó Tiêu gia tựa vào việc vận chuyển qua Đông Nam Á mà lập nghiệp, tẩy trắng mới hơn mười năm, có thể sạch sẽ được bao nhiêu chứ?”

Linh Tố tức giận đến phát run, hỏi lại: “Vậy anh thì sạch sẽ được bao nhiêu?”

Bạch Khôn Nguyên cũng tức giận: “Tôi sẽ không hại em! Tiêu Phong đã dính hôn với Tam tiểu thư của Triệu gia hơn bốn năm rồi. Em muốn làm vật hy sinh một lần nữa sao?”

Huyết sắc trên mặt Linh Tố biến mất, ngực giống như bị ai đó đâm một cái thật mạnh, khí huyết cuộn cuộn, đau đến hai mắt nóng bỏng.

Cô đẩy Bạch Khôn Nguyên ra, ngồi trên mặt đất nôn mửa. Nhưng trong bụng trống trơn, chỉ nôn ra nước loãng.

Bạch Khôn Nguyên đau lòng nâng cô dậy: “Muốn đi gặp bác sĩ không?”

Linh Tố ra sức đẩy hắn: “Anh cách xa tôi một chút! Anh, chạy trở về bên vợ và đứa nhỏ của mình đi! Chúng ta sáu năm trước đã không còn gì liên quan, chuyện của tôi không cần anh lo!”

“Linh Tố, em cứ việc hận tôi, nhưng tôi không thể lại nhìn thấy em chịu thương tổn.”

“Đi đi!” Linh Tố kêu lên: “Không cần anh giả bộ hảo tâm. Mạng anh vốn khắc với tôi, tôi không muốn gặp lại anh nữa!”

Bạch Khôn Nguyên lạnh lùng nói: “Em cảm thấy tôi dối trá, kỳ thật tôi đối với em lại là người thẳng thắn nhất, bộ mặt nào em cũng đều đã gặp qua. Những người đó thì sao, Tiêu Phong không nói, ngay cả Cố Nguyên Trác, cũng có một mặt không muốn em biết đến!”

Hắn lấy ra phong thư đưa qua.

Trong phong thư là mấy bức ảnh chụp, Cố Nguyên Trác cùng một người đàn ông nho nhã ở cùng nhau, vẻ mặt vui vẻ, tư thái thân mật.

Người khác có lẽ không biết. Nhưng Linh Tố và Cố Nguyên Trác thân thiết, sớm đã biết hắn là người đồng tính.

Cô xé ảnh chụp thành từng mảnh nhỏ, ném trở về: “Bạch Khôn Nguyên, anh thật sự làm cho tôi cảm thấy ghê tởm.”

Bạch Khôn Nguyên hung tợn nói: “Đúng, tôi đáng ghê tởm! Tôi thận trọng, gian trá xảo hoạt, lãnh huyết vô tình, chỉ mong kiếm lợi. Những gì tôi làm đều không muốn ai biết rõ mục đích. Em chưa từng nghĩ tới, tôi làm những điều này cũng chỉ vì tình yêu!”

Linh Tố giống như nghe được chuyện nực cười nhất trong thiên hạ. Cô ngửa đầu bật cười, trong đó tràn ngập châm chọc đùa cợt.

“Bạch Khôn Nguyên, hóa ra anh cũng biết nói tới tình yêu sao?”

Bên cạnh truyền đến một tiếng hít sâu. Hai người đều nhìn lại, Đồng Bội Hoa đứng cách đó mấy thước, mở to mắt nhìn bọn họ.

Trên thế giới có một số việc chính là sao mà khéo đến vậy.

Linh Tố cười lạnh: “Tới đúng lúc. Tôi sẽ nói rõ ràng, hai người các người, về sau đừng tới tìm tôi nữa!”

Cái gì gọi là một bước sai đường, ngàn thu ôm hận (Nguyên tác là Nhất thất túc thành thiên cổ hận)?
Thẩm Linh Tổ cô chính là ví dụ tốt nhất.

Dù nhả nhận hưởng nội, dù văn minh tao nhã, đều sẽ bị đôi vợ chồng này tra tấn thành Mẫu Dạ Xoa.

Linh Tổ thở phì phì chạy về nhà, đóng sầm cửa. Người phụ nữ hàng xóm mở cửa ra mắng: “Không biết nói nhỏ thôi sao? Không có ý thức!”

Người đàn ông thì khuyên nhủ: “Được rồi, được rồi!”

Giọng người phụ nữ không hề nhỏ lại: “Thực không ra gì, loại con gái không đứng đắn này lại ở ngay đối diện.”

Linh Tổ tức giận đến hai mắt cay nóng.

Yêu?

Gặp quỷ đi thôi!

Dưới lầu đôi vợ chồng cũng không lập tức rời đi.

Sau khoảng lặng, Đồng Bội Hoa đi tới.

“Đầu tiên là Quan Lâm Lang, giờ lại là Thẩm Linh Tổ. Anh luôn thích loại con gái thanh thuần thoát tục, không bị ảnh hưởng bởi khói lửa nhân gian này.” Cô ta cười lạnh hai tiếng: “Đúng vậy, tôi là người chỉ mong kiếm lợi tục tăng không chịu nổi, nếu không phải đã sinh cho anh hai đứa con trai, đã sớm bị anh hạ bệ rồi. Bạch Khôn Nguyên, anh cũng thực sự khiến tôi ghê tởm.”

Bạch Khôn Nguyên mím môi, biểu tình lạnh như băng, không nói được một lời.

Đồng Bội Hoa biết hẳn bận tâm ở đây là ngoài đường, không thể đánh mất mặt mũi. Nhưng cô ta không quan tâm, dù sao cứ để hai vợ chồng ôm nhau cùng chết.

“Hiện tại tôi thật sự rất hối hận, làm sao tôi có thể yêu anh chứ. Yêu anh cũng đành thôi, lại làm sao có thể cúi đầu mất lý trí gả cho anh. Những năm gần đây, tôi cũng biết anh không để tâm đến tôi. Nhưng tôi vẫn nghĩ, kiếp này làm vợ chồng, làm bạn đến già, chúng ta không phải là người ngoài, cái gì tôi cũng có thể nhẫn nhịn. Nhưng còn anh thì sao? Vừa xảy ra chuyện thì lập tức chạy đi tìm người con gái khác để tìm an ủi!”

Bạch Khôn Nguyên đột nhiên giữ chặt cô ta, lôi vào trong xe.

Đồng Bội Hoa kêu lớn: “Anh làm gì chứ? Sợ tôi nói ra sao? Sợ tôi nói hết mọi thứ ra à! Anh cũng không giấu lại năm đó làm thế nào mà đầu lại với Bạch Sùng Quang, rồi dưới sự trợ giúp của ai mà vững vàng ở công ty? Anh là người vô lương tâm!”

Bạch Khôn Nguyên dùng sức nhét cô ta trong xe, sau đó khởi động lái xe rời đi

19. Chương 19

Tất nhiên Linh Tổ nghe thấy hai người cãi nhau ở dưới lầu, cô chỉ đóng lại cửa sổ, rồi vùi đầu ngủ say. Buổi tối không ăn gì cả, kết quả ngày hôm sau trời còn chưa sáng đã tỉnh dậy vì đói.

Đột nhiên cảm thấy rất nhớ Tiêu Phong.

Thật muốn mạng của người ta mà, vừa có người để dựa dẫm sẽ trở thành thói quen, một ngày cũng không thể thiếu, nếu không sẽ trần trọc nôn nóng, tựa như bị lên cơn nghiện vậy.

Tiêu Phong rất tốt, tốt ở chỗ sự quan tâm của anh như mưa xuân thấm nhuần vạn vật, không để lại chút dấu vết, nhưng lại hiện diện ở khắp mọi nơi. Con gái, đặc biệt là người tịch mịch nhiều năm như cô, khi đã hình thành thói quen thì không thể thiếu nổi. Nếu muốn hạ quyết tâm, vậy thật giống như cắt đi một miếng thịt của mình.

Triệu Tam tiểu thư, vị hôn thê sao?

A! Nếu cô vẫn là em họ của anh, còn có thể hỏi han một hồi, rồi đi tìm hiểu. Hiện tại cô là người nào chứ? Cho dù như vậy cũng có thể liên lạc mà.

Kéo rèm cửa sổ ra, lại là một ngày sáng sủa, có thể tìm lại cô lúc trước trở về hay không?

Không thể!

Trên đỉnh đầu Linh Tổ kéo theo một đám mây đen. Lý Quốc Cường mang vẻ mặt cầu xin tìm tới cửa: “Tiểu Thẩm, tôi bị đá ra khỏi vụ án này rồi.”

Linh Tổ bỏ mỳ sợi vào trong nồi: “Vì sao?”

“Bạch phu nhân trách cứ tôi tiết lộ tin tức cơ mật. Còn nói cô không phải nhân viên trong ngành nên không có quyền lợi tham dự vụ án này.”

Linh Tổ nhíu mày. Sao Đồng Bội Hoa này chuyên làm chuyện vạch rõ ngọn ngành nói xấu một cách mờ ám như vậy.

Tiểu Lý như kèn kền vừa vây quanh đảo qua mặt cô vừa nói: “Lão Đoạn cũng bị hạ lệnh không được quản việc này. Cô nói có kỳ quái hay không, chẳng lẽ cô ta không muốn tìm lại con mình sao?”

“Người ta vốn không tin vào quỷ thần mà.” Linh Tổ thái hành, gương mặt không chút thay đổi.

“Hay là cô ta sợ tôi điều tra ra cô ta có chuyện gì đó không thể cho ai biết?” Tiểu Lý lấy ra hai quả trứng ở trong tủ lạnh: “Nói thực ra, tôi hoài nghi cô ta đã lâu. Đứa nhỏ đã mất, cô ta nói là lỗi của mình, luôn nói năng lộn xộn. Hiệu thuốc của cô ta nghe nói có thâm hụt, nhưng ngoài miệng lại biện hộ là tình hình kinh doanh rất tốt.”

Tay Linh Tổ ngừng một chút: “Cô ta sản xuất thuốc sao?”

“Ai, chỉ là sản xuất một ít chất kháng sinh, trị cảm mạo gì đó.”

“Vậy vụ án đó do ai phụ trách?”

“Phía trên có điều đến một điều tra viên. Người ta là rùa biển (dân du học), hình như mới trở về nước. Vừa đến đã đá mấy người cũ chúng tôi sang một bên rồi.” Bộ dạng Tiểu Lý vô cùng ủy khuất.

Linh Tổ an ủi hần: “Mặc kệ cũng tốt. Bạch gia rất tà khí, người thường không nên dính lú vào, không chết cũng bị thương mà.”

Tiểu Lý cười: “Lời này của cô rất giống với điều tra viên đó.”

“Người ấy là ai?”

“Hần gọi là Hứa Minh Chính, du học Mỹ về, tư thái nhã nhặn, mấy người Tiểu Yến thấy hần ở trước mặt thì... Tiểu Thẩm?”

Linh Tổ trở về phòng đọc sách, mang ra một tấm ảnh chụp chung tốt nghiệp trung học, chỉ vào hỏi: “Là người này sao?”

Tiểu Lý cả kinh nói: “Đúng vậy! Cô quen hần sao?”

Linh Tổ cười cho duyên phận kỳ diệu: “Tôi quen biết tất cả mọi người, cả người sống lẫn người chết!”

Năm đó tâm trạng u ám không vui vẻ, mỗi người vội vàng thoát khỏi thành thị này. Trong bốn, năm năm hỗn loạn, cậu ấy đã thay đổi rất nhiều, mặc kim trang trở về, nghiễm nhiên đã trở thành một tinh anh, chủ nhân của thành thị rồi.

Mà sáu năm sau khi Linh Tổ cùng lão đồng học Hứa Minh Chính gặp lại thì cả hai lại phải đối mặt với bầu không khí nghiêm túc khẩn trương cực độ.

Bọn cướp gửi đến một cuộn băng ghi âm, lại lần nữa đòi vợ vét tài sản một trăm ngàn. Mà trong cuộn băng ghi âm này, chỉ có mỗi giọng của đứa em Bạch Hạo Miên. Nhân viên kỹ thuật tháo băng ra thành từng một linh kiện, chỉnh cuốn phân tích ghi âm, lại không thể tìm ra chút sơ hở.

Hứa Minh Chính tự mình tới cửa, thỉnh Linh Tố rời núi.

Hứa Minh Chính đã cao hơn rất nhiều, rắn chắc hơn rất nhiều, sáng sủa hơn rất nhiều, lại đeo thêm kính mắt. Còn lại, tựa hồ cũng không thay đổi gì mấy.

Linh Tố nhìn thấy hấn thật cao hứng: “Minh Chính, biệt lai vô dạng (lâu rồi không gặp vẫn khỏe chứ?)”

Hứa Minh Chính cũng thật cao hứng: “Bạn chuyển nhà cũng không nói ình biết, thư gửi cho bạn bị trả lại mình mới biết được. Thực thương tâm mà.”

“Thật có lỗi, thật có lỗi! Lần này tất nhiên mình sẽ cống hiến sức lực, bạn cứ việc phân phó!”

Hứa Minh Chính bật băng ghi âm cho cô nghe.

Xung quanh tiếng động ồn ào, tiếp theo có người đẩy phone, sau đó Tiểu Hạo Miễn khóc gọi: “Ba, mẹ, tôi cứu con.” Sau đó liền bị chặt đứt.

Hứa Minh Chính nói: “Chúng mình phân tích tiếng động xung quanh, là bảy giờ tối qua, mà lúc nhận được băng ghi âm là 8 giờ rưỡi.”

Linh Tố không lên tiếng.

Hứa Minh Chính đã quen thuộc với biểu tình ngưng trọng này của cô: “Làm sao vậy? Không đứng ở chỗ nào?”

Linh Tố nói: “Mình nghe thấy tiếng đứa nhỏ khóc.”

“Hai đứa?” Hứa Minh Chính nói: “Phân tích ra, chỉ có một...” Trong nháy mắt hấn hiểu được.

Linh Tố gật gật đầu: “Bạch Hạo Cần đã bị ngộ hại.”

“Cạch” một tiếng, cửa sổ mở ra, Đồng Bội Hoa nghiêng ngả lão đảo đi vào: “Cô nói vậy! Tiểu Cần sẽ không chết! Cô nguyên rửa con tôi!”

Thần linh ơi! Người đàn bà này, có phải cô ta biết phi thiên độn thuật hay không, sao ở đâu cũng thấy vậy.

Bạch Khôn Nguyên theo sát sau đó, kéo cô ta đi ra ngoài: “Em bình tĩnh một chút đi.”

Đồng Bội Hoa đẩy hấn ra, chửi ầm lên: “Anh còn che chở cho cô ta? Tiểu Cần cũng là con của anh, anh có còn là người hay không?”

Linh Tố vô tâm nhìn hai vợ chồng xấu xa này, bình tĩnh mặt đối mặt nói với Hứa Minh Chính: “Mình đi đây.”

“Không được đi!” Đồng Bội Hoa giống như phát điên bắt lấy Linh Tố, hai mắt cô ta thâm quầng, làn da vàng như nến, môi khô nứt, tựa như người bị bệnh nặng.

“Năm đó tôi thực xin lỗi cô, cô trả thù trên người tôi đi. Vì sao cô muốn làm hại đứa nhỏ của tôi? Bọn nó mới bốn tuổi mà! Bọn nó cũng coi như là cháu của cô, sao cô có thể nhẫn tâm như thế?”

Linh Tố bị cô ta lắc qua lắc lại.

Cô lạnh lùng nhìn cô ta, chỉ nói: “Đồng Bội Hoa, tôi không phải là Quan Lâm Lang.”

Đồng Bội Hoa cả kinh, buông tay ra, ngã ngồi dưới đất.

Bạch Khôn Nguyên mở miệng: “Thực xin lỗi, Linh Tố, cô ấy hồ ngôn loạn ngữ. Chúng tôi đều biết việc này không liên quan đến em.”

Linh Tố cũng không thèm nhìn hấn, bước nhanh ra ngoài.

Hứa Minh Chính đuổi theo: “Bạn thấy thế nào?”

“Trong lòng cô ta có quỷ.”

“Đúng vậy, chúng mình điều tra ra được hai kẻ khả nghi.”

“Ai?”

“Một người là đối tác của cô ta, gọi là Tống Cao. Hai người bọn họ tung tin vịt muốn giải tán đã lâu. Còn có một người mà bạn cũng quen, Bạch Sùng Quang.”

Linh Tổ đứng lại: “Bạch Sùng Quang? Không có khả năng!”

“Anh ta và Bạch Khôn Nguyên có mâu thuẫn rất sâu, bạn cũng biết mà. Nghe nói thời điểm bọn họ phân chia gia sản đã gây chuyện ầm ĩ ở đại hội cổ đông.”

Linh Tổ hừ nói: “Đâu chỉ có vậy! Hai người bọn họ đều yêu Quan Lâm Lang, nhưng Quan Lâm Lang lại yêu Bạch Khôn Nguyên.”

Hứa Minh Chính bỗng nhiên có chút ngượng ngùng.

Linh Tổ vỗ vỗ vai hắn: “Đừng nghĩ nữa, đi tìm đứa nhỏ đi.”

Lúc này một cảnh sát viên chạy tới: “Hứa đội trưởng, tìm được một đứa nhỏ rồi!”

Hứa Minh Chính vội hỏi: “Ở đâu?”

“Bãi cát.” Linh Tổ nói: “Bị chôn ở trong cát.”

Cảnh sát viên kia nói: “Trong một hố cát ở sân gôn.”

Bạch Hạo Cần được nhân viên sân gôn phát hiện ra. Pháp y xem xét nhận định nó đã chết khoảng trên dưới 10 ngày. Linh Tổ tính toán, đêm đó cô nghe thấy nó khóc lóc kêu gào không ngừng, hóa ra đó là thời khắc nó bị ngộ hại.

Gần đây suy nghĩ của cô chậm chạp hơn rất nhiều, tình hình cực kỳ giống với sáu năm trước.

Sau đó Lý Quốc Cường thần bí đến nói cho cô biết: “Nghe nói, bọn họ đưa tin về Bạch Sùng Quang.”

“Cái gì?”

Tiểu Lý khoanh tay trước ngực: “Bọn họ vốn hoài nghi Tống Cao, nhưng Bạch phu nhân lại một mực chắc chắn là Bạch Sùng Quang, mà Bạch Khôn Nguyên vội vã vì Bạch Sùng Quang giải vây, hai vợ chồng đang cãi nhau ở cục cảnh sát. Cô nói vì sao bọn họ lại như vậy?”

Linh Tổ cười lạnh: “Chuyện của kẻ có tiền, chúng ta làm sao mà biết được?”

Nhưng cô biết. Anh em Bạch gia chỉ có một khúc mắc, thì đó chính là Lâm Lang. Có lẽ Bạch Khôn Nguyên đã phát hiện ra nên hắn né tránh Bạch Sùng Quang, hay là hắn đã rõ ràng nội tình cái chết của Lâm Lang?

Hai vợ chồng đó tham lam thành tính, đều vì bảo vệ lợi ích của bản thân, che che dấu dấu, lặt đi lặt lại. Cái gì cũng đều bận tâm, lại quên mất bảo bối trân quý nhất trên đời là con cái.

Trong trí nhớ của cô, ngôi nhà chỉ có bốn bức tường, nhưng mẹ vẫn luôn coi hai chị em như châu như bảo, ăn mặc hết sức chu toàn.

Liên tưởng đến Bạch Hạo Cần đã chết, lại thấy thương cảm.

Cũng may chỉ là một đứa nhỏ bốn tuổi, nó chưa biết nhiều lắm.

Linh Tổ gọi điện thoại cho Bạch Sùng Quang: “Anh có khỏe không?”

“Còn đối phó được. Có điều thời gian gần đây em cũng đừng tiếp xúc nhiều với anh vẫn tốt hơn.”

Linh Tổ cười: “Nếu em sợ liên lụy, lúc trước sẽ không vì Lâm Lang ủy thác mà chạy đến nhà các anh đâu.”

Bạch Sùng Quang tò mò: “Lại nói tiếp, lúc trước Lâm Lang ủy thác em thế nào?”

“Cô ấy muốn rời khỏi chỗ đó. Mẹ em chỉ dẫn em đi tìm người mà cô ấy yêu nhất.”

“Anh không hiểu được.”

“Điều này rất đơn giản. Nếu người cô ấy yêu nhất không thương cô ấy nữa, ý niệm không đi lưu lại trong tiềm thức sẽ biến mất, cô ấy sẽ đi đầu thai.”

“Vậy sau đó Lâm Lang biến mất, là vì người em ấy yêu nhất không thương em ấy nữa?”

“Đại khái là vậy...”

“Bạch Khôn Nguyên không thương em ấy.”

“Không phải không thương, mà không phải là yêu nhất. Anh ta yêu quyền lợi, danh dự hơn. Tình yêu kia, ở thời điểm Bạch Khôn Nguyên quyết định tranh đoạt tài sản trong di chúc cũng đã không còn thuần khiết.”

Bạch Sùng Quang trầm mặc: “Linh Tố, em bảo anh nên làm cái gì bây giờ?”

“Anh không phải là đối thủ của Bạch Khôn Nguyên, bởi vì anh thiện lương hơn bọn họ. Bạch đại ca, kiểm tra thi thể của Lâm Lang đi.”

Bạch Sùng Quang im lặng một lúc. Hắn cần một chút thời gian dành cho loại tình cảm cáo biệt này.

Linh Tố nói: “Đừng do dự. Bạch Hạo Miễn còn chưa được trở về nhà.”

Ngày hôm sau, Hứa Minh Chính gọi điện, nói ngắn gọn: “Sự tình có biến chuyển.”

Linh Tố nói: “Có kết quả thì ình biết.”

Rốt cục đã động thủ rồi. Cô gái hôn mê chín năm sắp gặp lại ánh mặt trời, sống chết thế nào cũng sắp có giải đáp.

Lúc này mỗi người đều phải có kiên nhẫn cùng nghị lực thật lớn.

Cố Nguyên Trác đến thăm Linh Tố nói: “Đạo này cô có vẻ tiêu tụy.”

“Ngủ không ngon thôi.”

“Trời thật lạnh.”

“Đúng vậy.”

Cố Nguyên Trác bỗng nhiên thần bí cười nói: “Cô còn nhớ rõ bản thiết kế kia hay không?”

“Nhớ rõ, tôi làm mà. Làm sao vậy?”

“Tháng trước tôi đã lặng lẽ cầm lấy đem đi tham gia cuộc thi quốc tế về nhà thiết kế mới.”

Linh Tố kinh hãi: “Lão bản!”

“Đương nhiên lấy tên của cô. Ngày hôm qua tin tức truyền đến, được giải nhà thiết kế tiềm năng. Tiền thưởng bằng nửa năm tiền lương của cô đấy.”

Miệng Linh Tố há ra không thể khép lại.

Cố Nguyên Trác khoe khoang: “Tôi thật sự là lão bản tốt cổ kim nội ngoại độc nhất vô nhị.”

Linh Tố cười nói: “Thật không tin nổi!”

Cố Nguyên Trác hỏi: “Nếu cho cô cơ hội xuất ngoại học tập, cô cảm thấy thế nào?”

Linh Tố ngẩng đầu nhìn trời: “Ban ngày ban mặt mà có sao rơi ư?”

Cố Nguyên Trác cười: “Nghiêm túc mà. Cô thận trọng quá rồi.”

“Học tập trở về, có phải sẽ phục vụ anh đến khi chết già không?”

“Hắn là một khoảng thời gian rất dài.”

“Tôi cũng không thể coi thường sự ác độc của tư bản chủ nghĩa được.”

Di động đột nhiên vang lên.

“Đã xét nghiệm ra rồi.” Thanh âm của Hứa Minh Chính nghiêm túc một cách khác thường: “Trong cơ thể của Quan Lâm Lang chứa một loại vật chất hóa học làm cho cơ tim co rút.” Tiếp đó Hứa Minh Chính nói tới một cái tên hóa học.

“Sao lại vậy?”

“Pháp y nói, hẳn là đã dùng lâu dài, sau đó đột nhiên thêm một liều lớn.”

Linh Tố mãi vẫn không lên tiếng.

Hứa Minh Chính nói: “Linh Tố, kỳ thật bạn đã hiểu được.”

Linh Tố nhẹ giọng nói: “Vậy bạn tính làm sao bây giờ?”

“Đã bắt đầu theo dõi Tống Cao.”

“Tương lai sẽ nói gì với đứa nhỏ đây?”

“Đó là trách nhiệm của cha mẹ chúng.”

Có lẽ Hứa Minh Chính đã bắt đầu hành động. Linh Tố không thể hỏi quá nhiều.

Thời tiết gió thảm mưa sâu, trong thành giao thông chật chội, ngày qua ngày mọi người phiền chán nhìn bầu trời u ám.

Linh Tố ngồi trong quán bar ấm áp, ôm tâm sự nghe ca hát.

Tường Tử hỏi cô: “Gần đây em có vẻ không vui, tức giận với Phong ca sao?”

Linh Tố nói: “Em sẽ không vô duyên vô cớ tức giận một người.”

“Vậy sao gần đây anh ấy vội vã tới tìm em?”

Linh Tố kinh ngạc: “Anh ấy đã trở lại?”

Tường Tử bỗng nhiên ngẩng đầu: “Xem kìa, anh ấy đến rồi đấy!”

Linh Tố vội vàng quay đầu lại. Tiêu Phong quả nhiên đang đi vào trong quán bar. Anh mặc quần áo màu xám, khiến bản thân có vẻ bừa bãi tiêu sái nói không nên lời.

Linh Tố mạnh mẽ xoay người đi.

Tiêu Phong nhìn thấy cô, lộ ra ý cười. Anh đi tới rồi ngồi xuống: “Bác đã được hạ táng. Trên bia viết em và anh đều là nghĩa tử nghĩa nữ của bác.”

Linh Tố miễn cưỡng đáp: “Cám ơn.”

“Bác để lại di sản cho em.”

Linh Tố vừa nghe, lập tức lắc đầu: “Em không có tư cách.”

Tiêu Phong nói tiếp: “Em có quyền vĩnh viễn được ở lại biệt thự đó, ngoài ra còn có điền sản, cổ phiếu cùng trái phiếu.”

“Không không.” Linh Tố nói: “Ông ấy không sinh ra em, em cũng không phụng dưỡng ông ấy. Em không thể nhận những khoản này.”

Tiêu Phong không miễn cưỡng cô: “Có thể quỳên góp mà.”

“Cũng được, quỳên góp cho học sinh nghèo đi.”

Tiêu Phong chăm chú nhìn cô: “Em còn đang giận anh sao?”

Linh Tố buồn cười: “Em không tức giận.”

“Em nhìn sắc mặt nghiêm túc của mình đi? Nói đi, rốt cuộc anh đã làm gì mà đắc tội với em?”

“Anh biết hay không biết đây?”

“Trong thiên hạ khó nhất là phỏng đoán lòng dạ của phụ nữ, tiên tri cũng không biết các em đang suy nghĩ cái gì.”

“Đúng vậy. Trong lòng anh nhất định đang oán thâm, cô gái này thật khó hầu hạ, gần thì không cho, xa thì thâm oán. Dù sao cũng không cần bàn tới.”

“Nghe giọng điệu này đi.”

Linh Tố cười khở lắc đầu: “Quên đi, không có việc gì. Không biết cũng thế.”

“Em lại mang vẻ mặt oán hận kia rồi.”

“Anh giương mắt nhìn xem bốn phía, có mấy người trưởng thành sống mà vui vẻ ra mặt không?”

“Linh Tố, anh đã cho rằng hai chúng ta có thể thẳng thắn với nhau.”

Linh Tố cười lạnh: “Được rồi, nói cho em biết, anh và Triệu Tam tiểu thư là quan hệ gì?”

Tiêu Phong nhướn mày, cuối cùng nở nụ cười: “Triệu Du? Tin tức của em thật nhanh nhạy. Nhà của hai người bọn anh là thế giao, việc đính hôn là ý của nhóm trưởng bối. Sau đó cô ấy cũng thích một tiến sĩ chuyên ngành vật lý, hôn ước đã được hủy bỏ vào nửa năm trước rồi.”

Trong tiếng cười của Tiêu Phong tràn ngập nghiền ngẫm. Mặt Linh Tố trở nên nóng ran, dưới ánh mắt của hắn cô như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than.

Tiêu Phong hỏi: “Linh Tố, vì sao em luôn lo được lo mất?”

Linh Tố quay mặt qua chỗ khác.

“Linh Tố, anh đã nói rồi, nhà của anh chính là nhà của em.”

“Đủ rồi.” Linh Tố nói: “Anh có lòng tốt, cũng có thể chăm sóc quan tâm bé gái mồ côi khác mà.”

“Em nghĩ rằng anh quan tâm em là vì em thâm đáng thương?” Tiêu Phong rút cục ngừng cười.

“Vậy không thì là cái gì? Em và anh vốn không có quan hệ huyết thống.”

“Vì sao không nên tìm một lý do khác để quan tâm.” Tiêu Phong nghiêm mặt.

Linh Tố lạnh lùng nói: “Bởi vì em có đầy đủ chân tay, tay làm hàm nhai, không chịu nhận ân huệ của người khác.” Cô lấy ra chìa khóa nặng trĩu đưa qua.

“Trả lại cho anh. Chỗ tốt như vậy, em không hưởng thụ nổi!”

Cô đứng dậy liền đi ra ngoài.

Tiêu Phong dậm chân, lập tức đuổi theo.

Linh Tố chạy ra cửa hàng, hướng về phía đường cái. Tiêu Phong đuổi theo ra ngoài, gọi tên của cô.

Người qua đường đều nhìn lại đây, chỉ thấy một cô gái chạy bạt mạng, người con trai đuổi theo phía sau không từ bỏ. Hai người đều trẻ tuổi tuấn tú xinh đẹp, nhìn qua, thật giống như đôi tình nhân đang giận dỗi nhau.

Linh Tố chạy một hơi đến đầu đường, nhìn thấy một chiếc taxi đang đi tới, lập tức giang hai tay ngăn đón.

Trong nháy mắt, một bàn tay nắm lấy cánh tay cô, kéo mạnh ra phía sau. Linh Tố ngã vào trong lòng người nọ, một chiếc xe lao vọt qua bên cạnh.

Sắc mặt Tiêu Phong tái nhợt, vô cùng kinh sợ, biểu tình hung thần dọa người. Sức lực của anh rất lớn, nắm chặt cánh tay của Linh Tố, hai mắt bốc hỏa cơ hồ dán chặt trên người cô.

Linh Tố thấy ngũ quan hắn đều vẩn vơ, lửa giận vừa trào dâng không biết vì sao bị dập tắt, đột ngột ha một tiếng bật cười.

Cô vừa chạy bộ nên trên mặt trở nên đỏ ửng, tiếng cười thanh thúy, dung nhan tỏa nắng, trong trẻo như buổi sáng mùa xuân.

Tiêu Phong nghiêng răng nghiêng lợi: “Em, em, em quả thực là khắc tinh của anh mà.”

Linh Tố cười đến cả người phát run. Tiêu Phong ôm chặt cô, cúi đầu hung hăng hôn cô.

Trong một giây, Tiêu Phong cảm giác chấn động nơi cánh tay, Linh Tố cũng đã chui ra từ khuỷu tay.

Cô gái xinh đẹp khẽ cười, tràn ngập khiêu khích.

“Tiêu Phong, muốn đoán được lòng em, vậy thì tới bắt em đi.”

Linh Tố xoay người ngăn lại một chiếc xe taxi, tiêu sái rời đi.

Đêm hôm đó có mưa. Mưa mùa thu, triền triền miên miên, rả rả rích rích. Linh Tố kéo chăn, khi thì mỉm cười, nghe tiếng mưa rơi mà đi vào giấc ngủ.

Đêm rất dài, cô ngủ thật say.

Trong mộng mẹ tới chơi, lại cười nói: “Cuối cùng mẹ yên tâm rồi.”

Sau đó là em gái, hoạt bát nói: “Chị, em thật sự mừng cho chị.”

Cuối cùng, một người xuất hiện là người mà Linh Tố không nghĩ tới.

Lâm Lang vẫn là bộ dạng sáu năm về trước, tóc dài vấy trắng, phiêu dật xuất trần, trên mặt mang theo tươi cười an tường: “Linh Tố, bạn vất vả rồi.”

Linh Tố hỏi: “Bạn không đầu thai sao? Vậy những năm gần đây ở đâu?”

“Mình vẫn quanh quẩn ở trong đêm vô minh. Cùng đợi một ngày như vậy.”

“Đó là chỗ nào?”

“Ha ha. Đó là chỗ sinh tử tương giao, rất nhiều người còn có tâm sự không chịu đầu thai, đều lưu chuyển ở nơi đó. Nơi đó không có ánh sáng, cũng không có cảm giác về thời gian. Mọi thứ đều là trì độn.”

Linh Tố cười rộ lên: “Hình dung ra, tựa hồ chính là nhân gian mà.”

Lâm Lang cũng cười: “Nay mình phải đi đây. Bọn họ nói, thân thể kiếp sau của mình đã đầu thai làm người từ 9 năm trước, chỉ vì mình không chịu đầu thai, nên đứa nhỏ kia vẫn si ngốc. Nay chân tướng rõ ràng, mình phải đi rồi. Linh Tố, mình chúc phúc cho bạn, bảo trọng.”

Trên người Linh Tố bỗng nhiên lạnh lẽo, cả kinh tỉnh lại.

Ngoài phòng tràn đầy hàn khí mới có vong linh xuất hiện. Linh Tố nhắm mắt lại, quyết định sắp tới sẽ không bao giờ xen vào việc người khác nữa. Cô không phải là người của Hội Chữ Thập Đỏ, cô cũng sẽ một mình.

Tiếng bước chân nhỏ vụn truyền đến, tìm kiếm trong nhà một lúc, rốt cục tìm đúng hướng, đi vào trong phòng cô. Một đôi tay nhẹ nhàng đẩy đẩy cô.

Linh Tố kéo chăn, nghiêng người đi.

Người nọ không bỏ qua, lại đẩy cô tiếp.

Linh Tố nói: “Đã chết rồi, có việc sẽ hoá vàng mã cho.”

Người nọ dùng sức đẩy cô hai cái.

Linh Tố cảm tức, nghiêng thân ngồi dậy. Nhưng ngay sau đó liền giật mình.

Vong linh của đứa nhỏ đứng ở trước giường, toàn thân đầy máu, trên cổ có vết thâm như là vết dao cứa.

Linh Tố cảm thấy không thể tin nổi: “Bạch Hạo Cần?”

Ánh mắt đen láy của đứa nhỏ nhìn cô chăm chú.

“Cháu là Bạch Hạo Cần đúng không? Sao cháu lại tìm tới đây.”

Đứa nhỏ vươn tay ra với Linh Tố.

Linh Tố bế nó lên, đặt ở trên giường, làm chút pháp thuật. Vết máu không còn, vết thương trên cổ cũng biến mất không thấy chút dấu vết.

“Cháu không thể nói chuyện sao?”

Đứa nhỏ gật đầu, kéo kéo quần áo Linh Tố.

“Cháu lo lắng cho em trai?”

Đứa nhỏ lại không ngừng gật đầu.

Linh Tố cảm thán. Đứa nhỏ cũng còn có tình hơn so với người lớn, đã chết rồi mà còn vương bận cho em trai. Dù pháp sư luôn phát ra hơi thở hấp dẫn vong linh, nhưng đứa nhỏ này có thể tìm đến, thực sự không dễ dàng.

Linh Tố xoa đầu nó nói: “Yên tâm, chúng ta sẽ cứu em trai cháu ra.”

Linh Tố lại làm pháp thuật cho nó, nó vẽ ra trên giấy một con thuyền, sau đó vươn tay chỉ về hướng tây nam.

Linh Tố gọi điện thoại cho Hứa Minh Chính: “Minh Chính, ở cảng phía tây nam.”

“Cảng? Đây cũng là chỗ chúng mình hoài nghi, nơi đó người qua lại phức tạp, kho hàng to rộng, giấu người hẳn là không thành vấn đề.”

“Nhất định là chỗ đó.” Linh Tố nói: “Thời gian cấp bách, bạn cần phải nhanh lên.”

“Mình sẽ đi báo cáo.”

Linh Tố buông điện thoại. Bạch Hạo Cần dựa sát vào cô, phát ra tiếng rên như của động vật nhỏ. Linh Tố xoa đầu nó: “Kiên nhẫn đợi chút. Giờ phút này cô chưa có cảm giác người xấu muốn hại em trai cháu. Cháu phải tin tưởng cô.”

Bạch Hạo Cần an tĩnh lại, đầu tựa vào ngực cô, dường như vô cùng tín nhiệm ý lại.

Linh Tố ngồi với nó một lúc, không nhận được một mỗi, tựa vào bên thành giường ngủ say. Không thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, nhất định Hứa Minh Chính đã bắt đầu hành động.

Khi cô tỉnh lại, Bạch Hạo Cần đi qua đi lại trong phòng, phát ra một chút tiếng động.

Trong mơ màng, cô nghe thấy tiếng thít thở mỏng manh của một đứa nhỏ cùng tiếng lôi kéo đồ vật, Linh Tố mở mắt.

Bạch Hạo Cần cũng cảm giác được, chạy tới nắm chặt vạt áo cô, hoa chân múa tay tỏ vẻ vui sướng.

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, Hứa Minh Chính lo lắng nói: “Linh Tố, để tên khốn kia chạy thoát rồi!”

“Cái gì?”

“Chúng mình tìm được Tống Cao dùng tên giả thuê một kho hàng, ở phía tây đông, nhưng không thấy người đâu.” Hấn tức tối dậm chân: “Trên đất có rất nhiều máu, cũng không biết đứa nhỏ còn sống hay không!”

Bên này, Bạch Hạo Cần kêu rên không ngừng, miệng vết thương trên cổ trở nên đỏ sẫm.

Linh Tố nhìn thấy mà ghê người: “Mình sẽ lập tức tới đó.”

Cô bế Bạch Hạo Cần lên: “Đừng nóng vội, cô mang cháu đi cứu em trai.”

20. Chương 20

Đó là 4 giờ rưỡi rạng sáng, là thời điểm bóng đêm tối đen nhất, tất cả mọi người đều đắm chìm trong mộng đẹp. May mắn mấy ngày nay Linh Tố mượn xe công ty, lập tức có phương tiện lái đến cảng ở tây nam.

Xe cảnh sát vây quanh dưới một lầu cao sáu tầng, Linh Tố vừa đến, Hứa Minh Chính liền ra nghênh đón.

Hai người còn chưa chào hỏi, một bóng người vội vã chạy tới bắt lấy Linh Tố. Linh Tố giật mình, nhìn kỹ, hóa ra là Đồng Bội Hoa.

Đồng Bội Hoa hiện giờ tóc tai bù xù, sắc mặt trắng bệch, hai mắt đỏ ửng, ai nhìn cũng đều tưởng là nữ quỷ. Móng tay của cô ta bám sâu vào da thịt cánh tay của Linh Tố, nói năng lộn xộn: “Tôi đã mất đi một đứa con trai, không bao giờ có thể mất đi một đứa khác nữa. Không thể được!”

Hứa Minh Chính cùng Bạch Khôn Nguyên đến kéo cô ta ra. Nhưng Đồng Bội Hoa rất khỏe, sống chết cầm tay Linh Tố không buông.

Cô ta đột nhiên lên tiếng khóc òa: “Là lỗi của tôi! Tôi muốn đoạt Khôn Nguyên của cô! Từ nhỏ trong mắt mọi người chỉ có cô, cô được nuông chiều từ bé thật không đúng tí nào, cô có cái gì tốt chứ? Quần gia là tôi, giúp đỡ việc kinh doanh cũng là tôi, tôi trả giá hết thảy, vì sao anh ấy không thương tôi!”

Linh Tố bị cô ta cào đau nhức, nghe thấy lời nói này, bất đắc dĩ liếc sang nhìn Bạch Khôn Nguyên.

Cô vốn không có đoán sai. Người đàn ông này thật sự là lam nhan họa thủy! (câu này là nhái của hồng nhan họa thủy, ý nói sắc đẹp chính là mầm mống của tai họa. Nhưng hồng nhan là chỉ mỹ nữ, còn lam nhan để chỉ mỹ nam)

Bạch Khôn Nguyên biết giờ phút này đã không thể ngăn cản chân tướng được làm rõ, đành buông vợ ra.

Đồng Bội Hoa khóc: “Nhưng tôi không ngờ rằng cô sẽ chết. Tôi chỉ nhớ rằng cô bị bệnh, thuốc kia sẽ chỉ làm cho cô yếu ớt đi thôi. Không ngờ sau khi bị bệnh hai người lại càng thân thiết hơn. Tôi vô cùng tức giận. Hai người còn muốn dính hôn... Tôi tuyệt đối không thể để cô có được anh ấy!”

Tất cả cảnh sát bên cạnh đều há hốc miệng. Về mặt Bạch Khôn Nguyên xám trắng, mỗi một thở dài, nhắm mắt lại.

Đồng Bội Hoa khàn cả giọng khóc hô: “Tổng Cao, mày không chết tử tế được đâu! Tao có biến thành quỷ cũng không buông tha ày! Chuyện của dì mày cũng có phần! Mày trốn không thoát đâu!”

Linh Tố khiếp sợ.

Bạch phu nhân?

Một Lâm Lang chưa đủ, còn hại bà đưa tới âm phủ làm bạn với bạn ấy sao?

Trên đời lại có người phụ nữ ác độc đến vậy!

Hứa Minh Chính thật sự không thể đứng nhìn, gọi bác sỹ chích một mũi thuốc an thần vào cánh tay Đồng Bội Hoa, rốt cục mới tách được cô ta ra. Bạch Khôn Nguyên đứng ở một bên, ánh mắt trống rỗng, giống như người nọ không phải là người vợ kết tóc se duyên với hắn.

Linh Tố thoát khỏi Đồng Bội Hoa, cúi đầu nhìn lại, hai bên cánh tay đều có chút sưng đỏ, đau rất.

Quả thực giống như tu luyện đại lực Kim Cương chỉ vậy. Lâm Lang là mỹ nhân mềm mại như thế, đương nhiên không thể chịu nổi sự điên cuồng của cô ta.

Hứa Minh Chính dẫn cô lên lầu, chỉ kho hàng cho cô xem.

Kho hàng ước chừng rộng hơn 300 m², có chứa vài vật liệu thép xây dựng, ở một góc có một hộp giấy các-tông, trên đất có một cái bát, còn thừa nửa bát cơm nguội. Trên tường có vết máu bắn lên đã chuyển thành màu nâu, cho dù Linh Tố không học chuyên ngành về sinh học, cũng có thể liếc mắt một cái nhận ra đó là máu bắn ra từ động mạch.

“Là người này.” Linh Tố gật gật đầu: “Bạch Hạo Cần bị ngộ hại ở đây.”

“Còn phát hiện máu của người thứ hai, hẳn là Bạch Hạo Miễn. Máu vẫn còn nóng.”

Đột nhiên có người đến báo: “Hứa đội trưởng, phát hiện tên Tống Cao kia rồi. Hắn đang chạy trốn về phía đông!”

Mắt Hứa Minh Chính sáng lên, hạ lệnh: “Đuổi theo!”

Linh Tổ theo bọn họ đi ra ngoài, đang muốn lên xe, Bạch Hạo Cần đi theo kéo lấy góc áo của cô.

Đứa nhỏ lắc đầu, sau đó chỉ về một con thuyền cách đó không xa.

Linh Tổ vội vàng quay đầu gọi: “Minh Chính, không phải ở bên kia!”

Nhưng Hứa Minh Chính đã sớm vào xe, đóng cửa lại, cả đoàn người gào thét rời đi.

“Tôi đi với em.” Bạch Khôn Nguyên không biết khi nào thì đã chạy đến.

Linh Tổ liếc hẳn một cái, lúc này Lý Quốc Cường cũng đã chạy tới nói: “Tiểu Thẩm, tôi mang vài người đi theo.”

Linh Tổ gật đầu, xoay người chạy về phía cảng.

Bạch Hạo Cần chỉ về phía mấy chiếc du thuyền trắng tinh đậu ở chỗ cảng, hiển nhiên là của kẻ có tiền. Không có giấy khám xét, Tiểu Lý bọn họ cũng không dám tùy tiện đi lên.

Linh Tổ hừ một tiếng, đi đầu nhảy lên một con thuyền. Bạch Khôn Nguyên theo sát sau đó.

Linh Tổ trực tiếp đi xuống khoang thuyền. Phía dưới cửa không khóa, hoàn toàn tối đen, Linh Tổ đã bật đèn mà không được, chắc là công tắc nguồn điện đã bị ngắt, đèn không thể bật sáng.

Bạch Khôn Nguyên gọi tên con. Linh Tổ cảm giác được một bàn tay nhỏ bé lạnh như băng nắm tay cô, dẫn dắt cô đi trong bóng tối.

Cô đi đến một góc, ngồi xổm xuống sờ soạng, chạm vào một thân thể nho nhỏ ấm áp ở phía sau rèm cửa sổ. Cô nhanh chóng ôm lấy đứa nhỏ, gọi: “Khôn Nguyên, ở đây...”

Nhưng Linh Tổ phát hiện không ổn. Thân thể đứa nhỏ trong lòng xụi lơ, không có mạch đập.

Một giây kia thần kinh cô kéo căng tới cực điểm.

Không không! Ít nhất cũng phải cứu sống được nó!

Cũng chỉ trong nháy mắt, bỗng một cơn gió xuất hiện từ trong lòng cô, như có cái gì đó bị hút vào. Chỉ thấy ngực Bạch Hạo Miễn sáng lên, lóe lên giãy lất rồi tắt lụi. Một lần nữa tiếng tim đập lại vang lên, đứa nhỏ ho khan một tiếng, lại có thể hô hấp.

Linh Tổ đang kinh ngạc, Bạch Khôn Nguyên lại tiếp nhận đứa nhỏ từ trong tay cô, nhanh chóng ôm vào trong ngực.

Bụi bặm trôi nổi, không rõ thời gian, trên ngọn cây có chim chóc líu lo.

Linh Tổ ngẩng đầu nghênh đón ánh ban mai, khẽ híp mắt, thần sắc trên mặt an tường điềm đạm.

Xe truyền thông tới lấy tin tức rất nhanh đã vây quanh cục cảnh sát, đèn loang loáng phát ra liên tiếp, mỗi người đều muốn biết chuyện xưa thế nào. Chuyện sinh ly tử biệt của nhà người ta cũng không liên quan gì đến bọn họ, một câu chuyện xưa chẳng qua chỉ là một câu chuyện xưa.

“Vụ án bắt cóc của Bạch gia hôm nay rốt cục đã có đột phá, rạng sáng cảnh sát đã giải cứu đứa con út của Bạch gia là Bạch Hạo Miễn ở cảng. Mà anh trai Bạch Hạo Cần đã bị ngộ hại vào mười một ngày trước, thi thể... Cảnh sát đã bắt được người bị tình nghi, vụ án đang tiến thêm một bước, bắt đầu quá trình thẩm tra xử lí...”

Hứa Minh Chính không biết khi nào thì đến đứng bên cạnh Linh Tổ, cùng cô nhìn các phóng viên giống như rùa bọ bên dưới lầu.

Hồi lâu, cậu mới lên tiếng: “Đồng Bội Hoa đang được điều trị tinh thần.”

Điều này thì ai cũng có thể nhận ra.

“Cô ta kê đơn cho Quan Lâm Lang, thấy không có hiệu quả, liền nhịn không được thêm liều thuốc, cuối cùng làm cho Quan Lâm Lang tử vong.”

Chỉ sợ việc Lâm Lang và Bạch Khôn Nguyên đem đó khắc khẩu, mới là đầu sỏ gây nên chuyện. Đau lòng kích động, khiến bạn ấy lại phát bệnh lần nữa, rốt cục không thể chữa trị.

“Mẹ của Quan Lâm Lang dường như đã phát hiện ra. Đồng Bội Hoa không dừng tay, vẫn bào chế, lại kê đơn cho Bạch phu nhân.”

Thật sự là gieo gió gặt bão. Nay cô ta cũng mất đi một đứa nhỏ, thần trí điên loạn, nửa tỉnh nửa mê.

Ông trời cũng có mắt.

“Chuyện này bị Tống Cao biết, hẳn dùng nó để tổng tiền. Gia đình Tống Cao vốn làm nghề bác sỹ.”

Đây thật đúng là nếu sợ người ta biết, trừ phi mình đừng làm.

Linh Tố hỏi: “Tống Cao và cô ta có gì mâu thuẫn?”

“Bọn họ là phía đối tác. Tống Cao thâm hụt, muốn Đồng Bội Hoa bổ sung vốn. Đồng Bội Hoa không đồng ý, yêu cầu giải tán.”

Linh Tố bỗng nhiên nở nụ cười: “Nói ra không sợ bạn cười. Trước kia mình vừa nghĩ đến Đồng Bội Hoa, liền coi cô ta giống như người phát ngôn, khéo léo như cá gặp nước. Tuy rằng chán ghét cô ta, nhưng lại bội phục cô ta. Nay xem ra, cô ta xử thế có khi còn không bằng mình.”

Hứa Minh Chính giống như buông xuống gánh nặng ngàn cân: “Tống Cao đã thừa nhận sát hại Bạch Hạo Cần. Mà việc của mẹ con Quan Lâm Lang, đều có thể dựa theo trình tự khởi tố.”

“Bạch Khôn Nguyên thì sao?”

“Trước mắt anh ta không có gì để hiềm nghi.”

“Chỉ sợ cũng có ảnh hưởng.”

“Cổ phiếu Bạch gia giảm sút thê thảm, công ty của anh ta tổn thương nguyên khí, cần thời gian rất lâu để khôi phục.”

“Cổ phiếu giảm còn có thể tăng, đứa nhỏ đã chết thì không thể sống lại.”

“Đúng vậy.” Hứa Minh Chính cảm khái.

Bỗng nhiên bên ngoài truyền đến tiếng nói vang vang của một cô gái: “Hứa Minh Chính ở đâu? Lão Hứa, có bạn từ Mỹ đến, còn không mau đi ra đáp đầu!”

Linh Tố và Hứa Minh Chính ngoái đầu nhìn lại. Tiểu Hứa có chút xấu hổ: “Hình như là một người bạn đến đây. Uhm... là sư muội, luôn lôi kéo mình so sánh hơn thua, đi đến đâu cũng đều đuổi theo...”

Linh Tố cười: “Để cho con gái người ta theo đuổi, đúng là có mặt mũi mà. Còn không mau đi ra ngoài nghênh đón?”

Hứa Minh Chính đỏ mặt, vội đi ra ngoài. Linh Tố nghe được tiếng hoan hô của cô gái kia.

Trong cục mỗi người đều đang bận rộn, Linh Tố lựa chọn lặng lẽ rời đi.

Đi đến cầu thang, có một dáng người quen thuộc đứng trong góc, đang hút thuốc.

Linh Tố dừng lại trước mặt hắn, hỏi: “Đứa nhỏ có khỏe không?”

Bạch Khôn Nguyên nói: “Bác sỹ đang kiểm tra.”

“Cũng may còn nhỏ, tương lai sẽ dần dần quên đi.”

Bạch Khôn Nguyên mỗi một tiểu tụy, trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên nói: “Cô ấy là trợ thủ và là một người mẹ hoàn mỹ.”

Không phải. Một người mẹ sẽ không hy sinh đứa nhỏ để bảo toàn lợi ích của bản thân, một người mẹ dưới tình huống kia sẽ kể lại toàn bộ câu chuyện để cứu đứa nhỏ ra. Có lẽ Đồng Bội Hoa là một trợ thủ hoàn mỹ, nhưng cô ta không phải là một người mẹ tốt.

Linh Tố nhin không được hỏi: “Việc này, anh không biết sao?”

Bạch Khôn Nguyên chua xót cười: “Tôi vẫn cố gắng khuyên nhủ hoài nghi của bản thân đều là hiểu lầm. Tôi không có chứng cứ, cũng không muốn đứa nhỏ mất mẹ.”

“Lúc trước sao lại cưới cô ta?”

“Linh Tố, em thì biết cái gì? Chúng tôi là người như thế, sao lại không thể cưới, dù sao cũng không yêu đương, phù hợp với ích lợi là được.”

“Lâm Lang không tốt sao?”

Bạch Khôn Nguyên gục đầu xuống: “Tối hôm đó, tôi và cô cãi nhau, là vì tôi cầu hôn với cô.”

Cầu hôn cũng có thể gây âm ỹ sao?

“Cô nói tôi cưới cô là vì cổ phần của công ty.”

Linh Tố hiểu ra: “Có thể thấy được bạn ấy khá là hiểu biết anh.”

Bạch Khôn Nguyên ngẩng đầu nhìn cô chăm chú, nói ra từng chữ: “Không phải, em cũng không hiểu. Cô là người con gái duy nhất trong kiếp này tôi thuần túy bởi vì yêu mà muốn kết hôn.”

Linh Tố ngậm miệng. Nói ra điều này thì có ích lợi gì, người đó đã đi đầu thai rồi.

Bạch Sùng Quang không biết đến đây lúc nào, đi tới vỗ vỗ thật mạnh bả vai của Bạch Khôn Nguyên.

Hai anh em không nói gì.

Bạch Khôn Nguyên nói: “Đại ca, anh trở về đi.”

Bạch Sùng Quang cùng Linh Tố cả kinh.

“Năm đó tôi đã động chân động tay trên di chúc, treo đầu dê bán thịt chó, ngày đó công bố là phần đầu của Lâm Lang. Phần sau đã bị tiêu hủy.”

Bạch Sùng Quang cảm thấy buồn cười: “Hiện tại em nói lời này thì có ích lợi gì?”

Bạch Khôn Nguyên nói: “Đồng Bội Hoa ghen tị với Lâm Lang, làm sao mà tôi lại không ghen tị với anh. Người cha yêu nhất chính là anh, ông ấy phóng túng anh sủng ái anh, gánh nặng gia tộc lại thuộc về tôi, học tập chiếm cứ toàn bộ thời thơ ấu, mà anh lại được đi du lịch ở khắp nơi trên thế giới. Tôi tuổi trẻ hiếu thắng, luôn luôn không thể chịu nổi. Nay đã chứng kiến sinh tử, càng cảm thấy lúc trước mình thật sự buồn cười. Anh trở về đi. Mặc dù cổ phiếu giảm, trên điền sản vẫn có tên của anh.”

Bạch Sùng Quang cười lắc đầu: “Khôn Nguyên, em ghen tị với anh, anh lại luôn hâm mộ em. Người mà cha luôn mong chờ chính là em, em là người nối nghiệp của ông. Anh vĩnh viễn cũng không làm tốt được như em... Ai, nói chuyện này để làm gì? Tuổi hai người chúng ta cộng vào cũng sáu, bảy mươi tuổi rồi, ân oán đã qua thì để nó trôi qua đi. Cuộc sống hiện tại của anh rất tốt, anh thật sự thích nghề nghiệp của mình. Tiền tài vật chất, nên học Linh Tố, dùng không hết, thì đem quyền góp thôi.”

Linh Tố cười: “Sao lại lôi em vào đây?”

Bạch Sùng Quang nói: “Tiền gia Đại công tử đối đãi với em như thế nào?”

Linh Tố hé miệng: “Mới một thời gian ngắn, tương lai ngày còn dài! Chờ xem thế nào.”

Bạch Sùng Quang gật đầu: “Về sau mới là quan trọng.”

Linh Tố cáo biệt với bọn họ, đi xuống thang lầu.

Lúc này Bạch Hạo Miễn được bác sỹ dắt ra.

Bác sỹ nói: “Bị kinh hãi, dinh dưỡng hơi mất cân đối, nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao.”

Bạch Khôn Nguyên nói lời cảm tạ.

“Bạch tiên sinh, tôi đề nghị anh đưa đứa nhỏ đến gặp bác sỹ tâm lý dành cho trẻ con.”

“Nên vậy.” Bạch Khôn Nguyên bế con: “Tiểu Miễn, ba mang con về nhà.”

Bạch Hạo Miễn cau mày, thanh thúy nói to: “Ba, con là Tiểu Cần!”

Linh Tố đứng lại, quay đầu nhìn.

Tất nhiên Bạch Khôn Nguyên không hiểu, hẩn khổ sở ôm chặt con, nói: “Tiểu Miễn, Tiểu Cần đã đi đến một nơi rất xa, các con về sau sẽ thật lâu lắm mới được gặp nhau. Chúng ta đều rất nhớ anh của con.”

Bạch Hạo Miễn cố chấp lắc đầu: “Ba, con là Tiểu Cần!”

Bạch Khôn Nguyên buồn rầu, xem ra đứa nhỏ này xác thực cần gặp bác sỹ tâm lý.

“Con không phải, con gọi là Bạch Hạo Miễn.”

Bạch Hạo Miễn còn muốn sửa lại, nhưng khi nhìn thấy dì trẻ tuổi đứng ở dưới cầu thang kia, ánh mắt thâm thúy cơ trí của dì đang nhìn mình chăm chú. Cô nhẹ nhàng lắc đầu với mình.

Bạch Hạo Miễn ngẫm nghĩ lại: “Đúng, con là Tiểu Miễn.”

Người cha thở ra một hơi, ôm chặt lấy nó.

Linh Tố nhìn Bạch Khôn Nguyên bế đứa nhỏ rời đi. Đứa nhỏ dựa vào vai người lớn vẫn nhìn cô, thẳng đến khi đi xa.

Linh Tố có dự cảm, tương lai bọn họ còn có thể gặp lại.

Đi ra cửa lớn cục cảnh sát, di động vang lên.

Giọng nói trầm thấp của Tiêu Phong truyền đến: “Chúc mừng em.”

“Anh đang ở đâu?”

“Anh đang ở bên kia, kinh doanh xảy ra chút việc.”

“Sao chỉ trong một đêm mà anh đã có thể chạy đến chỗ cách xa vạn dặm như thế?”

Giọng nói Tiêu Phong hàm chứa cười: “Em yên tâm, anh sẽ đuổi theo em.”

“Anh lo việc của mình đi. Em chuẩn bị đi làm visa.”

“Em muốn đi đâu?”

“Lão bản cho em đi du học, New York ở Mỹ, chắc phải mất bốn tháng.”

“Ở đó khá phức tạp, em nên để ý nhiều hơn.”

Linh Tố cười rộ lên.

Ngày bay, Phùng Hiểu Nhiễm đến tiễn. Cô cùng Đoạn Quyết đã trao đổi, tính kết hôn sớm để sinh con.

Linh Tố có chút cảm thán: “Thời điểm chúng ta quen biết mới học năm hai, thật sự ngây thơ. Mình vẫn nhớ rõ bạn không chịu làm bài, lại muốn mình giúp bạn viết luận văn. Vậy mà đảo mắt bạn sắp lập gia đình rồi. Đến năm sau, đứa nhỏ nhất định sẽ được sinh ra thôi.”

Mắt Phùng Hiểu Nhiễm đỏ ửng: “Thời gian trôi qua quá nhanh.”

“Cả cuộc đời cũng sẽ tầm thường vô vị mà trôi qua thôi.”

“Bạn ở Mỹ phải chăm sóc bản thân, ở đó súng ống không có mất đâu.”

“Mình là đi du học, có phải tham gia vào xã hội đen đâu.”

“Mình và lão Đoạn định kết hôn vào tháng 9.”

“Yên tâm, tuyệt đối mình sẽ kịp trở về. Rượu mừng là nhất định phải uống, phù dâu cũng nhất định phải làm.”

“Mang chút đồ chơi trở về. Chú ý xem nhãn hiệu, đừng mua đồ xuất xứ Trung Quốc đó.” Phùng Hiểu Nhiễm dặn dò.

Đoạn Quyết nhìn đồng hồ: “Nên đi vào thôi, còn phải qua hải quan nữa.”

Hành lý của Linh Tổ đơn giản, gọn nhẹ, ôm Phùng Hiểu Nhiễm một cái rồi bước vào hải quan.

Cách lúc đăng ký còn một chút thời gian, Linh Tổ ngồi ở chờ trong phòng. Di động vang lên.

Cô nhìn nhìn dãy số, rồi bắt máy: “Thế nào?”

Người đàn ông xa lạ nói: “Thực xin lỗi, Thẩm tiểu thư, chúng tôi không điều tra ra được.”

Linh Tổ thất vọng, thật lâu không nói gì.

“Cô cho tin tức rất mơ hồ. Chúng tôi đã đến nhà ga kia điều tra, bọn họ hàng năm đều nhận được vài đứa trẻ bị vứt bỏ, căn bản là không để ý. Năm đó lại không giống với hiện tại, rất nhiều hệ thống chưa được tu chỉnh.”

“Luôn luôn có phương hướng để tìm kiếm chứ?”

“Nhà ga kia là nơi nam bắc giao hội, chúng tôi thật sự không thể nào tra ra. Thật sự có lỗi.”

Linh Tổ chậm rãi đóng nắp di động.

Kỳ thật chắc gì đã tra không ra. Cô có thể giống trống khua chiêng đăng báo lên cả nước: “Ngày này tháng này năm này, có người ở phòng đợi nhà ga này nhận được một bé gái. Đứa nhỏ nay đã lớn lên, muốn tìm lại thân nhân.”

Nhưng cô không làm. Cô rất sợ phải đối mặt.

Có lẽ là vì người đó chưa kết hôn đã có thai, có lẽ bởi vì ghét bỏ cô là con gái, có lẽ là lý do gì đó nữa. Tóm lại hai mươi bốn năm trước cô đã bị vứt bỏ ở trong phòng đợi lạnh lẽo.

Nay cũng nên đặt một dấu chấm hết cho chuyện này rồi.

Đã đến giờ. Linh Tổ theo dòng người lên máy bay, tìm được chỗ ngồi, sắp xếp hành lý rồi ngồi xuống.

Vị trí của cô dựa vào cửa sổ, sau khi máy bay cất cánh, nhìn ra ngoài là trời xanh mây trắng. Ánh mặt trời chiếu vào cô thực ấm áp, cô dần dần ngủ say.

Lúc Linh Tổ tỉnh lại, tiếp viên hàng không bắt đầu phát đồ uống. Thái dương đã lặn, dựa theo tính toán thời gian, giờ phút này máy bay đang ở trên không của Thái Bình Dương.

Máy bay thực vững vàng, cô khẽ xoay người lười biếng vặn thắt lưng, lúc này mới phát hiện chỗ trống bên cạnh có người đang ngồi.

Cô nghiêng đầu qua, bỗng nhiên sửng sốt.

Người đàn ông cười với cô: “Ngủ ngon không? Nước chanh hay là cà phê?”

Linh Tổ còn đang chờ ra.

Người đàn ông nói thẳng với tiếp viên hàng không: “Hai cốc cà phê.” Rồi anh đưa cho Linh Tổ một ly.

Linh Tổ tiếp nhận cà phê, bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn ngắm, lại tiếp tục cười.

Tiêu Phong nhíu mày: “Sao vậy? Anh nói rồi, anh sẽ đuổi theo em.”

“Vừa rồi anh ở đâu?”

“Khoang hạng nhất.”

Linh Tố cười đến cả người run rẩy.

“Sao thế?”

“Em lại nghĩ rằng anh ngồi ở khoang buồng lái cơ.”

Tiêu Phong cau mày hung hăng trừng nhìn cô, lại nhin không được cũng nở nụ cười.

Một đám mây đang xẹt qua bên ngoài cửa sổ.

Nhân viên dẫn người tới xuyên qua một hành lang thật dài, đẩy ra cửa phòng u tối.

Trong phòng có giường trẻ hai tầng chỉnh tề, cặp sách hình chữ nhật đều làm bằng vải thô màu lam, trong không khí tản ra mùi ẩm nhàn nhạt. Bên cạnh giường có chiếc bàn nhỏ, mặt trên đều là sách vở.

Nhân viên nhìn quanh trái phải, gọi: “Tiểu Quyên? Vương Hồng Quyên?”

Trong góc khuất truyền đến một tiếng động. Người khách nữ nghe được, mỉm cười.

Cô nhẹ nhàng đi qua. Dựa vào tường bên dưới giường, tựa hồ có một động vật nhỏ đang trốn trong đó.

Nhân viên vội kêu lên: “Sao lại trốn ở đây? Buổi sáng mới đánh nhau với mấy đứa nhỏ, khi đó vẻ mặt kiêu ngạo lắm mà. Đừng trốn nữa, Thẩm tiểu thư muốn gặp cháu.”

Đứa nhỏ càng rụt vào bên trong.

Người phụ nữ vươn tay, bảo nhân viên đừng nói gì. Cô ngồi xuống, thăm dò nhìn bên dưới.

Trong góc tối, đôi mắt của đứa trẻ vô cùng sáng ngời, hỗn loạn hoảng sợ, cừu hận cùng mê mang.

Người phụ nữ lộ ra tươi cười ôn hòa: “Đừng sợ, chúng nó không làm hại được cháu đâu.”

Địch ý của đứa nhỏ biến mất, tựa hồ hiểu được cô ám chỉ cái gì.

Dung mạo người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần, giọng nói mềm nhẹ ôn nhu, nghe vào tai đặc biệt thoải mái, làm cho người ta an tâm: “Chúng nó cũng giống như động vật vậy, tồn tại cùng chúng ta ở trên thế gian này, nhưng không hề xâm phạm lẫn nhau. Cháu sẽ không sợ một chú chó con đúng không? Cho nên cũng không cần sợ chúng nó.”

Đứa nhỏ dần dần mềm nhũn, thân mình căng cứng trở nên thả lỏng.

Người phụ nữ vươn tay: “Đến đây, đến chỗ dì đi.”

Một bàn tay bần do dự đặt vào bàn tay thon dài trắng nõn của người phụ nữ.

Nhân viên không khỏi ngạc nhiên. Vương Hồng Quyên này, lúc đầu còn điên điên ngây ngốc, cái gì cũng không biết. Năm trước đột nhiên chuyển biến tốt, tính tình lại trở nên hung dữ, luôn nghi thần nghi quỷ, cũng không thích để ý đến ai. Hôm nay không biết vì sao lại nghe lời một người xa lạ đến vậy.

Cô bé rụt cục đi ra từ dưới góc giường, đứng ở trước mặt người phụ nữ.

Cô bé chưa đến mười tuổi, vóc người giống như bảy, tám tuổi, vầng trán đen vừa gầy, ánh mắt đen lay láy, thích cúi đầu hướng về phía trước nhìn người ta, ai bị nó trừng mắt nhìn, đều nhin không được toàn thân nổi da gà.

Người phụ nữ lại không hề để ý, cười hỏi: “Tiểu Quyên, cháu còn nhớ rõ dì không?”

Wang Hong Quyên cẩn thận nhìn cô một lát, nghi hoặc lắc đầu.

Người phụ nữ lại thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Không nhớ rõ mới tốt.”

Cô lấy ra khăn tay, vừa lau mặt cho đứa nhỏ vừa nói: “Tiểu Quyên, dì đã thương lượng với cha mẹ cháu, về sau để dì trở thành người giám hộ của cháu. Nói cách khác, dì muốn đón cháu ra ngoài, về sau cháu có thể ở nhà của dì. Cháu sẽ có phòng riêng và phòng tắm, có đồ chơi, còn có thể đến trường. Cháu có chịu không?”

Ánh mắt cô bé ảm đạm, rớt cục mả miệng nói: “Ba mẹ không cần cháu.”

Người phụ nữ thương tiếc gật gật đầu: “Về sau để dì chăm sóc cháu. Dì sẽ dạy cho cháu rất nhiều thứ, đều là những thứ không thể học được ở trường, tương lai cháu sẽ trở nên thông minh có năng lực hơn bất kỳ ai.”

Nhân viên ở bên cạnh nghe, không khỏi có chút cảm thán vận khí của đứa nhỏ này thật tốt. Ba tuổi đã bị đưa đến nơi đây, cha mẹ nó vừa sinh được một đứa con trai, sớm đã quẳng nó xa tận chân trời. Mà Thẩm tiểu thư này vừa nhìn chính là người cao quý kinh tế đầy đủ, không nhận nuôi đứa nhỏ khỏe mạnh bình thường, lại lựa chọn một đứa kỳ quái thế này.

Vận mệnh luôn luôn không thể nói rõ.

Vương Hồng Quyên suy nghĩ trong chốc lát, tựa hồ biết rõ ràng nguyên do, nói: “Cháu đi theo cô.”

Người phụ nữ vừa lòng gật gật đầu: “Cháu gọi là dì đi, theo họ dì được không?”

Đứa nhỏ gật đầu.

“Cháu sẽ là người Thẩm gia, trong tên có chữ Thụy, lại sinh ra vào ngày Trung thu, về sau gọi là Thẩm Thụy Thu đi.”

Đứa nhỏ nhu thuận dựa sát vào người cô, gọi: “Dì.”

Nhân viên kinh hãi. Đứa nhỏ này biết nhìn thời thế, nhạy bén tinh nghịch, so với đứa nhỏ bình thường đều thông minh hơn nhiều. Sao lại như vậy?

Thẩm tiểu thư cũng không ngại bẩn, mỉm cười ôm lấy Thẩm Thụy Thu: “Trẻ ngoan.”

Cô mang theo đứa nhỏ đi ra ngoài. Ngoài cửa trẻ con đứng chật ních, đều là cô nhi cùng đứa tàn tật. Đứa trẻ nào đầu óc không có vấn đề thì đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Thẩm Thụy Thu.

Hai đứa con gái lúc trước bắt nạt Thẩm Thụy Thu kêu lên: “Sao cơ? Đứa ngu ngốc hay gặp quỷ kia cũng có người nguyện ý thu dưỡng, không sợ cũng gặp quỷ sao?”

Gương mặt Thẩm Thụy Thu không chút thay đổi, mắt không hề chớp đi về phía trước.

Hai người mới vừa đi ra khỏi đó, phía sau bỗng nhiên truyền ra tiếng kêu sợ hãi, tựa hồ có cái gì đó rơi xuống, đè lên người ta.

Thẩm tiểu thư cúi đầu nhìn Thẩm Thụy Thu, biểu tình của cô bé này rất nghiêm túc, nhưng trong mắt lại có sự khoan khoái không thể che giấu.

Cô vốn định dạy cô bé không thể quá bừa bãi, lại nghĩ đứa nhỏ chỉ sợ bị khinh bỉ lâu ngày, nay rốt cục thoát khỏi đây, một sự trả thù nho nhỏ cũng không sao.

Cô chỉ nói: “Ngày sau dì sẽ dạy cháu nên khống chế tốt sức lực của mình thế nào.”

Thẩm Thụy Thu vừa mừng vừa sợ, người phụ nữ này không sợ hãi, dường như còn có dị năng như mình vậy.

Thẩm tiểu thư lầm bầm lầu bầu: “Dạy cháu tự hiểu rõ bản thân, dạy cháu nhận biết thị phi đúng sai, dạy cháu cách đối nhân xử thế. Nhiệm vụ của dì cũng thật gian khổ.”

Thẩm Thụy Thu hai tay cầm tay cô, sợ dì mất hứng sẽ buông ra.

Thẩm tiểu thư hiểu được, cũng cầm chặt bàn tay nhỏ bé của nó.

Trước cửa viện có một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, một người đàn ông từ trên xe đi xuống, cúi đầu nhìn Thẩm Thụy Thu, cười nói: “Nhóc con bẩn quá, trở về cần phải tắm rửa một chút.”

Đứa nhỏ cũng có lòng tự trọng, hờn dỗi quay mặt qua chỗ khác.

“Ái chà, tính tình cũng quật cường đây.”

Thẩm tiểu thư cười nói: “Tiêu Phong, tội gì trêu cợt một đứa nhỏ. Đến đây, Thụy Thu, đây là chú Tiêu của cháu, phải làm quen lẫn nhau chứ.”

Thắm Thụy Thu quay sang tò mò đánh giá.

“Linh Tố, em xác định là cô bé này sao?”

“Tuyệt đối đúng.”

“Nhìn khuôn mặt quật cường nhỏ nhắn kia, dù thế nào cũng không giống với người mà em đã hình dung.”

“So với tính tình ôn nhu đó, em cảm thấy như vậy rất tốt.”

Thắm Thụy Thu chớp đôi mắt to, đột nhiên nói: “Chú Tiêu, chú thật sự rất suất.”

Hai người lớn đều sững sốt. Thắm tiểu thư ha ha nở nụ cười.

Người đàn ông dở khóc dở cười, vươn tay nhéo nhéo mặt đứa nhỏ: “Nhỏ như vậy đã biết đùa giỡn người khác phải, tương lai sẽ còn bay cao bay xa đây.”

Thắm Thụy Thu làm mặt quỷ với hắn, trốn sau lưng Thắm tiểu thư.

“Chúng ta về nhà đi.” Thắm tiểu thư ôm đứa nhỏ lên xe: “Hôm nay còn rất nhiều việc”

“Về nhà.” Đứa nhỏ bỗng nhiên lặp lại, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong.

“Đúng. Về nhà.” Thắm tiểu thư vuốt đầu cô bé: “Cháu đã có một gia đình.”

Lệ khí nơi đáy mắt Thắm Thụy Thu dần dần tiêu tán. Cô bé dịu ngoan dựa vào trong lòng dì.

Tiêu Phong ôn nhu cười liếc mắt nhìn các cô một cái, khởi động ô tô.

Xe chạy về phía hàng cây xanh tươi phía trước.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-vo-minh>